

DAWN FRENCH

Urnebesno
smiješno.
Sunday Times

Mrvicu čudesno

Za najbolju mamu. Moju mamu. Romu.

Između jučer i danas
postoji više, više no jedan dan.
Između dana i noći, crne i bijele
postoji više, više od sive.

Alan Bergman, Marilyn Bergman
i Michael Legrand

JEDAN

DORA (17 GODINA)

Moja stara je, ono, totalno nepopravljiva prvoklasna prokleta zabadava vražja pizda kretenka glupača najvišeg reda. Činjenica. Zapravo, od ovog trenutka, službeno izjavljujem potpunu sumnju u činjenicu da mi je ona zapravo stvarno majka. To nije moguće. Nema šanse da sam potekla od te štreberice. Ništa ni u jednom majušnom atomu u čitavom mom tijelu nema nima lo sličnosti s nijednom mrvicom nijednog dijela nje. Ono, grozno je nepošteno kad ljudi kažu da smo slične jer, oprostite, ali stvarno NISMO, hvala lijepa. Barem bi ja to trebala znati. Jer ja njezinu odvratnu facu gledam po dvadeset sati dnevno svakog dana u tjednu i oprostite, ali imam ogledalo, hvala na pitanju. I pogledala sam u njega i NE, nisam vidjela da iz njega u mene zuri njezino lice, mlađe ili ne. Ako ikad vidim tu odvratnost, molim vas da me odmah utopite u najbližoj dubokoj vodi. Iskreno bi bila zahvalna na tom činu slučajnog milosrđa.

Danas u 5:45 imala je petlje obavijestiti me da izgleda da ipak *neću* probušiti pupak, do mog osamnaestog rođendana. Zna da sam rezervirala termin za subotu. Zna da će Lottie spirsati svoj. To nam je trebalo biti, ono, naše zajedno zauvijek. Jebeš moju staru i sve koji puše njezine gluposti. Mrzim je. Otpuštena je.

DVA

MO (49 GODINA)

Sve u svemu, prilično je dobro prošlo. Bravo, Mo. Definitivno postajem sve bolja i ne dopuštam da me njezin pogani jezik uzruja. Budimo iskreni, nitko ne voli da ga nazivaju »zlom droljetinom« ili »vražjom kurvetinom«, ali ja sam od njezine britke jezičine pretrpjela i gore pa sam, ironično, zahvalna na ovim razmjerno blagim objedama.

Na pamet mi pada pouzdana mantra starog Davida Walsha koju često preporučujem svojim klijentima: »Kad u svađi poželite skrenuti vjetar s jedara svog sugovornika, bolja je zamisao skrenuti svoja jedra s njegova vjetra.« Ono što sam osjetila kako udara o moju krmu kad sam se namjerno udaljila ni u kom slučaju nije bio povjetarac, bio je to orkan, ali ja sam široka i načinjena od primjereno izdržljivog materijala. Još nenadvladana. Iako se malo ljuljuškam.

I ponovno, Suprugu ni traga uoči oluje. Kukavički je zbrisao u sigurnu luku u radnoj sobi kako bi proveo vrijeme s MAC-om, svojom uvijek spremnom ljubavnicom punom razumijevanja. Njegovo beskonačno meketanje ispod glasa o tome kako mu je ponašanje žena prava zagonetka slabo je i klimavo kao hladetina. Zašto uporno odbija podržati me u tim presudnim trenucima? Uporno mu objašnjavam važnost dosljednosti i postojanosti kad je riječ o djeci. Moramo predstavljati ujedinjenu frontu. Moramo uvijek dijeliti moje mišljenje. Na kraju krajeva, ja sam u ovoj obitelji kvalificirana dječja psihologinja. Osim što je napravio dvoje djece (što je zahtijevalo predanost projektu od ukupno šest minuta), nisam

svjesna da ima ikakvu drugu izobrazbu. Međutim, mora mu se priznati da je nedvojbeno krajnje vješt u odšuljavanju kad se glasovi podignu, njegovu tehniku povlačenja nitko ne može nadmašiti. U toj utrci unatrag sigurno osvaja zlato. O, da.

A nakon svega je imao drskosti sat vremena sjediti s Dorom u njezinoj sobi, dok je ona navodno »istresala dušu« i objašnjavala mu kako ima osjećaj da smo ona i ja neprijateljice i da smo već godina-nama takve. Ja nisam njezina neprijateljica, ja sam njezina majka. Ponekad je to vjerojatno ista stvar. Mora biti. Nisam ovdje kako bih joj bila prijateljica.

Zapravo, zašto *jesam* ovdje? Da budem savjetnica, sudac, možda inkvizitor? U ovome trenutku samo sam prijevoz, banka i po-vremena boksačka vreća.

A još donedavna, ja sam bila ta koja je sjedila pokraj nje na onom krevetu i meni bi suzama močila rame, dodatno ga prljajući maskarom.

Ogromna je razlika između petnaest i sedamnaest godina života. U te dvije godine došlo je do kompletne promjene ličnosti. Gdje je nestala moja slatka mala gotičarka? Ona s razmazanom šminkom na očima i crvenim najlonskim dredloksima i Tank Girl čizmama i prstenom za nos na klipsu? Nju je bilo tako lako voljeti. Ona je bila dražesno ranjena i tragična. Zašto su mi poslali ovog androida izblajhane kose koji robuje dizajnerskim proizvodima? Posjedujem ljudsku Cindy lutku. Njezina nepodnošljiva bezobraština sa svakim trenutkom budnosti postaje sve veća. I rekla bih, u popriličnom broju trenutaka spavanja. Sigurna sam da ne trati nimalo vremena NE mrzeći me. Ima li mržnja kumulativni učinak? Ako ima, Dora će dobiti hrpetinu kamata na svoj ogroman polog mržnje prema mami. Jednostavno moram priznati da joj se gadim. Današnje gnušanje izazvala sam odbijanjem da joj dopustim da probuši pupak. U tom se pogledu osjećam posve u pravu. Postoji li ružnije unakaženje? Na samu pomisao na to moj se neprobušen i znatno

veći želudac okrene. Njezin odabir »salona« je Pangbourne Ink, ona odvratna, prljava tamničica sučelice trgovini sagovima u glavnoj ulici. Očito, ja se nikad nisam odvažila ući u njega, ali poznajem sestru trola koji je vlasnik i prošle je godine imala kronični impetigo pa ako Dora misli da odobravam nešto tako grozno i uz to na tako prljavom mjestu, bit će joj bolje da još jednom razmisli.

Naravno, uskoro će napuniti osamnaest i ako *tad* odluči osakatiti se, neka plati za tu povlasticu. Ja nisam liječnica, ali dogodi li se njezinom pupku nešto strašno, neka infekcija, neće li joj to začepiti pupkovinu? Kako će ijedno moje potencijalno unučiće dobiti hranu? Riskira mogućnost rađanja u budućnosti. Nema li njezina sebičnost kraja?

TRI

OSCAR (16 GODINA)

Neizrecivo strašna bješe patnja proteklih sat vremena. Obje vještice obitelji Battle, čudovišna *Mater* i grozna kćerka, vrištale su dovoljno glasno da probude još neotkrivene mekušce na samome dnu muljevitih oceanskih dubina. Svladao sam umijeće začepjivanja ušiju — primjenu smotaka mokrog kuhinjskog papirnato ručnika u unutarnje uho. Čovjek bi pomislio da će to donijeti milosrdno olakšanje. Ali ne, njihovo osude vrijedno kreštanje harpija i nadalje je glasnije.

Kakvim li se nemilim bijednicama pokazuju, napuštajući svaku otmjenost i stil, dopuštajući da pobijedi vulgarnost njihovih veriga niže srednje klase! Kako sam strašno razočaran u njih obje. To je tako krajnje zamorno. Umoran sam od razočaranja. Moram se odvući u krevet. Zidovi moje sobe nude pomoć u nuždi i samoću koja mi je prijeko potrebna. Sve više i više uviđam da su užici Nintendo III. Dance Mat Challengea moje jedino dostojno društvo. Oni barem utažuju plamene vatre moje strasti. Zbogom, dragi dnevniče, doskora.

ČETIRI

MO

Nova godina. Svake godine se zakunem, ali ove to mislim ozbiljno — sve će se promijeniti. Radikalno. Jučerašnja večer bila je više no dovoljan dokaz da je svaki osjećajan i vrijedan život u mom obiteljskom svijetu nestao. Tko sam postala? Tko je ovo? Tko je Mo Battle?

Ja sam, po svemu sudeći, osoba koja na Staru godinu odlazi u prljavi pab kao što je Miller's Arms kako bi se sastala sa susjedima s kojima je moj susjedski osviješten suprug u prijateljskim odnosima. Nemam ništa zajedničkog s njima, čak mi se ni ne sviđaju. Sastajemo se kako bismo utukli naizgled eone dosade do konačnog odbrojavanja sudnjeg dana, koje je glasnik naglog prelaza u još jednu potencijalno mlitavu godinu. Za ime Božje, u tom sam pabu provela dva sata odvojena od muževa, primorana sa suprugama slušati o dobrim stranama okretanja purice. Da, prve tri minute bez poteškoće sam bila iskreno zainteresirana za znanost pečenja purice — naravno da će sokovi ptice tijekom pečenja curiti u deblje dijelove tijela, naročito u prsa, i da, priznajem da okretanje životinje može biti korisno i pečenka možda ukusnija. Iskreno, to je bio razmjer mojega zanimanja. Ali ne, uslijedilo je još 117 minuta trica o pečenju peradi koje je trebalo otpjeti. Dok je Karen neprestano mljela o zalijevanju i termometrima i konvekcijskim pećnicama i mariniranju i nadijevanju i bla bla bla, moje su misli odlutale, ali sam zbog dobrosusjedskih odnosa vješto fiksirala pogled na njezina blebetava, pretjerano aktivna usta i sačuvala uvjerljivu bujicu zvukova prijemljivog slušača.

Dok sam ja s mjesnim junicama bila zarobljena u purećem paklu, Suprug je, naravno, bio za šankom s bikovima koji su mukali i

prežvakavali svoje prostačke božične anegdote. Kao da u Božiću ima ičeg iole sočnog. Nema, ali oni su čitavu večer uspijevali proizvoditi odvratne roktave zvukove kao da su u muškom klubu Spearmint Rhino u Las Vegasu, gdje se očekuje rasprava o ženama lascivnim rječnikom. Suprug obično nije ovakva frajerčina, ali kad se okupi krdo, strogo se pridržava pravila i kodeksa. Uvjerava me da njihovi razgovori uopće nisu takvi i da nikad ništa ne govore protiv svojih žena.

Osjećam li se možda napuštenom? Iz nekog razloga, njegovu želju da bude u njihovoj muškoj škvadri, odvojen i daleko od mene, uvijek osjećam kao svojevrsnu izdaju. Zapravo uopće ne želim biti ondje, na stranu to što me ostavi s »curama«. Nemam ništa protiv ostalih supruga per se. Samo, nikad ih sama ne bih odabrala za prijateljice; nametnute su mi jer Suprug redovito pije s »G-ekipom«, kako ih on naziva. On ne brine jesu li oni prikladni prijatelji za njega ili nisu. *Ondje* su pa će poslužiti. Kako čudno. Zamisao da ljudi na koje naletiš u pabu postanu kohezivna skupina kompića koji ti pružaju podršku, ujedinjena u potrazi za svakonoćnom pintom Guinnessa (zbog toga G-ekipa). Kraljem svih alkoholnih pića, prema njegovim riječima, i uz to s pjenušavom krunom.

Dok smo pjevali »Auld Lang Syne« i glasnim klicanjem pozdravljali trenutak ponoći, a ja bila primorana spojiti ruke s jednim naročito mlohavim, dežmekastim tipom s nemoguće dugačkim prstima koji je netom izašao iz muškog zahoda i za kojeg sam savršeno dobro znala da nije oprao ruke, sinulo mi je da neću dopustiti da se to ponovi i sljedeće godine. Ne. Sljedeća će godina nekako, molim te, Bože, nekako, biti drugačija. Odlučna sam da je učinim takvom.

Ove se godine moram pozabaviti važnim pitanjima.

Moram smršavjeti.

Moram imati bolji odnos s Dorom i ona me mora više poštovati.

Moram se pozabaviti Peterovim upornim tvrdnjama da kroz njega na neki način progovara Oscar Wilde. Prije dvije godine, to je bila

zabavna obiteljska šala, ali sad je smatram zabrinjavajućom.

Moram odmaknuti sa svojom knjigom i moram imati naslov za nju. Koji bi bio dobar naslov za knjigu samopomoći roditeljima tinejdžera? Trenutačno razmatram dvije moguće ideje: 1. *Sto god!* i 2. *Tinejdžeri: knjiga uputa*. Hmm. Mislim da bi uskličnik u prvom naslovu tom prijedlogu mogao onemogućiti da bude ozbiljan takmac.

I na kraju, moram ozbiljno razmisliti o mom pedesetom rođendanu u listopadu. Ne mogu odlučiti bih li ga proslavila ili se sakrila u duboku spilju. Nije baš da ga poričem, ali možda bih ga mogla jednostavno ignorirati...?

Moja odluka je: u ovo doba sljedeće godine želim znati kog vraga radim i što mislim... o... svemu...

U ovom trenutku iskreno nemam nimalo osjećaja uporišta. Osjećam se šlampavo i nelijepo, i ljuta sam, stalno. Možda je to zbog menopauze. Pazite, mislim da mi kroz žile još uvijek teče malo Southern Comforta od sinoć. I od velike čaše tog istog pića koju sam iskapila prije deset minuta. Klin se klinom izbija. Sramota je daje u odvratno prljavoj čaši koju se Dora nije potrudila ni isprati prije no što ju je vratila na policu bila dlaka našeg psa. Oh, to me je podsjetilo, još jedan član obitelji kojem ove godine moram posvetiti pozornost je... Poo. Apsolutno je moram dati sterilizirati. Zaboravljam to već osmu godinu zaredom. Pitam se bi li veterinar pristao istodobno to učiniti i Dori...?

Sretna Nova godina.

N.B.: Moram spriječiti postupnu sklerozu nade u budućnost.

PET

DORA

Činjenica. Sam Tyler je tupoglavi seronja, pičkodrkadžija, kukavica i peder. Ne mogu vjerovati da sam stvarno hodala s njim, kakva blamaža. Povrh svega toga, strašno je odvratan, ono, totalni idiot. Lottie je uvijek govorila da je toliko ispod moje razine i totalno je u pravu. Zašto je nisam poslušala? Mislila sam da je ljubomorna! Na što? Na to što hodam s najvećim idiotom u Berkshireu? — možeš misliti.

Ono što stvarno ne mogu shvatiti je da sam ionako mislila prekinuti s njim, ali me je on pretekao. Minutu do ponoći. Na Staru godinu. Pred svima — za najveće poniženje, nema sumnje. A njegova je sljedeća ženska već sva spremna čekala na svoj red pa je to očito planirao, zar ne? A ona je, ono, druga najveća idiotkinja u Berkshireu, odmah nakon njega. Dobro — nadam se da će biti sretni zajedno u idiotgradu u kojem, ono, mogu živjeti sa svim svojim idiotskim prijateljima i obitelji i imati idiotsku djecu koja će odrasti u još veće idiote nego što su oni sami.

Sad barem mogu priznati koliko su me njegove čačkalice od nogu uvijek izbezumljivale i koliko su mu odvrtni zubi jer ih nije propisno oprao od svoje druge godine života ili nešto tako i kako s onim njegovim malim čekinjastim brčićima uopće ne nalikuje Zacu Efronu, iako je on silno uvjeren u to. Izgledaju kao ženski brkovi, kao brkovi njegove sljedeće cure. Koje je naslijedila od majke. I kako je niškorišti u ljubljenju. Netko bi mu trebao reći: »Halo! Znaš, možeš micati usnicama, a ne samo biti nepomičan kao mrtvac ili nešto tako?«

U svakom slučaju, nije važno, osim što su mi se svi njegovi prijatelji smijali i nazivali me NUP Nove godine. Nisam znala što je to dok mi Lottie nije rekla da to znači »najbolje upotrijebiti prije Nove

godine«, kao da mi je prošao rok za uporabu, kao da sam paketić šunke ili nešto. Hvala ti, Same, šupčino. Ne mogu vjerovati da sam mu ikad dopustila da me dodirne. Hvala Bogu da nije otišlo predaleko, iako se kladim da je svojim kompićima rekao da je. Lažljivac. Nije. Pa on ne zna ni koliko rupa cura ima - rekao je osam!! Sretno ti bilo, nova curo, samo ti lezi dok on glupo drka po svakoj rupi osim onoj pravoj i po rupama svih drugih cura na koje mu padne pogled. Rupojebačka nakaza.

Iako, voljela bi da nisam plakala. Željela sam ne pokazati nikakvu reakciju, kao »U redu, okej. Kako god«, ali mislim da je onaj Tequila Punch bio, ono, *strašno jak* pa sam se sva raspekmezila i već u sljedećem trenutku ridala kao prava krava. Moj Bože!! Svi su to vidjeli. Mrzim ga. Kako ga mrzim.

Ali, ono, danas sam se probudila i ono, stvarno mi nedostaje i on i njegovo zgodno lišće i sad mislim da sam ga možda stvarno voljela ili nešto slično. Kao, ono, možda je bio moja srodna duša ili nešto tako i sad sam ga izgubila. Ono, silno sam ga voljela i još uvijek ga volim. Još uvijek ga stvarno volim. Do zemlje i dalje. Kao što smo rekli. OH SAME -

ŠEST

OSCAR

Obitelji su strašna smetnja, istina, ali u današnje ih vrijeme i prebrzo odbacujemo.

Obitelj Battle. Moja obitelj. Hmmm.

Posve sam uvjeren da bi, kad bi se njihova bljutavost posula sa samo malo sjaja, još uvijek mogli skočiti na noge i plesati ples života. To je barem moja teorija kad je riječ o mojoj prastarjoj (punih šezdeset devet godina, zaboga) baki. Ženu ništa ne postara tako brzo kao prehrana neumoljivim talk-showom *Jeremyja Kylea* i serijom *Emmerdale*. Što dokazuje baka koja nosi strašna iščašenja i ožiljke godina odane službe objema ovim zahtjevnim gospodaricama.

Ove sam joj Stare godine ponudio blagodat svojega društva, ali sam je obavijestio da ću od ponoći nadalje zahtijevati da mi se u svako doba obraća s gospodine Oscare. Jer ja jesam Oscar i ne mogu dovoljno naglasiti važnost te činjenice.

Srećom, baka je pristala na ovaj jednostavan zahtjev. Strašno je nemarna, ali savršena svetica. Ime joj je Pamela. Pitam vas, kako je ikad mogla učiniti išta od sebe s tako jezovitim imenom kao kamenom oko vrata? U pravilu, nikad ne bih vjerovao ženi koja nosi išta najlonsko, ali u bakinom slučaju sve je oprošteno zbog nepromjenjive činjenice da je ona sretno neupućena u radosti mode i posve neopterećena i najmanjom mrvicom stila. Stoga sam odlučio ne podbadati je i ne zadirkivati, bila bi to puka okrutnost, jer sirotica nema pojma o razmjeru svoje ludosti.

Blagoslovljena bila, u onim dijelovima Pangbournea koji su joj najbliža okolina čuvena je kao svojevrsna stručnjakinja u pripremi i posluživanju najukusnijih kolača s bananama, i doista, u tom smislu, krajnji sam sretnik jer je kolač s bananom u svoj svojoj ba-

nanastoj karamelastoj divoti lako moguće jedna od mojih prvih strasti u životu. Okusiti ga, uživati u njemu i imati kulinarski kongres s tim kolačem predstavlja mi puki ushit užitka i, iskreno rečeno, da je mi razlog za život. Što imam osim njega?

Stoga sam se, u potrazi za tim užitkom, i u dogovoreni sat, zaputio baki pomoću dva posve odvojena i jednako zamorna iskustva autobusom. Podigao sam okovratnik i za zaštitu od oštrog vjetra stavio jedan šešir moje *Matere* od umjetnog krzna. Umišljam da je taj *ensemble* bio ponešto očaravajuć i pristajao mi više no neznatno i putem sam uočio nemali broj zadivljenih komentara.

Stigavši u bakino boravište, užasnuo sam se shvativši da večer nije rezervirala isključivo za mene, nego je pozvala, iako nakratko, svoju imbecilnu susjedu, groznu Janice. Ženu s onakvim licem koje, jednom kad ga vidiš, rijetko zapamtiš. Nikad nije postojalo stvorenje koje bi bilo bolji model za poster za eutanaziju.

Zašto se Pamela rodila s tako odvratnim vršnjacima? Nimalo ne sumnjam da je Janice nekoć bila najzgodnija budalica u Engleskoj, ali sad je tek tupa, ostarjela (šezdeset dvije godine) i ružna ženetina, čiji je najveći zločin pretpostavka da uvijek zavređuje mjesto u središtu pozornosti. Blaženo je nesvjesna da taj položaj zahtijeva makar mrvicu zabavnosti ili zanimljivosti, ako to nije previše tražiti. Naviknut sam na tupavce, sam Bog zna da sam njima svakodnevno okružen u svojoj obitelji, ali grozna Janice sve ih nadmašuje. Uzduž i poprijeko.

Bio je čas za patnju i patili smo. Novosti o njezinoj zamornoj obitelji u Walesu, povoljne kupovine na rasprodajama i njezini čudovišni čukljevi na stopalima bili su među najzrelijim temama. Pomislio sam kako bih radije da me poharaju divlji psi, rastrgaju na komade i pohlepno proždru, nego što moram sjediti u njezinom ogavnom društvu, ali srećom, brzo je otklipsala mrmļajuci nešto o svom zanemarenom psu.

Time je baki i meni preostao naš poznati raspored na Staru godinu, koji se sastojao od partije ubodnice, nakon čega je uslijedio

čuveni kolač od banana ispred Jools Hollandovog *Hootenannyja*, kad smo se oboje suglasili da je Dizze Rascal iskreno rečeno sjajan. Zadovoljavajuća večer koja se po mnogočemu može preporučiti. Unaprijed se radujem desetljeću skandaloznih užitaka i iskreno obećajem da ću zauvijek ostati Oscar.

SEDAM

DORA

O moj cijeli cjelcati Bože. Mama je kao neprestana buka. Uporno vergla jedno te isto milijun puta, toliko da je na kraju, ono, više ni ne čujem. Zvuči kao ona buka koja nastane kad pokušavaš naći stanicu na radiju, a još nisi stigao do kanala. Ona buka između, eto što je ona. Interferencija. Obično uspijem razabrati nejasnu temu onoga o čemu naklapa. Danas je to nešto o preispitivanju i mojoj osobnoj izjavi za faks. Pih. Znam da je moram napisati, ne znam li? Zato sam već dovršila, ono, gotovo polovicu u školi, ti glupa majko. Ali ako joj dam da je vidi, samo će se zakačiti za sve rupe u mojoj izjavi i natjerati me da je napišem iznova pa zato, čemu se gnjaviti i pokazivati joj?

Voljela bih da može vidjeti kako izgleda kad je uhvati prava šiza, da umreš od smijeha. Oči joj se iskolače i vrat joj sav pocrveni i stalno se lupa dlanom po čelu i jezičina joj je ogromna. Izgleda kao razjareni babun. Toliko je predramatična da se ufura u neurotični napadaj urlanja. Kad psuje, ne zna ni psovati kako treba, i uvijek razmišlja o najgorem što se ikad može dogoditi. Danas je zalupala na moja vrata i rekla:

»Dora! Da si odmah otvorila vrata! Govorim kroz njih već četrdeset pet minuta! Ako ne digneš usranu guzicu iz kreveta i ne shvatiš da tvoja vražja budućnost klizi sa svakom vražjom sekundom u kojoj ona tvoja osobna izjava nije dovršena, možeš očekivati da ćeš svoj hebeni beskorisni život provesti klatareći se Oxford

Streetom kao čovjek-sendvič, s onim ogromnim pločama na leđima, koje svima govore gdje je beskonačna usrana rasprodaja golf opreme. Da, to je tvoja budućnost!«

To je očito moja jedina opcija!

Ona uopće ne zna kako napisati prokletu osobnu izjavu. Zadnji put je nešto slično morala napisati kad je ONA išla na faks, a to je bilo u prošlom jebenom stoljeću, zaboga, prije više od sedamdeset godina ili nešto tako. Vjerojatno je samo napisala »Ja, Maureen«... nešto... Ne znam kako se preživjela prije nego se udala za tatu... »Ja Maureen Dosadnokosa, namjeravam pohađati ovo sveučilište velike učenosti kako bi naučila sve što trebam znati o tome kako da budem bezvezna psihijatrica da bi svima mogla reći kako da žive i svima im naređivati i uvjeriti ih da sam pametnija od njih i naplatiti im jebeno bogatstvo, a oni mi nikad ne mogu reći da nisam u pravu jer za početak to uopće nije znanstveno dokazana metoda i ne postoji način da provjere znam li uopće, ono, obavljati ovaj posao, ono, onako kako treba. Moji hobiji su: brbljanje, vikanje, urlanje, naređivanje, biti najpametnija i udebljati se kao prasica. Nadam se da će ova molba naići na pozitivan odgovor jer stvarno želim da mi posao bude naređivati drugima i ne upadnem li na faks, juriću naokolo kao furija i bezumno urlati na sve i zato me molim vas primite. Obećajem da ću kad god mogu biti najveći mogući lažnjak tako da će moji pacijenti uvijek misliti da sam smirena i pametna osoba koja o svemu zna više nego oni.«

Da, mama, baš si od *velike* pomoći, stvarno želim tvoj savjet — malo sutra.

I čitavu je vječnost mljela i mljela o mojoj fejsbuk stranici. Nema pojma što je to ni kako funkcionira, ali kaže da sam na stranicu stavila svoje pornografske fotke i navodno šaljem i primam poruke s »neprimjerenim rječnikom«. Otkud bi ona znala? Nije ih pročitala. I zapravo su to fotke koje smo Lottie i ja snimile u,ono,pravim skupim grudnjacima, hvala na pitanju. Ono, iz Juicy Miss trgovine. Dakle, nismo drolje kakvima nas predstavlja.

Kaže da bi svaki stari perverznjak mogao početi razgovarati sa

mnom na fejsu, ali pih, halo stara babetino, ljude moraš pozvati na svoju stranicu, a zašto bi ja pozvala nekog perverznjaka? Idiotska majko, fakat me sramotiš svojom informatičkom nepismenošću. Čak joj i tajnica na poslu mora tipkati zabilješke o pacijentima jer je ona tako stara i rasturena da se previše boji naučiti koristiti kompjutor. Probudi se jebeni puhu! Svi na cijelome svijetu imaju komp — osim tebe. Čak i ljudi u planinskim špiljama na Borneu ili tako negdje. Ja sam ga naučila koristiti kad sam bila, ono, mala beba!! Ako beba može koristiti komp, zar jedna školovana dječja psihologinja ne može?!

Tata kaže da će joj nabaviti kamen i dljeto da na njemu napiše svoju sljedeću knjigu. Hoću reći, tko za pisanje knjige koristi olovku i papir? Čak je i jebeni Shakespeare sigurno imao bolju metodu. Da je ona ženska koja je napisala *Sumrak* morala pisati jebenom olovkom, trebalo bi joj ono, šest godina da napiše prvo poglavlje i ja bi ono, krepala čekajući. Majko, daj si, molim te, nabavi život! Probudi se i trgni.

U svakom slučaju, ja jesam još malo poradila na svojoj osobnoj izjavi, samo da stara zašuti. Mislim da je sad stvarno dobra. Kad sam je dovršila, ponovno sam je pročitala kao da ono, kao da ja nisam ja, nego netko iz ispitne komisije, i mislim da zvučim kao iskrena, poštena osoba koja je zanimljiva i ono, pršti šarmom ili nečim. Malo jesam lagala o nekim stvarima, naprimjer rekla sam da predstavljam školu najavnim događanjima i podučavam mlađe učenike i da sam vješta govornica i da imam deset odličnih ocjena u srednjoškolskoj svjedodžbi, a imam samo jednu, i to iz likovnog. Kao da će oni provjeravati!! Zapravo, stvarno sam zadovoljna svojom izjavom i da ja biram tko će biti primljen na sveučilište Manchester Metropolitan na studij prehrambene tehnologije, definitivno bi odabrala sebe. Definitivno.

O moj pravi Bože, pa ja ove godine idem na faks! Ne mogu vjerovati, napokon sloboda! Živio faks! Još uvijek razmišljam o godini pauze ili ne, ali vjerovatno ne jer je mama rekla da ako sad

uzmem godinu dana pauze, moram naći posao i zaraditi za putovanje prije nego što mi bude dopušteno da dignem sidro. O čemu ona govori? Što ona misli da je tečaj za instruktora snowboardinga? Samo zabava? Ne, najkretenskija od svih kretenskih majki, tu vještinu učiš kako bi mogao podučavati klince i ujedno zaraditi na tome, prokleta budaletino, u tome i je čitava poanta!! A navečer bi kuhala večeru skijašima i njihovim obiteljima u planinskim kolibama. To je radila Lottiena sestra pa znam kako funkcionira.

Vau, bit će super jer tamo ima hrpetina pravih macana. Da, iako ću šetati dolinom seksi frajera, morat ću sa sobom uvijek nositi fotić da mogu objaviti gomilu svojih fotki na fejs tako da Lottie krepa od ljubomore. To! A možda i Sam Tyler posjeti moju stranicu i vidi što propušta, idiot. Da, Same, evo me s gomilom seksi skijaških instruktora, misliš da mi nedostaješ — nema šanse!

Mama kaže da za definitivni odabir za faks članovi komisije idu na fejsbuk stranice kandidata da vide kakvi su kandidati doista. Zaboga, mama — ti si fakat u zabludi, kao da bi ja njih pozvala za frendove!

OSAM

MO

Dora je bezglavo odlučila upropastiti svoj život. Njezina prijavnica za fakultet gora je od grozne. Pokušala sam joj, nježno, ponuditi svoju pomoć, ali ona, naravno, odbija svaku pomoć i ohrabrenje. Izjavu je započela s neumjesnim pokušajem šale primjerene oglasima u rubrici usamljena srca, otprilike kao »Zgodna plavuša, 17 godina, dobrih higijenskih navika i s vlastitim skuterom traži zanimljivi faks s vrhunskim odsjekom za prehrambenu tehnologiju i seksi dečkima za učenje, zabavu i možda nešto više...« Blagi Bože.

Nakon toga slijedi otrcana fraza, definicija od koje se svi užasavaju, pa kaže:

»Što je sveučilište, pitam. Moj pouzdani rječnik kaže da je to 'obrazovna institucija visoke razine na kojoj studenti uče kako bi stekli akademski stupanj naobrazbe i gdje se obavljaju akademska istraživanja'. Zgodno, jer to je upravo ono što ja tražim — osim ovoga o istraživanjima, istraživanjima se uopće neću baviti. Zato, bog, Sveučilište Manchester Metropolitan! Ja sam Dora i izgleda da smo stvoreni jedno za drugo!...« Bože!

Zatim aktivno laže o brojnim stvarima, uključujući i prosjek ocjena u svjedodžbi, a kad sam joj predložila da malo razradi rečenicu »volim badminton« (ne voli ga), mrzovoljno je napisala »veoma volim badminton«. Sad je već poslala aplikaciju tako da ne mogu učiniti ništa osim vrištati u sebi. I vrištim.

Kad sam se danas nakon praznika vratila na posao, dodatno me je i rasrdilo kad sam saznala da je George pristao primiti dva mlađa psihologa koji će nas pratiti poput sjene u okviru nekog plana profesionalnog zbližavanja koji je pokrenuo Royal College. Tu mi je mogućnost pripomenuo prije Božića, ali u toj je fazi to trebao biti

samo jedan mlađi kolega koji će naizmjenice raditi s nas oboje. To je već samo po sebi bila dovoljna smetnja—uvijek se osjećam neobično smeteno kad imam bilo kakvog slušatelja. Teško mi je biti prirodna kad me netko pomno promatra; stalna pitanja i sudovi odvlače mi pozornost.

Fascinantno je da je George najednom odlučio uzeti dvoje kolega. Dvostruko je fascinantno da je sebi dodijelio kolegicu po imenu Veronica koja ima nezamislivo ogromne sise i stalno napućena usta i već je shvatila da se George u prisutnosti hihotavog djevojačkog laskanja pretvara u pravu budalu. Strašno je iritantno što su i on i ona tako zapanjujuće predvidljivi i neumjesni. Nadam se da će oboje osim svoje odbojne javne predigre obaviti i nešto truda vrijednog posla s pacijentima.

Čudno, ali najviše mi je razočaranje ta Veronica. George se samo ponaša kao uvjetovani Pavlovljev pas s mnogo pimpeka, što i jest. Oduvijek je i bio. Kod njega je to uvjet, nešto obavezno — pojavi li se kakva zgodna djevojka i pokaže li iole zanimanja za njega, bespomoćan je. Zazvoni i pas će početi sliniti. On čak nije ni izbirljiv, doista svatko će poslužiti, i poslužuje. Često.

Nikad neću zaboraviti njegovo bolno grozno uvodno upucavanje našoj prijašnjoj recepcionerki njezina prvog dana na poslu:

»Kakvog ima smisla da jedno božanstveno stvorenje kao što si ti trati svoju dražesnu guzu sjedeći na uredskom stolcu iza recepcije, kad bi je mogla iskoristiti za sjedenje u mom krilu, gdje će biti obožavana, ha? Ha?«

On je mislio da je to ironično i koketno. Nije bilo. Mislio je da je smiješno. Nije bilo. Međutim, smiješni su bili potočići muljevite boje za kosu Grecian 2000 koji su mu se slijevali niz obraze pretjerano uzbuđenog, znojnog lica.

Veronica očito misli da je ona ta koja najzad može ispuniti Georgeov bolni bezdan praznine nastao zanemarivanjem od strane njegove supruge. Njegove iznenađujuće putene supruge Jess, koju

on očito obožava i na koju se oslanja i s kojom ostaje. Ja tu ne vidim nikakvo zanemarivanje, čini se da je riječ upravo o suprotnome. Siguran u granicama njezine očite ljubavi, razvio je svojevrsnu snažnu samosvijest, samopouzdanje koje mu dopušta da glumi svoju maštariju pastuha neženje. Sama gluma i u konačnici sve bezazleno. Pomalo patetično, to da, i ništa novoga, ali načinjen je od iste emocionalno porozne cigle i žbuke kao i gotovo svaki drugi momak.

Nisam posve sigurna kako točno takav odnos utječe na Veroniku i Georgea kad je riječ o poslu. Možda natrpani George uživa u osjećaju nadutosti od samopouzdanja i zbog toga se pokazuje kao uzoran primjerak pametnog psihijatra kako bi se pravio važan? Razmeće se kao paun, i svojom zdepastom građom i svojim mišićavim umom. Pametan je, i glavni je. Dobitna kombinacija. Njegova moć afrodizijak je za njega samoga i za žene, rekla bih. Priznajem, na poslu nikad nije ništa manje no divan. Nikad. Od njega sam toliko mnogo naučila. To mu moram priznati.

Ali Veronica. Sirota Veronica, koja je tek još jedna u beskonačnom, uvijek voljnom redu. I što je s njezinom izdajom još jedne žene, Jess, koja joj ničime nije naudila? Oh, ne znam, jesam li samo kritična, ljubomorna budala? Odrasla sam u vremenu kad se borilo za to da budeš priznat I po svome intelektu i osobnosti, a ne samo po svojim fenomenalnim sisama. I ta bitka još uvijek nije u cijelosti dobivena pa se osjećam strašno razočarana od žena koje su spremne prikazati se isključivo kao posude za mušku požudu. Sam Bog zna da je božanstveno primiti požudu i ja sam svakako žudjela za njom i srećom dobila svoj dio, ali ostati samo na tome prilično je bijedna budućnost.

Tko sam ja da sudim? Pa, reći ću vam tko — moj je posao stalno ispitivati zašto se ljudi određuju na način na koji se određuju i zašto se odnose prema drugima onako kako se odnose. Shodno tome, ne mogu ne promatrati Georgeovo i Veronikino ponašanje kao krišku

socijalne antropologije. Ma koliko me ono možda deprimiralo, svejedno ga smatram fascinantnim. Povrh toga, oboje ovih određenih ljudi propisuju drugima tehnike i traže od drugih da svakodnevno pomno prate svoje ponašanje. To je njihov posao. Proučavaju li ikad sami sebe? Sumnjam. Uglavnom ih zanimaju gaće ovog drugog. I tako dalje...

Ja tek trebam upoznati svog stažista. Čula sam da mu je ime Noel. Navodno je za Božić otputovao u inozemstvo i vraća se sljedeći tjedan. Morat ćemo se svojski latiti posla jer knjiga zakazanih termina tek što nije eksplodirala, što je uvijek slučaj nakon prisilne razdraganosti obiteljskih Božića.

Kad već govorimo o zakazanim terminima, moram s Georgeom popričati o Lisi. Draga je i odlična recepcionerka, ali prema učestalosti kojom mi navodi tehnike preživljavanja u divljini, osjećam da su joj misli negdje drugdje i bojim se da bismo je ubrzo mogli izgubiti zbog neke džungle, pustinje ili otoka za koje se tako marljivo priprema. Jutros me je iza svog stola pred punom čekaonicom opskrbila svime što bih trebala znati kad kuham lovinu u divljini. Sad znam previše pojedinosti o puštanju krvi, deranju kože, vađenju utrobe i tranširanju.

»Najvažnije je, Mo, nikad ne potratiti krv — bogata je vitaminima i mineralima, uključujući sol koja bi mogla nedostajati u prehrani nekoga tko pokušava preživjeti u divljini. Činjenica: kad su kanibali pili krv svojih neprijatelja, vid im je po svemu sudeći bio bolji. Prihvati to.«

Iz toga, dakle, slijedi da bih mogla uštedjeti na računu za sljedeće naočale budem li pila značajne količine Lisine krvi. To je samo pomisao. U međuvremenu, možda ove svoje inferiorne oči prije ispijanja krvi moramo držati otvorene u potrazi za novom recepcionerkom?

DEVET

OSCAR

Moram pronaći prikladnog krojača. Moram. Nisam baš zadovoljan patetično nedostojnom ponudom u Pangbourneu, kao ni onom u Wokinghamu, i ne dao Bog da budem primoran spustiti se u krajnji kulturni bezdan: Reading, veliki grad, prijestolnicu Pakla. Čovjeku u potrazi za mrvicom gizdavosti, ove luke zla neće dostajati. Dobavljači navodne mode na tim paklenskim mjestima toliko su bezizražajni i nedostaje im svaka individualnost. Sve se ponavlja, sve je jednoobrazno, sve je bljutavo. Ružnoću koju oni žele propagirati smatram vrstom boljetice. Bolešću krajnje trulog lošeg ukusa. Boljkom pandemijskih razmjera koja se poput šumskog požara širi našom zelenom, milovidnom domovinom.

Prošli sam tjedan pokušao kupiti jednostavnu kravatu. Kao da sam pokušao nabaviti dušu Dalaj Lame, bilo je jednako nemoguće. Trgovina u koju sam se zaputio jedan je od poznatih dobavljača potrepština za gospodu. Čovjek bi pretpostavio da moja namjeravana kupovina nije tako rijedak zahtjev, ali ondje uposleni Sotonini vragovi pokazali su svoje nepodnošljivo nepristojno ponašanje opetovanim hihotanjem i prošaptanim uvredama. No dobro, ne baš prošaptanim. Previše su nepametni i za to. Rijetko sam naišao na stvorenja s tako posvemašnjim manjkom inteligencije i tako monumentalnom nesposobnošću. Pravi pravcati nitkovi i prostaci.

Odbijam se ponašati kao da je moja sklonost živahnim vratnim ukrasima neka sramotna mračna tajna. Jednostavno ne želim dopustiti da intelektualno izgubljeni diktiraju moju osobnu estetiku. Vrijednost odjeće u odnosu prema dobrom ukusu meni je očita. Jednako očita kao zamisao da je široko rasprostranjena zaraza poznata kao »kapuljičarstvo« nedvojbeno uništila hektare dobrog

ukusa u našoj trenutačno obogaljenoj kulturi mode. Neću se predugo zadržati na toj temi iz straha da ću se utopiti u galonima vlastite žuči. Dostajat će reći da sam im poželio zbogom i otišao iz Burton'sa ni ne osvrnuvši se. Oni se NIKAD neće okoristiti mojim ne neznatnim džeparcem. Od Božića imam više od četrdeset časnih britanskih funti. Moj egzodus označio je svršetak nečega što je mogao biti koristan odnos za nas oboje, ali nepopustljivome *ne regrette rien*.

Moja potraga za kraljevićem među krojačima i dobavljačima odjeće za gospodu brzo se nastavlja. Neodređeno sam predložio *Pateru* da bi uskoro mogao poći sa mnom na izlet do Londona u potrazi za istim. Naše verbalno nadmetanje pri dogovoru svakako je bilo okrepljujuće. *Pater* tvrdi da će očito putovati ne kao moj drug, već samo kao moj vozač. Naravno, u pravu je. Iako je on uistinu pristojan momak, on i ja teško da smo srodne duše. Istinu govoreći, često se bavim mišlju je li uopće moguće da sam u krvnom srodstvu s njime, budući da imamo toliko malo toga zajedničkog.

Priznajem, postoje neke neporecive genetske sličnosti. Imam njegov nos, njegove oči, njegovu čeljust i njegov stas. Imam i njegovu kosu boje lana, njegovu boju očiju i ruke posve jednake njegovima. Međutim, moj hod samo je moj. Tata nezgrapno poska-kuje. Ja se radije krećem s nešto više otmjenosti.

Iz pouzdanih izvora sam obaviješten da je moj tjelesni izgled prema nekim mišljenjima »zanimljiv«, prema drugima »impozantan« i »krupan«. Isprva sam se na ovo posljednje vrijeđao, ali bio sam veoma mlad u vrijeme kad je to rečeno, imao sam samo četrnaest godina, dok sam sad sa šesnaest i puna dva mjeseca mnogo otporniji. Otad me je zadesio čitav životni vijek unutarne snage. »Krupan« sad prihvaćam kao neporeciv kompliment. Doista sam krupan. Umišljam da svoju krupnoću nosim s određenim poletom, sa sigurnošću nekoga tko bi lako mogao biti dvadeset godina stariji od mene. Možda nekoga kao što je Stephen Fry ili Dale Winton?

Oba ta zgodna momka očitó koriste blagódati vještina nekog majstora velikog stila, a to je, dragi dnevniče, osoba koju ja moram pronaći. Krojača od ugleda, majstora za odjeću na glasu. U London, *Pateru*, i ne štedi konje!

DESET

DORA

Mislim da bi odlazak na studij prehrambene tehnologije na Manchester Metropolitanu mogao biti, ono, divovska pogreška. Znam da bi svo iskustvo faksa bilo fakat super i sve, ali bi li samo kompletno trutila vrijeme ako to nije ono što *stvarno* želim? Samo bi me na tri godine odvuklo od onog što stvarno želim raditi i možda nikad ponovno ne bi dobila priliku, a na kraju krajeva, ako stvarno hoćeš uspjeti kao pjevačica, moraš početi fakat rano.

Stvarno tratim vrijeme. U mojoj dobi, Adele je već tri godine pjevala u javnosti ili tako nekako, stvarno gradila svoj profil. A kakav je moj profil, ono, minus tisuću ili nešto? Pitajte koga god hoćete, za mene nikad nisu čuli. Što je totalno maminom krivnjom jer sam je jasno zamolila da mi prošle godine za ročendanski dar rezervira termin u tonskom studiju ili nešto. Izvukla se sa svim onim prokletim uobičajenim isprikama - »Moraš imati spremnu pjesmu«, »Koje ćeš glazbenike uzeti?« — sa svim tim vrhunskim sranjima, uobičajenim stvarima koje kaže kako bi me spriječila od karijere pjevačice.

Hoću reći, ono, oprostite, ali tko je pobijedio na školskom pjevačkom natjecanju u devetom razredu? Tko je primljen u zbor? Koga su zvali da bude jedan od pratećih vokala Judith Taylor i školskom bendu, Cure za najam? Jesi li to bila *ti*, debelundro? Ili sam to bila *ja*, ona s doista »osebujnim« i »neobičnim glasom«, kako je rekao gospodin Solomons, a on je samo predstojnik za glazbu pa bi trebao znati.

Nije to samo neka moja furka i maštarija — fakat sam, ono, ozbiljno razmislila o tome i u dubini srca znam da mi je suđeno jednog dana ostvariti svoj san i biti poznata kao Cheryl Cole ili netko takav.

Oh moj stvarni Bože, pa nemam ja trinaest godina, u kolovozu ću napuniti osamnaest, valjda se poznajem. Znam tko sam, što sam i što bi mogla biti. Kad me barem moji zajebani roditelji ne bi prokleta sprečavali uništavanjem svih mojih snova pljujući po njima svaki put kad to predložim.

Lottie kaže da ja fakat bolje pjevam od svih na *Američkom idolu* i ono, hrpetinu bolje od jebene Susan Boyle. Tko je ona? Znam da zvuči totalno nasumično, ali imam ideju i fakat fakat mislim da ću to učiniti, odnosno prijavit ću se za *X Faktor*. Imaju audiciju u Londonu, lako bi mogla sjesti na vlak. Nadam se da su subotom jer u školi su sad, ono, prestrogi oko izostanaka i slično. Samo zbog ispita ili tako nečeg.

Morat ću odabrati pjesmu, ali mislim da već znam da će to biti »Beautiful« Christine Aguilere jer znam riječi i jer se, ono, mogu totalno poistovjetiti s tom pjesmom. Uvijek govore da bi stvarno morao osjećati pjesmu, a ja tu pjesmu, ono, fakat osjećam. Jer se u toj pjesmi kaže: »Ponekad postanem nesigurna od sve boli, tako posramljena«, i to je upravo onako kako se ja osjećam otkad me je Sam napucao.

Lottie je jedina koja zna koliko se loše stvarno osjećam. Svi drugi misle da mi je svejedno jer to je ono što govorim, ali... zašto me je napucao? Jesam li ružna? Dobro, znam da jesam, ali ne tako stašno kao neki. Jesam li, ono, totalna nula? Znam da je gomila drugih cura puno zanimljivija od mene, i zabavnija i zgodnija i sve. Je li to zato što nosim naočale? Otići ću na ono s laserom, ali ne još jer moje očne jabučice najprije moraju narasti do kraja, ili tako nešto. Kaže mama.

Strašno je što mislim da je bio u pravu kad me je napucao jer, da budem iskrena, on može naći bolju curu od mene. Svejedno, barem sam ga imala šest tjedana. Zasad mi je on najduži dečko. Sljedeći put možda nađem nekog tko je više na mojoj razini. Možda ne bi trebala ciljati tako visoko pa bi frajer u budućnosti duže ostao sa mnom jer bi i on bio zahvalan. Treba mi netko kome se sviđa netko kao ja.

Netko tko je, kako kaže Christina, »prepun divnih pogrešaka«.

JEDANAEST

OSCAR

Činjenica je da bi se moj život uvelike poboljšao kad bismo samo mogli sve preseliti u London. Jer ondje ja uistinu pripadam, dragi moji, i to je zastrašujuće očito. Pomisao o ostanku u dosadnom Berkshireu apsolutno je čudovišna, zapravo nezamisliva.

Ne, odbijam.

Svaki put kad posjetim London, podsjetim se da sam živ. Čovjek ponekad može godinama živjeti, kako sam ja doista živio, a da istinski uopće ne živi. Živjeti je najrjeđa stvar na svijetu. Većina ljudi postoji, i to je sve. Kao moj vlastiti dragi tata koji je naizgled živo biće u svakom pogledu, sa svim izvanjskim znakovima i definicijama, ali koji, iskreno rečeno, jedva uspijeva skrpati postojanje kao osoba.

Veoma je ljubazno pristao odvesti me u našu lijepu prijestolnicu u potrazi za prikladnim krojačem, ali svojim je neumornim blebetanjem praktički uništio radost izleta. Znam da ima dobre namjere, ali nas dvojica imamo tako malo zajedničkog i za mene je neizrecivo naporno odgovarati na nesmiljena pitanja o mom školovanju, prijateljima, životu, budućnosti. Pitam se bismo li ikad mogli voditi zanimljiv razgovor o vrlinama dobre cigare ili koja bi prigoda mogla biti primjerena za široki pojas oko struka? Sumnjam.

Međutim, on je posve pristojan tip, i veoma ljubazan. Sklon sam mučnini u vožnji i autocesta M4 ne sviđa mi se ni u najboljem izdanju. Ovaj je izlet bio naročito neugodan i uključivao nekoliko naleta silovitog povraćanja protiv kojih sam se morao boriti. *Pater* je bio krajnje brižan i svaki taj incident popratio tapšanjem po mojim leđima i stalnom opskrbom vlažnim maramicama za bebe

pohranjenim u Volvu upravo za tu svrhu. Osvježili smo se svaki put kad nam se za to ukazala prigoda, uključujući i na Heston Services, meni najmanje dragom stajalištu. I ondje se tata bacio u akciju junački me očinski štiteći dok sam izlazio iz nužnika, kad su me, kako se veoma često događa, neki vulgarni mladići počeli zadirkivati. Kako se čini, uglavnom zbog mojih žutih kariranih hlača koje su ih nekako smrtno uvrijedile. *Pater* ih je brzo prekorio isprva jednim nježnim »maknite se, nitkovi, i pustite ga na miru«, ali kad to nije dostajalo, upotrijebio je kraće i učinkovitije »ODJEBITE! ODMAH!« koje je obavilo posao. Ponekad je zapravo korisno imati ga u blizini.

Naš pohod na Savile Row i Jermyn Street nije bio tako uspješan. Dugo sam sanjao o trenutku kad ću ući u jednu od tih posvećenih dvorana užitaka po mjeri. U trgovinu prave odjeće za gospodu. Bio sam nabrekao od slatkog iščekivanja i bez daha od uzbuđenja. Zvonce je zazvonilo iznad vrata prvog lokala u koji smo ušli i miris tog mjesta, oh, taj je miris bio božanstven. Miris tvida i citrusnog losiona nakon brijanja i novih kožnih cipela. Miris stila. Objasnio sam da želim dobro dnevno odijelo i možda gerok. Tata je sjeo i čitavo vrijeme čitao *Independent*, nimalo ne djelujući kao da mu je neugodno.

Dražesni trgovac, gospodin Berry, silno se potrudio pokazati mi balu za balom veličanstvenog sukna od kojeg bi moja odjeća mogla biti sašivena. S tankim svijetlim prugama i uzorkom riblje kosti i kariranoj u stilu vojvode od Windsora, vunenoj i svilenoj i lanenoj. Svako još profinjenije i ljepše od prethodnoga. Suglasili smo se da čovjek u gradu nikad ne bi smio nositi smeđu boju, da bi to prelazilo mjeru pristojnosti. Također smo razgovarali o vrijednostima primjerenog šešira za svako godišnje doba. Kad odabрати panama šešir, kad homburg, a kad jednostavni fez? Koji je očno *le chapeau juste?* Blaženstvo. Izmjerio me je i prema mojim uputama nacrtao čudesan brzinski crtež upravo onakvog odijela kakvo sam zatražio. Napokon je netko shvatio moje potrebe i može

ih sjajno zadovoljiti.

Tek što nisam dao narudžbu, kad je tegobno pitanje plaćanja podiglo svoju ružnu glavu. Zašto to uvijek mora biti tako vulgarno? Prigušenim i ozbiljnim tonovima, gospodin Berry je objasnio da bi odijelo koštalo »oko osamsto funti«, a gerok bi bio »oko tisuću dvjesto, gospodine«. Ostao sam bez daha od šoka i, iako je tišina bila posve nepodnošljiva, nisam imao izbora. Nisam mogao progovoriti. Sve je bio samo zrak, bez zvuka. Nakon čega je uslijedilo nekoliko ozbiljnih dahtaja. Tad sam morao sjesti da se priberem. U kom trenutku se umiješao tata i objasnio da su ukupna sredstva kojima raspolazem četrdeset funti.

Gospodin Berry nam je veoma ljubazno pokazao ponudu marama po cijeni koju sam si mogao priuštiti i ja sam odabrao veličanstvenu crvenu svilenu kravatu. Tata je na mojih četrdeset dodao neophodnih dvanaest i pol funti kako bih je kupio i žurno smo otišli. Uspio sam zaći za ugao, izvan vidokruga gospodina Berryja, prije no što me ščepao novi nalet silovitog povraćanja. A još nisam ni ušao u automobil!

Mislim da bih u doglednoj budućnosti mogao ostati u običnom odijelu. Ovi londonski krojači, iako nedvojbena maestri koji dirigiraju svojim orkestrima stila, ujedno su, iskreno rečeno, hulje.

DVANAEST

MO

Prokletstvo. Baš kad sam se vraćala u rutinu posla nakon Božića, smlavila me strašna gripa. Čitava obitelj silno uživa u svom ponašanju prema meni kao da sam zaražena nekim iber-virusom pandemijske rasprostranjenosti koji će uništiti planet. Svi nose maske za lice koje Suprug koristi kad farba, plus moje gumene rukavice.

Peter je, naravno, svoje rukavice personalizirao i upotpunio napopčke odjevenom kućnom haljinom i starom kapom za kupanje s cvjetnim uzorkom. Misli da izgleda dramatično i kirurški. Zapravo izgleda zlokobno. Pomalo kao ona majka iz *Psiha*. Što baš nije utješan prizor kad se osjećaš ranjivo. Doista ne bih imala snage obraniti se od njega da sad nasrne na mene nožem kao Sweeney Todd. Ne mislim da će on to učiniti, zato što jednostavno ne bi mogao podnijeti pomisao na raštrkane kapljice krvi. Previše neuravno. Kad se riješim ove gripe, možda Georgea zamolim da primi Petera na nekoliko seansi i pokuša dokučiti što se točno zbiva s čitavom ovom pričom o »Oscaru«.

Bože, gripa je grozna. Je li to zbog mojih godina ili doista jača kao virus? Gripa je nekoć značila bolove, temperaturu i šmrkljavost otprilike dva dana i nakon toga na noge i na posao. Brzo! Sad znači najmanje tjedan dana u krevetu u stanju posvemašnje beskorisnosti i blage cendravosti. Mislim da stalni napadaji plača imaju najviše veze s nesavladivim osjećajem bespomoćnosti zbog manjka stvarne tjelesne snage. Osjećam se malaksalo. Moj Bože, ponovno plačem. Zaboga, Mo, daj se saberi.

Tijekom ove bijedne bolesti, obitelj je doista morala uskočiti. Predvođeni Suprugom, naizmjenice mi donose razne oblike okrepe ili rasonode. Oscar donosi pladanj s ljupko rasprostrtim papirnatim miljeom i cvijetom u vazi uz tanjur piškota i nekoliko hladnih, za

konzumaciju spremnih račića iz M&S-a, što smatra vrhuncem profinjenosti, »plodom mora«. Pouzdano me obavještava da je masnoća u ribi dobra za moju kosu, nokte i, što je najvažnije, moj kvocijent inteligencije. U ovom posljednjem sam po svemu sudeći najmanjkavija. Jesu li račići riba? Nemam pojma. Također mi kaže da je obavijestio liječničku ambulantu kako misli da imam kroničnu svinjsku gripu, navodeći svakojake simptome koje ja jednostavno nemam, kao što su na primjer »grašci znoja«. Shodno tome, sad ne mogu u ambulantu po antibiotike jer moram ostati u prisilnoj izolaciji i karanteni pod nadzorom.

Oscar to obožava, dramatičnost situacije. Želi brinuti o meni, ali samo ako to može biti kao u filmu *Što se dogodilo s Baby Jane?* u kojem Bette Daviš brine o obogaljenoj Joan Crawford. Samo ako sam glamurozno bolesna i posve ovisna. Jutros mi je donio lepezu i kućni kaputić iz Oxfamove trgovine. »Kućni kaputić« je prastara kačkana jakna limeta zelene boje, flekava nakarada koja se veže vrpcama oko vrata. Vonja na kamfor i karamelu i cigarete. Odvratan je, a on ga odbija oprati jer će to, kako mi kaže, »umanjiti povijest i svojstvenu izbljedjelu ljepotu tog predmeta«. I tako ja sjedim u krevetu i hladim se lepezom i zahvalna sam na keksima. Barem Suprug zna smučkati pristojnu povrtnu juhu i iako me uživa oslovljavati s »moja damo« prečesto da bi bilo smiješno, poznaje me dovoljno dobro da mi donese papir i našiljenu olovku za svakodnevne pokušaje rješavanja križaljke koji se redovito raspadnu u jednako neuspješne pokušaje rješavanja najlakšeg sudokua. Dora se sinoć pojavila s čipsom od račića (što je to s mojim klincima i račićima?) i komadima sira koje je kupila svojim džeparcem. Bila sam silno ganuta. Neobično, ali po prvi put u posljednje vrijeme umalo smo razgovarale. Sjela je na krevet i iako me baš nije mogla gledati, odgovorila je na moja pitanja o tome kako je provela dan. Mrzovoljnim, okolišnim, jednosložnim odgovorima, priznajem, ali svejedno odgovorima:

Ja: Jesi imala dobar dan?

Ona: O.K.

Ja: Što si radila?

Ona: Učila.

Ja: Što si učila?

Ona: Gradivo.

Ja: Koje gradivo?

Ona: Gradivo gradivo.

Ja: Kako je Lottie?

Ona: O.K.

Ja: Kako si ti?

Ona: Isto.

Ja: Nešto te brine?

Ona: Da.

Ja: Želiš li mi reći?

Ona: Ne.

Ja: Želiš da zašutim?

Ona: Da.

Ovo je seizmički korak naprijed. Čak smo uspjele prilično ugodno šutjeti dok sam ja pokušavala pojesti odvratani čips od račića. U tišini je prišla velikom zrcalu na ormaru i ja sam promatrala kako se proučava. Bila je neobično neopterećena. Upravo je to običavala činiti kad je bila majušna — okretati se ispred zrcala, pomno proučavajući svoju kosu, kožu i obrise tijela. Naravno, tad je bila u pustolovini otkrića, istraživala sve brojne poze koje je mogla izvesti i provjeravala zagonetke onih dijelova njezina tjelesnog ja koje nije mogla lako vidjeti, kao što su njezina leđa ili uši ili unutrašnjost nosa. Tajna i nova mjesta. Otkrića su uvijek bila sve uzbudljivija i njezina znatiželja nije imala granica.

Međutim, ovdje i sad svjedočila sam jednom posve drugačijem proučavanju. Lice joj se malo pomalo snužđilo dok je pomno pregledavala svaki centimetar svog očito razočaravajućeg tijela.

Vidjela sam da smatra da apsolutno ništa nije kako treba. Ništa. Štipkala je i pljeskala i bockala svaku zamijećenu nesavršenost čak i svoja ramena i prste smatra ogavnima i uvredljivima. Bilo je šokantno svjedočiti tome koliko se mrzi. Prezire svoj odraz u zrcalu.

Ironija je, naravno, u tome da je Dora prekrasna. Znam da je moja i da, možda joj prelakko opraštam nesavršenosti. Zašto? Možda zato što su to ponekad upravo one iste nesavršenosti koje sam davno vidjela u sebi? Punašnost njezinih obraza, mesnatost njezinih koljena, zaobljenost njezinih bokova? Sve su to aspekti za koje danas znam da su na mladima SILNO privlačni, ali koje nam egocentrična sljepoća mladosti priječi vidjeti.

Činjenica je da je Dora prava ljepotica, božanstvena, energična mlada žena s tako malo povjerenja u samu sebe da si uskraćuje čak i najmanje odobravanje. A već bi to bilo dovoljno. Samo malo. Najmanja mrvica odobravanja. Mogla bi graditi na tom temelju. Pokušala sam joj diskretno podići samopoštovanje rekavši joj, krajnje iskreno, što ja vidim - iskričavu, zdravu, blistavu djevojku s dražesnim tijelom i anđeoskom kožom.

Kad mi se već ukazala ova prilika i kad je ona na neki način slušala, ponovila sam koliko mi se ne sviđa što stalno izbjeljuje kosu. Kako joj je to tužno upropastilo kosu, kako sad izgleda kao slama, kako izgleda jeftino i koliko mi je draža njezina prirodna kosa — njezina kovrčavost i smeđa boja. Kad malo bolje razmislim, ovaj kasniji pristup možda je bio pogrešan i ona je izjurila iz moje sobe uvrijeđena do groba. Da, mogla sam bolje postupiti — možda prestati dok sam još bila u prednosti i dok je ona slušala?

Svejedno, ipak smo uspjele imati nekoliko trenutaka pozitivne interakcije i, uz malo sreće, to je ono čega će se sjećati... nadam se...

TRINAEST

DORA

Hvala ti, mama, što si mi uništila život. Baš mi je drago što imaš gripu, totalno je zaslužuješ i nadam se da ćeš krepiti od strašnog gušenja u vlastitim šmrkljima. Kupila sam ti čips i to! A ti si ono, sebičnija od sebičnog! Kako se usuđuješ izazivati mi takav stres? Kao da, ono, već nisam pod dovoljnim stresom ovako kako jest, jebemu. Imam stres zbog školskih predmeta, stres zbog faksa, stres zbog audicije za *X faktor*, stres zbog Sama, stres zbog love, stres zbog love na mobitelu, stres zbog fotke na fejsu, a sad ga ona samo povećava jebenim ogromnim stresom zbog kose!

Jebeno mi se smučilo objašnjavati uvijek iznova. Dobro me slušaj naivnjačo - MORAM IMATI OVAKVU KOSU!! Ako u mojoj jebeno debilnoj školi imaš smeđu kovrčavu kosu, NITKO ne želi razgovarati s tobom. Kraj priče. Gubavac si. Retard si. Gubavi si retard kovrčave smeđe kose. I mogao bi umrijeti od osamljenosti i boli istog časa, jer to je ono što će se na kraju ionako dogoditi. Odaberi, mama — plava kosa ili smrt?!

Možda bi ti za mene radije smrt? - tad ne bi morala i nadalje stalno gledati moju takozvanu »slamnatu glavu«. Da, to bi tvojoj jebeni život učinilo toliko mnogo boljim. Priznaj, tad bi mogla nastaviti sa svojini poslom i pisanjem bez iritantne smetnje... kako se to zove? - o, da - KĆERKE!!!

Oprosti što postojim, oprosti što dišem — oprosti što te vrijeđam svojom kosom, i licem i svime ostalim na mene i mom tijelu što mrziš čim ugledaš. Je li ti sad prekasno pogledati u katalog potomaka i odabrati jednog malo savršenijeg? Tad bi me mogla vratiti i naručiti besprijeckornu kćerku s idealnom smeđom kovrčavom kosom koja izgleda kao zahodska četka na nogama i savršeno se uklapa s tobom u tvojoj tobože besprijeckornoj obitelji bez ijedne

mane ili nedostatka. Ne dao Bog da dječja psihologinja ima dijete s tako ogavnom manom. Plava kosa — kako odvratno!

I prestani me zvati »nadobudnom plastičnjačom«. JA NISAM plastičnjača. Možda izvana izgledam umjetno, to da, ali to nije ništa. Prava plastičnjača je plastičnjača iznutra, a ja upravo ondje nisam umjetna i ti bi to vidjela da se potrudiš. Unutra sam, majko, posve prirodna. 143% prava. A ti?!

ČETRNAEST

OSCAR

Tko bi bio pomislio da će se jedna obična pogreška pokazati portalom do moje osobne nirvane? Tko je mogao predvidjeti da bi se nešto tako čudesnoga ikada moglo dogoditi na jedan četvrtak? U Pangbourneu? Ali zaustavimo se malo na tome, žurba je glavni neprijatelj užitka i moram u cijelosti objasniti današnje čudo od samoga početka.

Mama je tako osebujna. Ne mogu se ne diviti njezinom otporu svoj ovoj »najnovijoj tehnologiji«. I sam sam joj dugo odolijevao, ali naviknut sam na puku neizbježnost svega toga pa sam se okoristio znanjem i prednostima koje računalo može pružiti. Svi smo mi više ili manje barbari u ova zbunjujuća vremena koja pre nagljeno nazivamo »modernima«, ali što se mora, mora se, i iskreno rečeno, mogu bez gnjeva gospodina Giliconea, mog naprasitog profesora informatike. Bolje je ne izazivati ga. Uznemiren, predstavlja opasnost i može moj život učiniti nepodnošljivim odluči li nametnuti novi strogi režim zadržavanja nakon nastave i ograničenja tijekom odmora. Odmor je, na kraju krajeva, moja jedina prilika za družbu s Čarobnima.

Što je to, čujem kako pitaš, dragi mili dnevniče? Tko su Čarobni? Pa sad, budući da su Čarobni ekskluzivna, tajna i elitna skupina braće, ne bih te trebao izvijestiti. Međutim, u izvjesnoj spoznaji da će jednog dana, kad budem općepoznat, ove oskudne črčkarije nedvojbeno biti objavljene kao svezak od određenog značaja, trebao bih te prosvijetliti. Ali molim te, čuvaj to za sebe, jer sam slogan Čarobnih je »semper arcanus« što znači da nikad ne bismo smjeli govoriti o tome ili, govorimo li, da bismo morali zauvijek nestati. Ja ne mogu nestati. Ne, ne. Imam previše toga ponuditi, ja sam čitavi svesci u knjizi velikog formata. Ne smijem svijet lišiti samoga sebe,

to bi bilo ništa drugo doli sebično.

Dakle, Čarobni. Tu sam instituciju osnovao kao konklavu izvrnosti. Nije bilo teško prepoznati potencijalne članove, budući da moja škola održava postojanu nestašicu svega iole izvrsnog, a posebice ljudskih bića. Na kraju se svelo na tri člana. Uključujući mene. Ja sam predsjednik. Roddy Hargreaves iz mog razreda je potpredsjednik, a Wilson iz devetog razreda je također član. Roddy za naš veseli stol donosi svoje izvanredno poznavanje glazbenog kazališta i ugodnu duhovitost u kombinaciji sa sposobnošću sviranja glasovira.

Wilson je primljen zahvaljujući samo jednoj kvalifikaciji - zanosno privlačnom izgledu. Čini se da je u deveti razred bačen ravno iz raja. Nekoga tako lijepog obični smrtnik homo sapiens sigurno nije mogao stvoriti. U njegovu proizvodnju morali su negdje biti umi ješani anđeli.

Ja, naravno, donosim sebe. Svi smo suglasni da je to samo po sebi i više no dostatno.

Sastajemo se svake srijede na čistini u šumici pokraj starog teniskog igrališta, ako je vrijeme lijepo. Kiši li, odlazimo do ostave u stražnjem dijelu Velike dvorane gdje se čuva krupna oprema za skakanje s motkom. Dovoljno je prostrana za naše svrhe. Naš tipični randevu sastoji se od lozinke (obično je to ime najčarobnije osobe u vijestima tog tjedna), nakon čega slijedi petnaestminutna rasprava o svemu što nas očarava. Na kraju, zakunemo se u vjernost Afroditi, najčarobnijoj od svih čarobnih starodrevnih boginja, poljubimo jedni druge i pohitamo na nastavu. Nimalo ne dvojim da ovaj dražesni ritual čini cjelokupno moje iskustvo na tom strašno vulgarnom mjestu koje se nominalno naziva školom makar iole podnošljivim. On je jedan od mojih najvećih užitaka i posve neophodan želim li preživjeti ovdje.

Dakle, da ponovim, ni pod koju cijenu ne želim da gospodin Gilicone ima ikakav razlog zbog kojeg bih propustio Čarobne, a

odmor srijedom vrijeme je prisilnog ostanka u školi. Stoga se trudim zadovoljiti naporne zahtjeve »Glans« Giliconeovog rasporeda zadaće iz informatike. Samo i jedino iz tog razloga koristim računalo. Stalno sam sumnjiv prema njemu. Međutim, redovito se ulogiram kako bih upitao Google tko bi se mogao smatrati Čarobnim — više no jednom prigodom, predloženo rješenje bio je i netko po imenu Paris Hilton. Mislim da ne.

Međutim, čak i sa svojim rudimentarnim poznavanjem tehnologije, stotinu puta nadmašujem mamine sposobnosti. Pretpostavljam da se to sad nikad neće promijeniti jer je mama tako beznadno, nepovratno staromodna. Nevjerojatno, u listopadu će napuniti pedeset godina, poživi li tako dugo. Pedeset?! Gospode Bože. Je li moguće da poživi dugo nakon te dobi, a da ne postane javna gnjavaža?

Naravno, postane li nemoćna, ja ću ponuditi svoju pomoć, ali samo uz strogi uvjet da to bude u svojstvu društva i zabavljača. Na primjer, rado bih joj čitao klasike ili je podario pričama o suvremenim skandalima i zlobnim tračevima. Međutim, ni pod kojim uvjetima ne bih je dodirnuo niti se brinuo o bilo kojoj njezinoj osnovnoj tjelesnoj potrebi. To je posao za žene, supružnike i plaćene pomagače. Od nijednog Čarobnog ne bi se smjelo zahtijevati da obavlja tako služinske i ponižavajuće zadatke. Mama ionako to ne bi željela. Nadajmo se da će je nemoć zadesiti kasnije prije nego ranije, zbog nas oboje.

Dakle, da se vratim na »slučajnu pogrešku«. Zahvaljujući majčinom lošem zdravlju ovog tjedna i njezinom manjku tehnološke stručnosti, Drvena Dora i ja smo se dogovorili da naizmjenice odlazimo po razne radne fascikle koje ćemo joj donositi kući tijekom zatočenja. Danas je bio red na mene. Za doručkom mi je to *Pater* jasno dao do znanja, zahtijevajući da svratim u njezin ured nakon nastave upravo iz tog razloga, što sam ja poslušno i učinio, samo kako bih zatekao Dremljivu Doru već udobno smještenu u

čekaonici kako pogreškom prima gorespomenute dokumente. Je li moguće da jedan smrtnik može živjeti, disati, hodati i govoriti bez blagodat mozga? Ako jest, Bucmasta Dora je doista zapanjujući primjer.

U međuvremenu, imao sam hitnijeg posla kojem se valjalo posvetiti, odnosno uvjeriti je da je došla u pogrešan dan i da je njezin red sutradan. Međutim, ona je ostala neosjetljiva na svaki razuman argument i inzistirala da je ona u pravu. Možda ja jesam viši, krupniji i nedvojbeno bistriji od Tupave Dore, ali nažalost, ona je nasilnija i manje kontrolirana. Životni vijek bolnih i ponekad na kraju septičnih udaraca i štipanja naučio me je da se držim podalje i uvijek joj prepustim pobjedu. Time mi je dopušteno da sačuvam svoju kožu, oči, kosu i sve ekstremitete nedirnutima. To i je moj odabir, to je uljuđeni način. Budući da je *Pater* dolazio po određenog tekliča — odnosno mene — odlučio sam čekati svoj čas, čekati s Priglupom Dorom i uživati u prijevozu kući.

Tad sam prvi put spustio pogled na Noela.

Iskušenje je neobična stvar. Upravo kad sam mislio da Wilson utjelovljuje sve što je neophodno da bi čovjek bio lijep, evo Noela, i primoran sam postaviti pitanje »Je li ljepota dovoljna?« Do danas, : Wilson je uistinu bio dovoljan. Gledati ga bila je sva požudna hrana koja mi je trebala. Ali Noel...

Oh, Noel. Kako si došao ovamo? Je li te Djed Božićnjak točno imenovao i dopustio ti da se na Badnjak s njime voziš u njegovim saonicama čitavim putem iz Novog Zelanda kako bi bio najbolji, najsajjniji dar od svih darova? Da budem iskren, obično ne marim za nemilo unjkanje i dašak novozelandskog naglaska, ali iz tvojih usta, Noele, to nekako postaje arija melase. Med. Eliksir. Koje su bile naše prve riječi? Ah, da:

»Još nisam upoznao tvoju mamu, ali se radujem tome. Ovdje su svi dosjei koje je tražila. Pozdravi gospođu Battle u moje ime.«
Da. Da, Noele, pozdravit ću je. Izvršit ću tvoj nalog.

Dnevniče, dopusti da ti kažem sve o njemu: Noel je visok, čvrsto

građen i plavokos. Ne plavokos kao Nepoštena Dora. Autentično plavokos. Kao Marilyn Monroe. Ili arhanđeo Gabrijel. Ili Adonis. Mislim da ima tridesetak godina, lijepu čeljust i pune usne. Oči su mu zelene, zelene kao mesnata nutrina kivija. Nosi lanene hlače. Lanene! U Pangbourneu! Haleluja! Kako božanstveno. Napokon odgovor na moje molitve. Djeluje posve hladnokrvno, čak i u pogledu rada s mamom, a to bi užasnulo i najodvažnije momke. Rukovao se sa mnom i ne pretjerujem kad kažem da je između nas nedvojbeno kradomice prostrujio drhtaj uzbuđenja. Nešto tajanstveno i važno. Nešto što je govorilo o divotama koje će tek nastupiti... »Drago mi je, gospodine. Smijem li vas upoznati sa svim čarobnim stvarima u blizini...?«

PETNAEST

DORA

Oh, moj stvarni Bože. Moj brat je megamoron. Mama kaže da je ekscentričan ili nešto tako i da je ovo, ono, samo faza, ali koliko je naporan!? Ne mogu vjerovati da smo u rodu. Posebno danas. Dramio je oko toga tko mora otići po mami ne papire na poslu, čiji je red. Idiot. A onda, kad nam ih je onaj novi tip davao, samo je stajao ondje kao nijemi idiot i nije rekao nijednu jedinu jebenu riječ! Hvala, Pete, samo ti meni ostavi sav razgovor, a tip je samo pokušavao biti ljubazan.

Australac je ili nešto takvo — izgleda i zvuči kao onaj stari tip, onaj Krokodil Dundee.

Rekao je: »Vau, kako ste visoki! Ne znam zašto, ali to u Engleskoj nisam očekivao.«

Što je on očekivao? Patuljke? Kao iz viktorijanskog doba ili nešto takvo?

»Je li i vaša mama visoka?«

Peter nije odgovorio, nije prozborio ni riječi, samo je zurio u njega kao jebena zlatna ribica, pa sam ja morala reći:

»Da, veoma je visoka. Visoka kao stambena zgrada.«

Srećom se nasmijao jer mama je rekla da budemo srdačni jer ona mora raditi s njim čitavu godinu ili tako nekako.

Ondje je bila i neka nova cura po imenu Veronica koja radi s Georgeom. Stvarno je zgodna i sve. Mama ju je trebala dobiti — zašto ne stave cure s curama i dečke s dečkima?

Vidi se da se George voli praviti važan pred Veronikom — radi joj ono kad te fakat izbliza pogleda preko ruba naočala tako da se osjećaš kao da si jedino ti važna. Pomalo je jezovito. Jednom je to meni učinio i osjetila sam nervozu. Sablasno je. Mislim da samo voli glumiti frajera. Kao »Ja sam šef, u redu? I mogu te natjerati da učiniš što kažem.« Da, dobro, ali moj šef nije, i uostalom, halo George,

poznajem tvoju ženu, Jess, sjećaš se? — jer ona mi je, ono, pomogla s projektom o Shakespeareu koji sam morala napraviti u desetom razredu. Dražesna je pa me baš zanima zašto preko tvojih naočala zuriš u Veronikine mega sise? Debilu! Moj šesnaestgodišnji brat čudak zreliji je od tebe! Budi jebena odrasla osoba. Kao tata. Njemu ne bi palo na pamet tako se ponašati. Možda zato što on ne mora stalno privlačiti tuđu pozornost. Njemu ne smeta ako ga nitko ne primjećuje. Tako mu se sviđa. Voli biti gospodin Prozirni.

Tata je večeras napravio *fajitas*. Oh moj stvarni krajnji Bože ili nešto, jednostavno ih jebeno OBOŽAVAM. Da mogu, udala bih se za fajitu. Mljac mljac. Jer fajita je superslasna i nikad te neće, ono, razočarati ili napucati ili nešto takvo.

Danas sam vidjela Sama. U pauzi za ručak bio je u pekarnici i kupovao pecivo s kobasicom. Gospode, da, nekoć smo to činili zajedno i ono, on bi uvijek odabrao najzagorenije. Takva su mu najdraža. Rekao je da su kao odbačeni svijeta peciva s kobasicom, oni nevoljeni koje nitko drugi ne želi, kao da su počinili zločin ili nešto protiv tijesta.

Sam se uvijek borio protiv nepravde i to je jedan od razloga iz kojih sam, ono, totalno pala na njega, iako je Kitty Cook, glavna plastičnjača na mojoj godini, rekla da je trol. Ona ga ne poznaje kao ja jer jedino za što stvarno mari je kako netko izgleda. Koliko je to plitko? Pazite, ona je plastičnjača i to je prvo pravilo plastičnjače — moraš biti plitka. Dubina nije potrebna. Moraš moći, ono, vidjeti dno. Ja možda jesam plavuša, ali moje dno ne možeš vidjeti...

U svakom slučaju, bilo je čudno vidjeti Sama. Ne znam. Kao da je znao da sam ondje, ali nekako me nije mogao pogledati. Izvadio je mobač i počeo razgovarati tako da ne mora razgovarati sa mnom. Pravio se da je upravo zazvonio, ali nije, jer bih inače čula zvuk dolaznog poziva, a to mu je *Nemoguća misija* i fakat je glasna, a on nikad mobač ne stavlja na vibru. Jednostavno je najednom počeo razgovarati očito ni s kim...

»Da? O.K. Da. Hoću. Da. Stvarno? O.K. Da. Da. Da. I ja. Da.

O.K. Da....Da.«

Iskreno, to je bilo jebeno neugodno. Shvaćam, Same. Ne želiš razgovarati sa mnom. Dobro. Mislim da se kao srami ili nešto što je hodao sa mnom. Možda ja jesam bezveze, da, ali ne moraš biti takav seronja, Same. Ja se ne sramim što sam hodala s tobom, a ti si taj koji ima patuljaste noge! Ja nikad u životu ne bih učinila da se on osjeća loše pa zašto on to meni radi? Gotovo bi bilo bolje da mi se obratio i rekao nešto stvarno gadno umjesto što me je ovako ignorirao. Kako bih se trebala osjećati? Fakat usrano. Tako se i osjećam.

Zapravo, doista se osjećam usrano. Ono, u dubini želuca. Dodala sam fajiti nekoliko Peterovih račića i mislim da im je prošao rok uporabe ili nešto. Mislila sam da uvijek možeš jesti račiće ako su u hladnjaku. Tata kaže da datum s rokom uporabe stave da te preplaše. Pa, hvala ti na utjesi, tata, ali ja osjećam da se u meni događa nešto loše. Idem u krpe.

ŠESNAEST

MO

Krepana sam. Kakva noć. Već sam se osjećala dovoljno loše pri kraju ove gripe. Klinci su mi donijeli zaostatke s posla pa sam većinu večeri mogla raditi na njima u krevetu iako mi u glavi još uvijek bubnja. Suprug je pripremio spektakularan vrući napitak s klinčićima i ječmenim whiskeyem koji je upalio i upravo sam počela drijemati... kad je došla Dora kako bi započela ono što se dosad već pretvorilo u redovitu pojavu, noćnu bitku.

Mislim da je još uvijek povrijeđena zbog onoga što joj se dogodilo s dečkom na Staru godinu, ali to nije ono o čemu raspravlja. Neprijateljstvo ove određene večeri započela je bombastičnim govorom o potrebi za dodatnim pramenovima u njezinoj već posve upropaštenoj kosi i zatim me optužila da sam bila snishodljiva prema njoj kad sam joj neki dan rekla koliko mislim da je lijepa.

»Ti si takva štreberica, mama! Apsolutno su mi potrebni ti pramenovi. Oni su jedino što će drugim ljudima odvratiti oči od ostaloga na meni što je odvratno. Pogledaj moje noge, ogavne su! Ono, odbojna sam. Odvratno sam debela. Pogledaj moje jebene bokove. Kao da na svojim nosim još nečije. A moje ruke! Moj Bože, tako su grozne, izgledaju kao neko meso. A moja stopala. Pogledaj ih. To nisu stopala, to su dva komada ničega. Ne ničega .. hoću reći jebelih kravljih crijeva... kako se to zove? Iznutrice! Dva komada sluzavih iznutrica. S noktima. Fuj! Ako ne vidiš koliko sam odvratna, mora da si, ono, slijepa, gluha i luda ili nešto.

A ako nisi ništa od toga, sigurno si zamijetila da sam deformirana bijednica pa si zato samo obična debela lažljivica kad mi govoriš suprotno, nisi li?!«

Ovako ili onako, to je očito bila moja pogreška. Navodno sam učinila da se ona osjeća bezvrijednom i ružnom. Odjurila je kad je

Suprug doviknuo da su *fajitas* gotove i izlazeći iz sobe, dobacila mi je još jednu promrmljanu uvredu preko ramena — »Gadiš mi se, lažljiva gaduro.« Krasno.

Dakle, nakon nekoliko trenutaka podsjećanja i uvjeravanja da su ovi iracionalni verbalni projektili projekcije njezine vlastite nesigurnosti i da se vitlajući ih na mene olakšava, i ujedno da ona ne može umanjiti moju vrijednost ukoliko joj ja to ne dopustim, duboko sam udahнула nekoliko puta i uspjela zaspati. Nemam pojma u koliko se sati Suprug uvukao u krevet, znam samo da je bio ondje kad sam se u četiri ujutro najednom probudila i čula kako Dora jeca uz moje uzglavlje, »mama, mama«.

Upalila sam svjetlo i otkrila da stoji ondje i trese se prekrivena račićima izazvanom rigotinom. »Mama, zlo mi je!« Najednom je imala dvije godine i u hipu smo se obje zatekle ondje, u vremenu otprije petnaestak godina. Suprug je skočio iz kreveta i automatski otišao očistiti njezinu sobu. Ja sam napunila kadu pjenom za kupanje, razodjenula Doru i smjestila je u vodu. Milovala sam je po kosi i spužvom joj prala leđa dok se njezino jecanje polako pretvaralo u cviljenje, zatim ridanje pa cmizdrenje, potom povremeno tiho plakanje i na kraju u tišinu. Isprala sam njezinu spavaćicu i čudila se fenomenalnoj količini malih neprožvakanih račića u tom pokolju. Jebeni račići.

Obrisala sam je i čak smo se uspjele zahihotati kad sam je napašala puderom svojim veličanstvenim ružičastim pufom za nanošenje pudera koji sam za Božić dobila od Supruga. Još smo se više hihotala kad sam joj odjenula jednu svoju staru spavaćicu. Izgledala je tako majušna u njoj. Suprug je donio slatki čaj i ja sam je smjestila natrag u njezin netom presvučen krevet i poljubila za laku noć. Dakle taj odnos — onaj između majke i malog djeteta — još uvijek je nedirnut... Kako zanimljivo. I kako divno. Sad sam mrtva krepana.

SEDAMNAEST

DORA

Čitavu prošlu noć rigala sam kao plavi kit kroz nozdrvu. Danas ostajem u krevetu. Tata je nazvao školu i rekli su da, obavim li nešto posla kod kuće, sve će biti u redu i neću puno zaostati s gradivom. Jedina važna stvar koju moram učiniti je skladati pjesmu za glazbeni. Trebalo bi biti lako jer volim stalno pjevati. A ako The Saturdays mogu napisati jebenu pjesmu, definitivno mogu i ja! Trebalo ju je napisati u fazama prošlo polugodište, ali ja tad nisam imala vremena. Sad je moram predati do sljedećeg petka.

Mislim da ću napisati pjesmu o ljubavi ili tako nečemu, o slomljenom srcu nakon što dobiješ nogu ili nešto. S tim bi se stvarno mogla poistovjetiti. Možda će početi:

*Oh, dušo, tako sam tužna
Oh, dušo, tako sam ljuta
Požalit ćeš što si me pustio
Nitko te drugi neće voljeti tako... dobro.*

Zatim bi refren glasio:

*Voljeti tako dobro, tako dobro.
Voljeti tako dobro... o, da.
Voljeti tako jako jako dobro Voljeti
tako dobro.*

Mogla bih čak ubaciti i kratki reperski dio, kao Alesha Dixon, nešto kao:

»Reci mi, dušo, reci mi sve — ko je ta ćurka koja voljela te je? Ta ćurka sam ja, a sad sam zgibala. Sad ridaj ti, dost' sam ja ridala. Pronađi me,

dušo, ak fakat to želiš. Pronađi me, dragi —plači kao miš. Gurni ga!«

Da, mislim da bi to upalilo. Možda treba još pokoji stih za drugu i treću kiticu. Super, sad sam to obavila pa mogu čitati novi broj časopisa *Heat* i možda gledati *Cash in theAttic*. Tata se u pauzi za ručak vraća kući pripremiti mi nešto za jelo i provjeriti kako mi je jer je mama još uvijek u krevetu. Tata je pitao što bih voljela ručak. Rekla sam Kellogove Pop Tarts. On je rekao O.K., samo nemoj reći mami. Mora otići i kupiti ih jer ih mama ne želi u kući jer te navodno otruju čim ih dodirneš, sa svojim smrtonosnim zamjenama za šećer ili nešto tako. Tata će morati otići u Tesco i prokrijumčariti ih u kuću. Je li njegov ured blizu Tesca? Ne znam — nemam pojma gdje radi. Mislim negdje na drugoj strani Keadinga, tako nekako. Radi nešto s kompjutorima. U svakom slučaju, on će definitivno naći Pop Tarts. U to nema dvojbe. Ako tata nešto obeća, to i ispuni. Ručak je za tri sata i pedeset pet minuta. Odbrojavanje do otvaranja Pop Tartsa.

Zapravo, možda pojedem koji Jaffa keks da izdržim...

OSAMNAEST

MO

Još uvijek prikovana za krevet. Uvjerena sam da sam sad u podnožju menopauze. U perimenopauzi. To je pomalo kao da čekaš signal za start — znaš da tek što nije odjeknuo, ali trenutačno si u limbu s tek nekoliko znakova upozorenja za društvo.

Nije nimalo kao što sam zamišljala. Uglavnom se odnosi na moj mozak, moj um. Kao da koristim posve drugačije metode procesiranja informacija. Metode koje dopuštaju malenu ali zamjetnu količinu gubitka pamćenja ili količinu zbunjenosti kakvu ranije nisam iskusila. Kao da uzimam u obzir da sam malo sporija. Na primjer, znam da je sad nešto malo teže žonglirati s deset loptica misli istodobno. Osam uspijevam sačuvati u zraku, ali deset više ne.

Dio problema, naravno, leži u tome što to ne želim priznati, posebice na poslu. Što bih rekla?

»George, možemo li načas porazgovarati? Samo da te na brzinu obavijestim da više jednostavno nisam onako pametna i brza kao što sam nekoć bila i sigurna sam da će se to s vremenom samo pogoršati. U redu?! Hvala.«

Djelujem unutar neke ružičaste maglice koja mi je zamaglila rubove. Ironično, ali naravno, tek sad shvaćam da su rubovi dijelovi mene koje najviše volim. Ondje su krhki i opasniji rubovi grebena mojega uma, u kojima sam najneiskusnija i najneuravnoteženija. Ondje eskperimentiram i ondje sam mrvicu poremećena i uvelike preplašena. Imam osjećaj da me ta magla nuka da se vratim na sigurniju, čvršću sredinu grebena na kojoj me podupiru navika i upućenost.

Najviše od svega zabrinjava me sve izvjesnija spoznaja da sam dosegla svoje granice. Dosad nijednom nisam dovela u dvojbu mogu li pomaknuti vlastite granice, intelektualno i ponekad čak tjelesno.

Sad polako mislim da sam možda neznajući stigla i dodirnula taj perimetar i da nikad neću otići dalje od njega. Kao oni ogromni morski psi u velikim akvarijima, koji stalno plivaju uz rub stakla i vide kroz njega, ali ne mogu proći kroz njega. Zapravo je to okrutan trik prirode. Imam snagu, izdržljivost brojnih godina iskustva, imam čak i kućište mudrosti, ali staklo je predebelo. To je glava. Tijelo je jedna sasvim druga priča. Tamo gdje melasa mozga sporo, nježno, čak jedva zamjetno kapa, tjelesne promjene dogodile su se zabrinjavajućom brzinom. Zapravo, sve u isti dan. Pretprošli utorak.

Prišla sam zrcalu da uredim lice. Kad sam počela jagodicama prstiju nanositi toniranu hidratantnu kremu, shvatila sam da ne prepoznajem u cijelosti lice koje zuri u mene. Na njemu je bilo dovoljno tragova lica koje mi je bilo poznato da bih bila sigurna da to zapravo jesam ja. Ali... što je s ovim naborima i raspuklinama i crvenim kapilarama i velikim otvorenim porama? Kome one pripadaju? Odmah sam znala kome pripadaju — Pamelu. Mojoj prokletoj majci. To sam lice nalik karti katastralnih izmjera vidjela već mnogo puta ranije, ali nikad u zrcalu. Nije riječ o tome da se meni ne svidja lice moje majke; riječ je samo o tome da to lice pripada njoj, ne meni.

Okrenula sam zrcalo na stranu koja povećava i doživjela nešto što se može opisati samo kao istinska strava. Prepast od kakve rupom na stražnjici pojedješ malo hlača. Kakav je ovo novi pakao?! Toliko se toga promijenilo. I ništa ni najmanje onako kako sam zamišljala da će se promijeniti. Očekivala sam da će se koža objesiti i naborati, ali ne na ovakav način. Crte mojega lica izgledaju kao da su bile u škripu, čvrsto pričvršćene na oba obraza i žestoko stisnute, a zatim ostavljene preko noći da se slegnu. Zato je većina mojih bora poput dubokih rječica koje se protežu od vrha do dna mog lica. Što kažete na to?! Gudure uz nos i usta i bradu, procijepi na čelu i, što je najčudnije, ogromne okomite bore na kopcima od obrve do trepavica. Molim?! To nisam nikad ranije vidjela, ni na čijem licu.

Zbog njih izgledam kao rebrasti krov. Dobro sam smišljena kako bih odbila kišu nošenu vjetrom. U moje lice neće ući nikakva kiša, ne moj gospodine. Za to će se pobrinuti odvođi i žlijebovi na njemu.

Ujedno kao da su mi narasli dodatni kapci. Povrh mojih kapaka. Kao rastaljena lava koža mi se razlila od obrva i sad se širi preko trepavica koje teško mogu podnijeti njezinu težinu. Odakle se sva ta koža stvorila? Je li se skrivala iza ruba moje kose i ušiju i čekala da dođem u pedesete kako bi sad iskočila? Dobro, nije baš iskočila, više je iskapala. Moje lice se predalo. Prije dva tjedna, u njemu je još bilo borbe, ali sad želi trajni počinak. Ne mogu reći da ga krivim. U prošlosti je doista moralo naporno raditi, sa svim onim reakcijama i izrazima i svime. Da ne spominjemo eroziju od vremenskih uvjeta.

Dakle, moje lice je lice moje majke.

Je li moja majka čučala u meni čitavo vrijeme? Je li se ugnijezdila tik ispod moje kože, tako blizu površine da se, kako je vrijeme ogulilo slojeve, sve više i više otkrivala kao sfinga koja izranja iz pijeska? Ne znam kako bih se osjećala zbog toga. Moj život je bio vježba istjerivanja vlastite majke iz sebe. Uložila sam svaki mogući napor da ne postanem ona. Ona je na brojne načine dobra osoba, ali ja nisam željela naslijediti njezine mane. Željela sam ih priznati i prepoznati, a zatim promijeniti. Željela sam krenuti dalje i ostaviti je iza sebe, stvoriti svoju vlastitu osobu i mjesto za sebe.

Neke od stvari koje sam željela promijeniti uopće nisu mane, samo su aspekti njezine naravi koji mene jednostavno iritiraju; njezina beskonačna tolerancija, njezino pasivno prihvaćanje, njezina sklonost tragediji i traumi i njezina naizgled beskrajna sposobnost da se sa svime nosi. Od mene je iracionalno i nemilo što sve to smatram iritantnim. Ali smatram, i sad otkrivam da je ona sve ove godine vrebala u meni. U tjelesnom smislu, svakog se dana sve više približava pa se pitam hoće li na kraju u cijelosti uzeti moje tijelo? Hoće li se moj karakter, osobnost, duša i duh svi pretvoriti u jednu ogromnu majku čudovište? Parazit divovskih razmjera koji će me

proždrijeti, koji me je sve ove godine polako i postojano proždirao bez mojega znanja?

Bože, pomози mi — znam što to prokleta znači! Znači da sam povezana s njom. Privezana uz nju. Još uvijek. Sviđalo se to meni ili ne. Sputana sam. Ali jesam li uhvaćena u stupicu? Ne, jer tu na pozornicu stupa moja slobodna volja. To što njezino lice postojano raste na momemu kao mamina maska jedna je stvar (i ne tako strašna — njezino je lice zapravo veoma zgodno, veoma privlačno, ako padaš na do gležnjeva duboke okomite brazde), ali ja ne moram postati ona. Odrasla sam osoba. Navodno. Mogu biti tkogod želim, a želim biti u svemu ja. Dakle, pomakni se, Pamela, prolazim!

U međuvremenu, potrošit ću pretjeranih osamdeset funti na čudotvornu kremu za koju sam savršeno svjesna da neće djelovati, kako bih pokušala izravnati neke od dubljih jaraka na mom sirotom raspuknutom licu. Bolje ću se osjećati kad potrošim taj novac. Tako ću barem aktivno zauzeti stajalište. Na kraju krajeva, ja to zaslužujem...

Oh, Kriste. Zaslužujem li?!

DEVETNAEST

OSCAR

Ne jedem. Rijetko spavam. Jedva da dišem. Ne živim život vrijedan življenja. Ljuštura sam negdašnjeg sebe. Za mjesec dana zacijelo ću izblijedjeti u ništavilo. Sve u meni oluja je i nesreća. Predao sam svoje srce. Posve je predano. Zavirite u mene i otkrit ćete samo bezdan u obliku srca, mjesto gdje je srce nekoć bilo. Moje više nije kod kuće. Živi u drugoj osobi. Drugoj osobi koja malo ili nimalo naslućuje da ga je ukrala. Kradljivcu, nedužnom kradljivcu. Kradljivcu mojih osjećaja. Tom čudu nad čudima. Tom pametnom, dragom, zablješćujećem gospodinu. Usuđujem li se izreći njegovo ime? Usuđujem li dopustiti usnama da zaplešu oko njegova imena? Oh, ja sam budalast, budalast momak. Jesam. Hoću. Plešite, usne, plešite.

Noel

Eto... eto... i eto. Noel, Noel, Noel. Oh, vrtoglavi kovitlac tog imena. Noel. Čovjek mora oblikovati usne u poljubac da ga izgovori. Noel. Oh, prezirem svaki besmisleni trenutak budnosti kad ga ne govorim. Noel. U njemu ima nešto od vragolana... Noel. I anđela, ako smijem predložiti. Noel. Neka umrem s njegovim imenom na usnama i umrijet ću sretan. Noel. Savršenstvo u svakom pogledu. Noel, moj dragi Noel. Apsurdno je zamisliti život bez tebe, Noele. Oh, kad je netko tako silno zaljubljen, taj ushit je nepodnošljiv. Umirem od tebe, Noele, blažen sam s tobom. Prokletstvo, volim te. Volim te!

DVADESET

MO

Još uvijek se ne osjećam posve dobro, još nisam sto posto tip-top, ne mogu ostati kod kuće još jedan dan. Jučer sam već počela mrziti zagušljivi bolestan vonj mog vlastitog bolesnog tijela i kreveta. Uvjerenam sam da se nakon oko tjedan dana gnjiljenja u krevetu i sam krevet razboli i upije bolest u samu svoju strukturu i tkaninu. Ako brzo ne ozdraviš i ne ustaneš, krevet će poduzeti izravnu akciju i iznova te zaraziti, ali deset puta virulentnije, kao kaznu što si patetični slabić.

U svakom slučaju, danas sam ustala i izašla iz kuće. Noge su mi bile, u stanovitoj mjeri iznenađene naglim i brzim djelovanjem koje se od njih zahtijevalo, pomalo klimave, ali jednom kad sam se našla u automobilu prema poslu, sve se činilo kao i inače. Poznato staro putovanje, pokraj poznatih starih trgovina i škole i igrališta za kriket i spomenika poginulima u ratu. Ponekad se pitam dojadi li mojim očima lutati preko uvijek istih međaša na ovom putovanju iz dana u dan. Mislim da bih ga mogla obaviti zatvorenih očiju. Kladim se da bih, osjetila bih cestu, ne bih li? Instinktivno bih znala kad i koliko trebam okrenuti volan, spustiti stopalo na papučicu gasa, stati, iznova krenuti. Očito, problem bi mogla predstavljati nepredvidivost drugih automobila ili možda neki nestašni pješak, ali inače sam prilično sigurna da bih to mogla. Možda rano izjutra u nedjelju kad naokolo nema baš mnogo drugih ljudi? Bih li imala hrabrosti za to? Bih li se iskušala na takav način? Bih li se ponašala tako neodgovorno? To mi ne bi bilo ni najmanje nalik. Bih li se jednostavno previše bojala — željela biti sigurna? Što bih uradila da se ne bojim? Da ne želim biti sigurna i razumna? Da, tad bih to definitivno učinila. Definitivno...

Ali zasad, evo me, vozim se na posao kao svaki drugi dan. Radovala sam se što ću nadoknaditi propušteno s klijentima. Većina njih otkazala je svoje termine prošli tjedan kad su saznali da sam na bolovanju. Znam da im treba terapija, ali ne mogu ne osjećati ponešto zadovoljstva jer su radije čekali dok se ne vratim. George me je navodno pokrivao kad je bilo potrebno, a uskočio je i stažist. Moj stažist, ne njegov. Drago mi je zbog toga. Doista nisam sigurna što bi moji pacijenti tinejdžeri mislili o izuzetno obdarenoj i premalo odjevenoj Veroniki. Kako bi se koncentrirali s onim dvjema loptama u prostoriji? Strašno je što mislim da bi ona uživala u njihovoj pozornosti. Voljela bih da mogu obraniti njezino pravo da se na poslu predstavlja kako god želi. U odnosu na sebe, sigurno bih to zagovarala, ali kako zakonski odrediti neodgovorne?

Oh, začepi, Mo, i poslušaj svoje ogorčeno ja. Što ako je ona jednostavno seksi i točka? Znači li to da je zbog toga treba izbaciti iz ove profesije? Ne. Naravno da ne, ali ne mogu si pomoći, osjećam da je neprimjerena, ma kako možda bila pametna, jer svjesno odabire koristiti svoju izrazitu žensku seksualnu moć u svakoj interakciji s muškarcima ili mladićima. Očito nikad nije naučila drugačije.

Na faksu smo to zvali »DSD«. »Drugačija s dečkima«. Taj smo izraz primjenjivali za žene koje izdaju čitav svoj spol stalnim ponašanjem na podložan, draškajući, koketan način, čime nas sve vraćaju desetljećima natrag. Signalima koji su posve pogrešni na ovom određenom radnom mjestu. Zapravo, na svakom radnom mjestu — ukoliko to nije neki klub u kojem se pleše u krilu. Veronica, molim te, učini mi uslugu i nemoj učiti ove mladiće da s tobom komuniciraju samo na tako frivolnoj razini. Molim te pokaži svoju pamet, prekrij grudi i sačuvaj izigravanje lažne mljekarice za spavaću sobu u kojoj možeš glumatati koliko god trebaš. (Osobno, mislim da je to primarno mjesto na kojem ne bi trebala glumatati, ali... svakome njegovu.) Barem nemoj izvoditi te trikove na poslu s dečkima za koje si veoma dobro svjesna da im ne mogu odoljeti. Imaj više stila. Nemoj davati skeptičnim profesionalcima kao što

sam ja, a pogotovo ne muškarcima, razlog da te olako otpišu kao beznačajnu. Kao nešto lepršavo i prhutavo. Kao mače. Kao slabića. Kao nešto nevažno. Umjesto toga, upotrijebi svoj značajan neprocjenjiv intelekt i ne ostavi nas ni u kakvoj dvojbi da si izvanredna, da si bitna. Oh — zašto me to toliko smeta?! Možda bih umjesto tirade o njoj jednostavno trebala nastaviti sa svojim poslom i Veroniku prepustiti njezinim metodama. Samo ne s mojim pacijentima, lijepo molim.

Dočekala me je Lisa koja je, ukoliko uvelike ne griješim (što je nezamislivo), mrzovoljnija no ikad. »Jutro.« Mrzovoljnija od Mrzovoljka koji je bio na tečaju mrzovolje. Istini za volju, to baš i nije idealan prvi dojam kad uđeš u kliniku za pomoć djeci i tinejdžerima. To je idealno ponašanje za jednog neustrašivog istraživača divljine. Sve više izgleda kao nesretno dijete ljubavi Beara Gryllsa i Raya Mearsa. Spoj koji se ne može zamisliti... puko preopterećenje kaki bojom! Malo pomalo, prihvaća svoju ekološku opremu kao normalnu radnu odjeću, a budući da mene na poslu nije bilo tjedan dana, to se zapanjujućom brzinom pretvorilo u pravu predanost. Danas je odjenula vojničke hlače, gojzerice i bež košulju kratkih rukava. Izgledala je kao neka revna mlađa članica osoblja u safari parku. Ništa na njoj ne govori »ja sam recepcionerka — dobrodošli — kako vam mogu pomoći?« Sve na njoj govori »ako me izazoveš na bilo koji način, napast ću te svojim zastrašujućim zubima i pojesti.« Dakle, za prijamnim pultom imamo ubojicu, a u ordinaciji štrumfetu. Eto djevojaka...

Moj je ured bio uglavnom kakav sam i ostavila, uz iznimku dodatnih dosjea na stolu i 126 elektronskih poruka koje su čekale moju pozornost. George je svratio i zagrlio me želeći mi dobrodošlicu.

»Ah, božanska gospođa Battle vraća se kako bi uvela red u naš kaos i uperila svoje svjetlo u sva naša mračna, zločesta mjesta! Dobrodošla natrag, Mo, stara droljo. Strašno si mi nedostajala.«

Bio je odjeven u Paul Smithovu košulju cvjetnog uzorka koju sam na njemu vidjela i ranije, ali samo kad mora impresionirati. Veronica

očito prima veliku dozu kvalitetnog impresioniranja.

I ona je prolepršala pokraj ureda i lagano mi mahnula. »Bog, Maureen, divno vas je vidjeti!« Imala je dekoltiranu majicu tirkizne boje u indijskom stilu, sa šljokicama ušivenim u izrez oko vrata, i bijele hlače. Možda misli da ćemo pokrenuti praksu kao mediteranska krstarica? Dosta. Tiho. Natrag u ladicu s noževima, gospođo Britka.

George me je pozvao u svoj ured na sastanak s prisutnim stažistima, prije prvog zakazanog termina. Uzela sam svoj blok i zaputila se hodnikom. Volim svoj blok. Dobro, volim kožne korice — sad su toliko otrcane, preživjele su već gotovo trideset godina uporabe na bojišnici. Suprug mi ih je darovao kao dar za diplomu. Savršeno mi leže na krilu, drže blok na mjestu i imaju držač za kemijsku. Štite blok od pogleda pacijenata, ali ne djeluju neprijateljski. Iznošene su i pohabane, kao pouzdani prijatelj — meni i pacijentima.

George je sjedio za svojim radnim stolom, a mi u naslonjačima — ja, tirkizna fufica i Noel, moja nova sjena. Djeluje savršeno ugodan, ne previše drčan, ali simpatično samouvjeren. Sviđaju mi se Novozelandčani; imaju neku svježinu. Dora mi je rekla da izgleda kao Krokodil Dundee. Ni najmanje. Prije izgleda kao ozbiljan igrač kriketa. Visok je i vitak kao svi oni, ležernog držanja. Djeluje uljudan. Da, mislim da ćemo se sasvim lijepo slagati i na kraju krajeva, u pitanju je samo godinu dana. Izivcirat će me samo ako bude previše zahtjevan, nametljiv ili bahat. Moja Maginot linija mentalnih utvrda je spremna, budem li ih morala podići. Zasad za to nema potrebe. Srećom.

DVADESET JEDAN

DORA

Stvari koje na sebi mrzim:

1. Debela sam.

DEBELO lice, debeli nos, debeli vrat, debele uši, debele oči, debeli trbuh, debele ruke, debeli bokovi, debela bedra, najdeblja koljena u čitavom šestom razredu, debeli listovi, debela stopala, debeli prsti. Jedino što nije debelo je kosa, a debela kosa je jedino što zapravo želim.

2. Ružna sam.

Oči nisu u istoj ravnini i daleko su presitne. Ožiljak iznad obrve od pada sa skutera. Odvratni prištići. Prhut. Nepravilni zubi i žuti ma koliko ih četkala. Osam brada. Vrat izgleda kao prepucij. Mislim. Nikad ga zapravo nisam vidjela u stvarnosti. Ruke izgledaju kao ruke nekog starog debelog penzioniranog hrvača. S celulitom posvuda. Sise premale i strše prema van. Bradavice nejednake i izgledaju kao suhe marelice. NIKAD, nikad i baš nikad ih ne bih mogla pokazati. Torzo predug za noge. Doista odvratni struk izgleda kao strukovi tri ružna čovjeka zalijepljeni selotejpom zajedno. Nikad ga ne bi mogla pokazati. Smi ješno — ono, fakat odvratno. Izgleda kao da sam ga kupila u nekoj zalogajnici. Ne mogu vjerovati da je to normalno. Previše preklopa. NIKAD ga nikom ne bi mogla pokazati. Noge bez oblika, kao debla. Goljenice su neke čudne boje, točkasto crvene i bijele. Stopala ogromna i više nalik

perajama nego stopalima. Na njima, jedva prisutni, sitni savinuti prsti. Ruke, prsti, nokti na rukama — deformirani.

3.Dlakava baš svuda.

Ja sam kao meksički dečki-vukodlaci. Imam preguste obrve i svaka je dlaka preduga. Dlake na obrazima kao gospodin Darcy. Dlake iznad gornje usnice. Sitne tanke dlačice ispod brade. Dlake u nosnicama. Dlake ispod pazuha u odvratnim busenima. Dlačice na rukama. Dlake na pici — rastu po preponama i načinjene su od željeza. Dlake u procijepu guzice! Ne mnogo, ali dlake. Bože, ogavna sam. Nisam ljudsko biće. Dlake na nogama, punom dužinom. Dlake na nožnim prstima. Kao hobiti. Svuda gore dlake koje svakodnevno brijem tatinim oštrim žiletom. Mama kaže da ih depiliram, ali ne mogu toliko dugo čekati da narastu. Dlake svuda po meni. Načinjena sam od dlaka.

4.Koža.

Suha koža na koljenima, laktovima, glavi, stopalima.

Masna koža po čitavom licu.

Ekcem na laktovima, koljenima, stražnjoj strani koljena.

Pristići — po čitavom licu, na leđima.

Kraste — na glavi, jedna na ruci, dvije na nogama.

Boja — uglavnom blijedosivkasta ili jarkocrvena. Osim pice — neobično smeđa i ljubičasta.

5.Kosa na glavi — prirodno odvratno smeđa i kovrčava.

Ima plave pramenove, ali izgledaju usrano i ne mogu si ih priuštiti onoliko često koliko su mi potrebni, tako da se vidi izrast i izgledaju fakat jadno. Imam pričvršćene ekstenzije, ali one su druge boje i zamrse se i izgledaju nakaradno. Od plave mi se farbe sva kosa

isušila pa se ne da ispraviti ni uviti na divovske uvijače. Samo sjedi na glavi i izgleda kao neki dugi suhi odvratni šešir ili nešto. Ne mogu je ni podići jer se onda vidi smeđi izrast. Toliko je totalno ogavna da je moram svu skrivati ispod vunene kape. Zaključak -ja sam ogavna odvratna Gollumica. Nikakvo čudo da nemam dečka. Ni sama ne bi hodala sa sobom.

Odbojna sam.

Odvratna.

Ružna.

DVADESET DVA

OSCAR

Iako je Majka posve dobra žena, odnedavna sam primijetio da možda nije najbolje upoznata s malim prijateljem kojeg volim zvati »dobrim ukusom«. Posve je propustila primijetiti ošamućujuću ljepotu najsajjnije zvijezde na čitavom Božjem nebeskom svodu, koja igrom slučaja radi u njezinom uredu. Moja majka sad može biti službeno upisana kao estetski slijepa, gluha i glupa.

Sirota draga nesretnica. Toliko će toga propustiti. Bojim se da će jednostavno gledati na drugu stranu dok joj život pokazuje svoje divote u svojoj njihovoj blistavoj veličanstvenosti. Umrijet će proživjeti najneukusniji od svih života. To je doista tragedija, posebice budući da njezina podmakla dob ukazuje da joj nije preostalo mnogo vremena da zaustavi tu žaljenja vrijednu spiralu. Njezin će život biti niz dosadnih i bezbojnih epizoda. Jedna za drugom, kao zvana usuda. Din. Din. Don.

Nema veze. Smislio sam najdomišljatiji plan, a sirota draga dosadna Mama ni ne sluti moje lukave varke. Ponudio sam svoje usluge Georgeu, da dragovoljno obavim »pohranjivanje dosjea«. Nisam posve siguran što taj zadatak podrazumijeva, ali čuo sam da mama spominje tu praksu. Mislim da sam je čuo kako spominje raznorazne studente koji pauziraju godinu, a koji su u prošlosti bili angažirani za taj posao. George je bio uobičajeno ugodan i rekao da mogu doći u utorak sljedeći tjedan nakon nastave. Utorak! Oh, utorak. Molim te, budi moj »dan dobrih vijesti«. Molim te, dovedi me u orbitu mog ljubljenog, tako da kružimo jedan oko drugoga u istome sazviježđu. Neka Majčin ured bude galaksija u kojoj sam ja Zemlja, a on Sunce.

Što odjenuti? Moram izgledati ležerno otmjen. Elegantan, bez i

najmanjeg očitog truda. Ne mogu vjerovati da me je pri prvom našem susretu vidio u školskoj odori. Strašno je nelaskava i zastrašujuće bezizražajna. Školska pravila priječe mi previše je poosobiti, iako povremeno gurnem živahan rubac u gornji džep jakne, a uočim li odgovarajući svježi cvjetak na putu do škole (upravo za tu svrhu nosim minijaturne škarice), još i bolje. Dosad nisam bio prekoren zbog svog pokušaja unošenja malo elana, ali sam bio kažnjen »zadržavanjem zbog nepropisnog odijevanja« zbog navodno gnusnog zločina nošenja svijetloljubičaste košulje i opletanog prsluka na dan škole. Nisam mogao odoljeti. Pomisao da ću se po svoje priznanje za »najboljeg čitača« i kupon za knjigu popeti na pozornicu odjeven tek u obvezatne turobno sive hlače, bijelu košulju i zelenu jaknu neopisivo nemaštovite školske odore ispunjavala me stravom. Što će ljudi misliti? Da sam neki automat, trut koji prihvaća tuđa mišljenja? U jednoj tako sretnoj prigodi? Prigodi koja zahtijeva da joj se oda počast bojom i smislom za lijepo. To su moje dvije ljubavnice, zajedno s, naravno, velikim gospodarom - stilom. U školi ne postoji nijedan autoritet koji će me odvratiti od njih, mojih pravih učitelja, mojih gurua.

Mislim da ću odabrati bijelu lanenu košulju s naborima na prednjici i žute karirane hlače. Taj će komplet djelovati ležerno, ali istodobno vragolanski. On će me morati zamijetiti, ali neće točno znati zašto. Svi plisei, francuske manšete, povlake, nabori i tijare mogu neko vrijeme čekati u mojoj škrinjici s trikovima. Za kasniju uporabu, kad muha bude u mreži. Zasad, suptilnost mora biti moja ključna riječ, dok putujem stalno dalje, stalno sve bliže mojoj zvijezdi Sjevernjači. Mom Noelu.

Kad već govorimo o odijevanju, i kako se prikladno odjenuti, današnji dan nagovijestio je još veće srozavanje u ruhu neukusne odjeće Prljave Dore. Ta droljasta kretenska došla je u primaću sobu odjevena u pripijenu ružičastu majicu koja je po svemu sudeći bila namijenjena četverogodišnjem djetetu. Oblik te majice u cijelosti je priprost, pakosno joj prianja uz grudi i otkriva gomilu mlohavog

mesa na trbuhu. Preko prsiju je napisan zastrašujući fluorescentan logotip koji je objavljuje kao »porno zvijezdu«. Dražesno. Ne samo da je bijedno, nego je i krajnje netočno. Glupa Dora svojim bi djevičanstvom mogla nadmašiti i samu djevicu Mariju.

DVADESET TRI

MO

U ponedjeljak je bio roditeljski sastanak u Dorinoj školi. U Oscarovoj (još uvijek mi je teško tako ga zvati) školi bio je u srijedu. Ta dva iskustva bila su apsolutno oprečna, kao i uvijek.

Postaje mi sve jasnije da je obrazovanje koje nudimo svojoj djeci igra s nepoštenim pravilima. Igraš li po nepoštenim pravilima, uspješan si kao Oscar, ali ako si osoba za koju ta pravila nisu samo nepoštena nego i neprobojna, kao Dora, tad si neuspješan. Izgleda da ne postoji sustav koji mjeri osobni razvoj ili osobna postignuća. Jednoobrazna, standardna mjerenja jedino su što postoji. Ili prođeš ili padneš svaki ispit. Ako si prije spektakularno »padao«, a sad »padaš« za samo nekoliko bodova, to nije nimalo važno. Padaš. To je sve. Sustav ispita ne pohvali te zbog poboljšanja. Već sedam godina crvenim se od bijesa nakon svakog Dorinog roditeljskog sastanka. Uz svaku tu godinu mogu prepoznati i pripisati pojedine neizbrisive brazde na mom čelu. Čekam da vidim kad će se pojaviti i sedma kolotečina... kao žig, što je šifra za »očajnog roditelja«.

Dorina škola, Brooks Meadows, navodno je prijateljska, umjetnički i sportski orijentirana škola. Razlog iz kojeg smo je u šestom razredu odlučili prebaciti onamo uz OGROMAN prokleti trošak nalazio se u tome da je Dora u svojoj prethodnoj školi bila u paklu. Znamo da Dora nije dijete od akademskih postignuća, ali zapravo vjerujem da je intelektualno nadarenija više no što to misli i sama ona i njezini profesori. Rano je naučila da klipšeš li kroz nastavni proces malo sporije od svojih vršnjaka, ako si riba lastavica, ona koja se hrani na dnu, profesori se na kraju umore i ostanješ iza sviju. Takav sustav može predstavljati utočište za one

lijene kao i za one nepametne.

Mislim da je Dora prije ovo prvo nego ovo drugo jer je povremeno, kad je istinski motivirana i zainteresirana, načinila osnovnu pogrešku i razgrnula zavjesu oko blaga u svom mozgu, dopuštajući nam da načas zavirimo unutra i vidimo koliko je mnogo blistavih stvarčica ondje pohranila. Zapravo, poprilična je to zaliha. Ako si neznalica, nesposoban si čak i dopustiti da tvoje blago zasjaji, ali ako se skrivaš, kao ona, čitavo je vrijeme ondje. Dužnost je, i svakako bi trebalo biti zadovoljstvo njezinih profesora da pronađu to blago i pomognu joj da ga pokaže.

Povremeno, veoma rijetko, imala sam prigode zaviriti i ona mi je dopustila da načas svjedočim njezinoj zbirci. U takvim sam trenucima preplavljena ponosom. Ne toliko zbog onoga što ona ondje ima, koliko zbog njezine hrabrosti da to pokaže, čak i meni. Jer iz iskustva zna da ono što ima vjerojatno neće biti dovoljno. To se uvijek iznova događalo pa je odabrala taktiku prikrivanja. Sa njom joj je ugodno i poznato i kao bonus, nekim joj čudom nudi viši društveni položaj. Poziciju autsajderice, navodno opasne i neustrašive buntovnice. Fora je biti ili u plemenu anoreksičarki ili u onome onih koje apsolutno boli briga za sve.

Kako je uspjela proći ijedan završni ispit u svojoj staroj školi ne znam, i zapravo je to dokaz koliko je u osnovi pametna. Mislim da nitko u toj školi nije cijenio snagu koja je bila potrebna da se uopće pojavi u dane ispita. Ona je to shvaćala kao ulaženje u domet vatre, kao meta, suočavajući se s mirnim nišanima ispita. Ali otišla je, i svako jutro kad bih je iskrkala pred školom na dan ispita, njezina unutarinja borba bila je očita: pristupiti ispitu i pasti? Ili zbrisati i pasti? Bijeg je nosio više kredibiliteta i imao dodatne bonuse lažne kontrole i moći. Pristupanje ispitu značilo je izgubiti obraz priznajući da na kraju krajeva ipak mariš za ishod.

A pogledajte ishod! Prošla je četiri ispita. Da, dobila je samo trojke, ali je prošla — i za umjetnost dobila peticu! Krajnje nevj-

rojatno. Hvala Bogu u tom određenom slučaju na njezinom pronicavom i suosjećajnom profesoru umjetnosti, Rayu, koji je primijetio da pokušava sabotirati svoju ocjenu odbijanjem da preda svoj rad, projekt o očevima koji je sadržavao divan pop art portret Supruga. Naporno je radila na njemu, ali je svejedno mislila da je od male ili nikakve vrijednosti. Predvidjela je neuspjeh. Čak i nečeg tako očito dobrog.

Dakle, to je bila Dora koju smo povelili u Brook's Meadow. Rekli smo im da se ozbiljno rastapa do točke nestajanja, a oni su nas uvjerali da je to »upravo onakvo dijete kakvo je u njihovoj školi dobrodošlo«. Ravnatelj ju je uvjerio da je to njezina prilika da se stvori iznova, da se pokaže i u cijelosti sudjeluje, ako tako odluči. Znam da je bila uzbuđena mogućnošću da postane ta posve nova, motivirana »dobra učenica« i mi smo morali podržati njezin pozitivan stav, ali ja sam u dubini srca također znala da će to biti teško postići preko noći. Morat će se riješiti navika čitavog jednog životnog vijeka. Kratkog životnog vijeka, ali svejedno čitavog životnog vijeka.

Bespomoćno smo stajali sa strane dok se ona prve godine borila protiv svih njih, povlačila u iste stare obrasce ponašanja, nepokolebljiva u samouništenju. Stalno je bila u kaznama. Kaznama na kojima se odbijala pojaviti zbog čega bi dobila nove kazne. Na kojima se ne bi pojavila... i tako dalje... i tako dalje. Profesori su čupali kosu i zvali nas na razne mučne sastanke kako bismo razgovarali o tome. Na tim je sastancima Suprug bio moj spasitelj. Usmjerio bi me, ljubazno i postojano, kad god sam bila spremna bučati, braniti, pretjerano objašnjavati ili se samo rasplakati od tuge i bespomoćnosti. U jednom trenutku, osjetila sam njegovu smirujuću ruku na svojoj kad je gospodin King upitao mislimo li da Dora »može uopće zadovoljiti najniže razine koje prihvaćamo u našoj školi?« U tom je grmu ležao zec — upravo u tome — »u našoj školi«. Ne Dorinoj školi, njihovoj školi. U kojoj Dora

možda nije baš tako dobrodošla? U koju ne pripada doista? Ne uklapa se?

Suprug bi me stalno podsjećao da je to samo škola, da Dora zakonski više uopće ne treba biti ondje, da je na kraju važna njezina sreća. Uporno je ponavljao: »Živa je i zdrava. Ne drogira se. Nije alkoholičarka. Nije trudna. Lijepa je. Ti si lijepa. Sve je lijepo. Zašuti.« Neobično, ali bio je u pravu.

Uostalom, u ovih proteklih nekoliko mjeseci ohrabrila sam se uočivši prave promjene na Dori. Svakoga dana *rado* ide u školu. Nečuveno. Kako im mogu objasniti da je u Dorinom svijetu u tijeku jedan herkulski napredak, da se ona na svoj nevoljki, mrzovoljan način, doista trudi sudjelovati u životu? Prenuti se iz ravnodušnosti. Uključiti se. S našega stajališta, to je seizmički pomak i vješamo zastavice kako bismo ga proslavili. Zapravo, odlučila sam sama načiniti nekoliko zastavica i poslati ih prilično sardoničnom gospodinu Kingu, ravnatelju godine, kako bih ga potaknula da i on proslavi njezinu zapanjujuće brojnu prisutnost umjesto da je prekori zbog neuspjehom izazvanih povlačenja.

I tako nas evo napokon ovdje, na njezinoj zadnjoj godini, i Dora je odustala od otpora i mnogo je angažiranija. Bolje ikad nego nikad. Nekako bih željela da može ponovno krenuti od sedmog razreda i ovaj put vjerovati da škola nije pakao u kojem te demoni neprestano bockaju užarenim željezom po imenu standardizirani ispiti. Ili ispiti. Ili semestralni radovi. Semestralni radovi zamijenili su tajice na drugom mjestu mog popisa nazvanog »Stvari koje su nepotrebne, zle i jednostavno pogrešne«.

U svakom slučaju, dosta je žuči. Dorin roditeljski sastanak bio je uobičajeno turobno stajanje, čekanje na red da ti se niz raznih Gorgona i zmajeva snishodljivo obrati. Naravno, u mom slučaju uvijek ima i dodatnog pritiska. Ja sam dječja psihologinja. Oni podučavaju djecu. Događa se jedna od ove dvije stvari:

1. Njihovo posvemašnje oduševljenje i zloradost zbog činjenice

da imam nesavršeno dijete. Dijete koje ne mogu »spasiti« ili »izliječiti«. Uživaju u tome. To im je krasna, sočna poslastica.

2. Osjećaju se ugroženi mojom analizom načina na koji pogrešno shvaćaju moje dijete. Drugim riječima, misle da si svoj psihološki pop žargon mogu zabiti u guzicu. Vjeruju da precjenjujem svoje dijete i njezine probleme.

Vjerojatno je ponešto od oboje prilično točno, ali mnogo toga NIJE. Kad je riječ o Dori i roditeljskim sastancima, ja sam njezina mama i to me čini bespomoćnom od osjećaja. Ne mogu podnijeti da je itko napada. Definitivno to doživljavam previše osobno jer vidim učinak koje njihovo bezobzirno potkopavanje ima i suosjećam s njom.

Nije bilo tako loše kao ranije. Uobičajene kisele face i prilično sažalni ton od većine, ali morali su priznati da ulaže više truda no ranije kako bi prošla ispite na maturi. Labirintska zamršenost odluke koje predmete polagati na nižem stupnju, a s kojima nastaviti dalje posve me zbunjuje, jednako kao i sve druge roditelje.

Na kraju smo Suprug i ja oboje ponavljali jednostavnu rečenicu »Shvaćam« samo kako bi oni prestali objašnjavati. Uopće ne shvaćamo. Dora i profesori će morati donijeti te odluke. Dok god se ona drži svoje umjetnosti i dobije ocjene koje su joj potrebne da se upiše na faks koji joj se sviđa, nemam ništa protiv. Trenutačno razmišlja o Manchester Metropolitanu i studiju prehrambene tehnologije. Meni je to u redu. Kuhanje. Da, molim. Kod kuće je dosad napravila samo jedan omlet — s nesretnim nadjevom od incuna ali ako ona misli da je to njezina sudbina, neka joj bude. Petminutni razgovor s njezinim profesorom glazbenog bio je indikativan.

»Dobra večer, gospodine i gospođo...«

Pogledao je svoj popis, bijesno ga preletajući pogledom: »Battle.

Ah, da, dražesna Dora. Kako je ona srdačna, glazbeno nadarena

djevojka.«

Suprug se ubacio s: »Da. I mi to mislimo.«

Prostrijelila sam ga pogledom da ušuti i to je upalilo.

»U ovom polugodištu, od Dore je zatraženo da sklada vlastitu pjesmu. Dora je u tome malo kasnila, ali obavila je zadatak. Zato to ne zaboravimo pozdraviti jednim velikim hura. Hura!«

Bili smo opčinjeni pukim optimizmom tog tipa.

»Istina, pjesma je pomalo... kako da to kažem? ... ovaj... bljuta-va. Da, pomalo, generička, s mnoštvom »o dušo« u njoj, kako to već običavaju, ha ha, ovaj, ali svakako obećava pa zato i to od srca pozdravimo. Da, mnogo toga obećavajućeg, odnosno tako je bilo do druge i treće strofe koje glase:

Slatki snovi načinjeni su od ovoga

Tko smo mi da se ne suglasimo?

Proputovali smo svijet i sedam mora Svi

nešto traže.

Neki te žele iskoristiti

Neki žele da ih iskoristiš

Neki te žele zlostavljati

Neki žele biti zlostavljani.«

Pitao se zvuči li nam to imalo poznato. Malo da, suglasili smo se. Tad nam je naglasio da je čak i kao vježba plagijatorstva prilično otrcano. Potrudila se samo promijeniti riječ »ja« u »mi« u drugom stihu. Pretpostavljam da joj je *Cash in the Attic* na telki vjerojatno odvuкао pozornost pa se nije potrudila.

Suprug i ja smo nakon roditeljskog popili veliko piće u pabu i nisam mogla ne smijati se čitavim putem do kuće. Oh Dora. Kako mi tebe volimo u svoj tvojoj veličanstvenoj naivnosti.

Oscarov roditeljski sastanak u St Thomasu nije mogao biti drugačiji. On je u kazni bio samo nekoliko puta, uglavnom zbog kršenja pravila o školskoj odori ili zbog toga što je bio previše drzak

ili bahat u svom ponašanju prema nekim manje iskusnim profesorima. Međutim, izbor mu je nepogrešiv; uvijek uspješno prepoznaje glupane kao ono što jesu. U tome smo se morali suglasiti. Njegova procjena je pronicava i točna. Zna namirisati svakog neiskrenog ili pretencioznog. Zapravo ih zbunjuje. Istinski je ekscentrik i kao takav je jedinstven tako da sustav nema udobno mjesto za njega. Oni bi se njega zapravo voljeli riješiti, pomalo im je trn u oku, smetnja, ali mogu se nositi s time jer je pametan. Na dobrom je putu da ima sve odlične ocjene i njihov je šahovski prvak, junak javnih govora i kralj kvizova. Ne mogu si dopustiti da ga izgube. Njihove statistike ne bi izgledale tako dobro. Zbog toga mu sve opraštaju, dok se Dori ne oprašta ništa. Odvratno.

DVADESET ČETIRI

DORA

O moj stvarni ono sveti Bože. Kakav totalno fenomenalan dan. To samo pokazuje da knjigu ne smiješ suditi po naslovu jer nikad, baš NIKAD ne bi vjerovala da je baka Pamela tako fenomenalno fenomenalna. Trebala sam svratiti k njoj samo da ostavim Poo. Sutra će je uškopiti, a baka Pamela živi najbliže veterinaru pa će je ona odvesti. Mama to zapravo ne bi mogla obaviti, sva se istresira zbog svega što ima veze s tim psom.

Što, uostalom, znači uškopiti? Mislim da će joj izvaditi jajašca ili tako nešto da ne može ostati trudna. Nadam se da će dobiti jedan od onih velikih čunjeva koje stavljaju psima na glave kako ne bi lizali šavove. Jedan je takav imala kad joj se slomila noga, bilo je mega smiješno. Stalno se zabijala u pokušstvo i mogao si joj se prišuljati s leđa i nasmrtno je preplašiti. Strašno smiješno.

Međutim, željela bi da joj to ne učine. Bilo bi, ono, super slatko da ima štence, ja bi to jako voljela. S majušnim majušnim zubčićima i majušnim majušnim vrelim jezicima koji ti lickaju lice. Sigurna sam da bi mogli pronaći dom za njih. Sve bi moje prijateljice željele jednog psića, posebno ako bi bio, ono, fakat malen i stao ti u torbicu ili tako nešto. Poo je prilično mala, border terijeri jesu takvi, ali morala bi se, ono, pariti s muškom čivavom ili nekim takvim da štenci budu stvarno majušni. Je li se pas ikad pario s mačkom? To bi bilo fakat slatko.

Međutim, tata pas morao bi biti bijel ili tako nešto jer je Poo smeđa i da je tata crn ili smeđ i uz to malen, bebe bi bile, ono, fakat male i smeđe. Dakle Poo bi rodila gomilu malih kakica. Bilo bi bolje da je tata bijel ili nešto, tad bi štenci izgledali više kao psi. Obožavam kad pas fakat pristaje uz torbicu. Na primjer, kad je

torbica sjajno ružičasta, jednako kao i kaputić i ogrlica za psa. To je tako super. Znam da je totalno plastično željeti mini-psa, ali to je jedino zbog čega sam ljubomorna na plastičare. Samo to. Mali pas.

U svakom slučaju, dok sam bila kod bake Pamele, skuhalo mi je vruću čokoladu i pitala me za Sama i to. To je bilo dobro jer iako mama i tata znaju što se dogodilo, sa mnom nisu baš puno pričali o tome. Mislim da mama jednostavno misli da je to bila neka tinejdžerska stvar ili nešto, ono, da nije stvarno važno, ali bilo je fakat važno jer je on bio najduža veza koju sam ikad imala i osim toga s njim sam se najviše približila onome i zbog toga je, ono, fakat posebno. Nismo to stvarno učinili i sad mi je zbog toga strašno drago, ali je on to fakat želio, dvaput. Dakle, mogla sam.

U svakom slučaju, govorila sam baki Pameli o njemu i ona me, ono, fakat slušala. I bilo je totalno divno i ja sam gledala njezino divno lice koje me tako gledalo čitav moj život, uvijek zainteresirano za ono što govorim, nikad ne govoreći stalno o sebi, kao mama. I nema telefon koji stalno zvrnda, ne mora pisati i nema druge tinejdžere na poslu za koje će biti zainteresiranija nego za mene, njezinu vlastitu jebenu kćerku, molim lijepo. I tako sam ja govorila i govorila, sve o Samu, i školi, i Lottie i drugim stvarima. Onda me je ona, ono, totalno zaprepastila kad je rekla: »Reci mi, dušo, jeste li se bubnuli?« O moj stvarni Bože. Samo tako. Tom čudnom riječju koju stari ljudi govore pa zvuči kao da to ne činiš zapravo, samo skakućeš naokolo ili nešto slično. Kao Tigar iz Winnie Pooha.

U svakom slučaju, samo smo se nasmijale i bilo je fakat dobro. I rekla sam joj da to nikad nisam stvarno napravila i nakon toga fino nastavile razgovarati o tome i ona je rekla da bi nas dvije trebale igrati jednu igru u kojoj ja postavim BILO KOJE pitanje o seksu i tim stvarima, a ona mora totalno iskreno odgovoriti. Dakle, bilo je ovako:

JA: U redu. Koliko vremena seks zapravo traje?

BAKA PAMELA: Pa, maženje i te stvari mogu trajati čitavu vječnost, ali nutra-van i gotovo obično traje oko pet minuta. Ako imaš sreće.

JA: Moj Bože! Mislila sam da traje satima.

BAKA PAMELA: Ne, dušo. Samo ako si Sting i njegova draže-sna žena Judy, a čak i tad, većinom je samo razgovor. I beskonačno strašno značajno zurenje. Mogu zamisliti.

JA: Kako znaš jesi li dobar u tome?

BAKA PAMELA: Sve cure su dobre u tome. To što si djevojka automatski znači da si dobra u tome.

JA: Funkcionira li prijanjajuća folija jednako dobro kao kondom?

BAKA PAMELA: Ne, to nikad nemoj raditi. I obratno, sendviče nikad ne čuvaj u kondomu.

JA: Što je ženski kondom?

BAKA PAMELA: Loša zamisao.

JA: Bi li ikad trebala dopustiti da ti dečko stavi znaš već što u guzu?

BAKA PAMELA: To ovisi samo o tebi, ali ja osobno mislim da je to izlaz, ne ulaz.

JA : Bi li se moglo dogoditi da se popiški u tebe umjesto onog drugog?

BAKA PAMELA: Ne, nikad. Muškarci imaju odvodne cijevi koje im govore kad točno učiniti koju stvar. To se pbrka jedino kad njihovi mozgovi pbrkaju parkirališta i ulaze u trgovine sa zahodima.

JA: Bi li mu trebalo vjerovati kad kaže da mu se vrećice jaja pune i da bi mu to moglo otići u tijelo i otrovati ga ili čak eksplodirati ako mu ne pomogneš?

BAKA PAMELA: Ne. Ali možeš mu ponuditi da ih probušiš ili razrežeš nekim oštrim predmetom kako bi mu olakšala drenažu. Vidjet ćeš što će onda reći.

JA: Kad bi trebala pristati ići do kraja?

BAKA PAMELA: Kad je taj dečko prekrasan velikodušan duh koji te voli i važno mu je kako se osjećaš i ne salijeće te da to učiniš prije nego što si spremna. Kad znaš da će on shvatiti koliko je taj trenutak dragocjen, za vas oboje. Kad iskreno možeš reći da je prvoklasan tip koji misli da si ti posebna i želi da taj trenutak bude važan...

Tad se baka P. rasplakala, a ja nisam znala što se dogodilo. Rekla mi je da je sve u redu, da se samo sjetila djeda Teda i kako je bio divan dok su bili mladi. Fakat nisam mogla vjerovati kad mi je rekla da su oni to učinili kad su oboje imali šesnaest godina! O moj stvarni Bože. Na pješčanoj dini u Dorsetu! Izgleda da joj je, kad je sve bilo gotovo i kad su ležali ondje, rekao da je »dragulj prve klase« i baka P. kaže da je to kad je dijamant ili nešto najbolje moguće kvalitete, kad je najprozirniji, kao voda ili nešto. Rekla je da je osjetila »ushit«, a to je ono što i ja zavređujem jer sam divna. Da. Ali, ono, kako možeš nekoga »ushitati« debelim koljenima? Nakon toga smo pojele superfini kolač s ananasom koji je ona ispekla jer zna da mi je najdraži. Rekla je da 122 posto neće otići u moja koljena.

DVADESET PET

OSCAR

Dakle, utorak se najzad udostojio doći. Tjedan dana bio sam rob utorka, a on moj gospodar. Kakav okrutan gospodar. Kako me je mogao tako zadirkivati, namjerno kočeci vrijeme? Svakih dvadeset četiri sata vijugalo je lijeno poput puža i rugalo mi se svojom retardiranom drskošću. Čitav se život odvijao usporeno. Polako, bolno polako. Bio sam na rubu akutne melankolije kad nam je, kao nekim čudom, svanuo ponedjeljak navješćujući veličanstven predstojeći dolazak utorka.

Kao odapete školskom trubom u četiri i petnaest, žlijezde znojilice u mojim pazusima započele su svoj vlažni napad, najprije na moju školsku košulju i nakon toga na moju bijelu lanenu košulju s naborima na prednjici u koju sam se preodjenuo u nužniku, zajedno sa žutim kariranim hlačama i šiljastim cipelama koje sam ukrao iz dubine *Paterovog* ormara. Pomnijim promatranjem navedene košulje zamijetio sam da nije baš bijela, zapravo bi se točnije mogla opisati kao siva. Nažalost, ne odvažno, svrhovito, hrabro siva. Više nekako mlohavo siva, onakva kakvu dobiješ kad bijelu košulju ubaciš u perilicu s bezobzirnou crnom čarapom koja pušta boju.

Za Mamu je rečeno da nije vješta pralja i u tome ima mnogo istine. Čitava je obitelj nekom zgodom bila žrtva njezine nespособnosti u ovoj vještini koja je samo utjelovljenje ženskih vrlina. Jadanja. Nisam imao drugog izbora doli gurati dalje odjeven u dosadno sivu. Nisam dvojio i utjehu sam pronašao u činjenici da će se moj dragi Noel usredotočiti na moj nezatomiv intelekt i iskričavu duhovitost, a ne na moju razočaravajuću košulju.

Zagurao sam odoru u školsku torbu i odvojio nekoliko trenuta-

ka da se pobrinem za svoju toaletu. Obilježje je gospodina stići na mjesto događaja mirisan i uredan. Nadao sam se da će velikodušno prskanje *Paterovim* sportskim dezodoransom pomoći zaustaviti bujicu ispod pazuha, a ako ne, da će barem namirisati uvredljivo područje. Zapljusnuo sam se Pamelinom lavandinom vodicom po vratu i licu i provukao malo kreme za kosu kroz svoju grivu. Bradu na kojoj sa zadovoljstvom primjećujem da je odnedavna niknula malena ali značajna rutava muškost ostavio sam na miru. Umišljam da sam pogledavši se posljednji put u razbijenim zrcalima upadao u oči svojom pojavom. Nažalost, morao sam odjenuti prestrašnu jaknu kako bih izašao iz škole (pravilo), ali sve u svemu, znao sam da je učinak zadovoljavajuć.

Putovanje do maminog ureda bilo je pravi užitek. Moglo je znatno duže potrajati da sam bio osuđen na hodanje pločnikom, ali naravno, imao sam kartu za vožnju na oblaku. Moj je korak bio lagan, moje prijevozno sredstvo zrak, a moje društvo radost. Sve brže kucanje mog srca pomoglo je ubrzati moj hod i zazivala me je sama Noelova esencija. Nebo je bilo modrije, sunce blistavije, cvijeće živopisnije no ikad. Sve je bilo zeleno i svježije. Iako sam doduše »krupan momak«, bio sam tek oblačić nošen najsladim od svih zefira. Jurio, hitao sve bliže i bliže ka svojoj sudbini. Ka svojoj ljubavi. Ka Noelu.

U jednome hipu bio sam na vratima. Srce mi je snažno dozivalo i odbijalo utišati se ili umiriti se. Moje je srce hitno željelo tjelesno se spojiti s njegovim i pokušavalo pobjeći iz mojih grudi kako bi ga pronašlo. Lisa me je dočekala s poprilično uvredljivim »Ha! Evo ga, divovskog lorda Fauntleroya, došao je raditi među smrtnicima!« Uputila me u stražnju prostoriju iza svog radnog stola, gdje se nalaze ormarići za kartoteku.

Lisa je postala neobično čudna. Sve više i više izgleda kao onaj ludi australski lovac na krokodile koji je poginuo u napadu raža. Steve Irwin. Da, Lisa se pretvara u njega. Glavom mi je prošla

pomisao da bijedno nezamislivo grozno objašnjenje za njezinu neobičnu metamorfozu moglo biti to da pokušava privući Noela čineći se njegovim antipodom. Brzo sam odbacio tu pomisao — bila je previše strašna da bih je trpio.

Letimice mi je pokazala arhaičan sustav arhiviranja koji ovdje imaju. Ne mogu vjerovati da još uvijek koriste rukom pisane za-bilješke, ali rekao bih da mnogo toga ima veze s maminom alergijom na tehnologiju. To je nedvojbeno dikensijanski, ali je barem zato moj zadatak patetično jednostavan. Složiti fascikle po abecedi. Da, vjerujem da sam sposoban za to. Zapravo, brzo sam shvatio da ću morati hiniti namjernu sporost kako bih razvukao posao. Čitavo sam vrijeme morao smišljati lažne izlike kako bih izašao iz stražnje prostorije i makar ovlaš vidio svog dragog.

Te je ono osude vrijedno kod liječnika za um — rade u hermetički zatvorenim prostorijama s čvrsto zatvorenim vratima. Čovjeku nije dopušteno ući tijekom njihovih »seansi«, čak ni kako bi im ponudio nešto za okrepu. To sam veoma rano naučio od mame, kad sam joj kao momčić od trinaest godina upao u ured i sjeo dok je bila usred psihoterapije. Mislio sam da bi bilo u redu priključiti se i upitao mogu li ikako pridonijeti rješavanju njihovog problema. To je, navodno, bilo nečuveno i brzo sam izbačen s podugačkom prodikom o pristojnosti koja je uslijedila kasnije za kuhinjskim stolom kod kuće. Kako zamorno.

Stoga sam se, kako bih ugledao svog ljubljenog i dopustio mu da pogosti svoje oči pogledom na mene, morao pojaviti pokraj njega kao iz etera, posve slučajno. To je moralo biti krajnje nehajno.

Potencijalnog ljubavnika ništa ne odbija koliko dašak očaja. Kako bih znao kad bi se on mogao približiti, morao sam biti smješten za prijamnim pultom, pokraj Lise. To je značilo da moram smisliti brojne razloge da izađem i smjestim se pokraj nje. Smislio sam beskonačna pitanja kojima ću je zaokupiti, uglavnom

praktične molbe i banalne upite, kao što su:

»Uživaš li raditi ovdje?«

Ili:

»Kad si jutros počela raditi?«

Ili:

»Baš ti je dražesno praktična ta frizura.«

Ali ona je brzo počela gubiti interes za razgovor i bili su potrebni plodonosniji upiti koji će izazvati opširnije priče i time mi dopustiti da se ondje zadržim duže.

Pogodio sam zlatnu žilu kad sam slučajno naletio na njezinu opsesiju životom u divljini i survivalističkim načinom života. Njezina odjeća svakako je trebala biti mig, ali ja sam bio rastresen drugim mislima. Nakon gotovo dva sata neumoljivih informacija o mrežama za spavanje i njihovim mnogobrojnim uporabama, otrovnim biljkama i prednostima zeca pečenog u iskopanoj jami u maorskom stilu, bio sam umalo smlavljen. Dotad još Noelu nije bilo traga pa sam podigao svoju metaforičku bijelu zastavu i povukao se u stražnju prostoriju.

Pohrana dokumenata slabo me je ili nimalo zanimala, ali određenu sam utjehu pronašao u sadržaju samih fascikala, čitanje kojih mi je predstavljalo neizmjeran užitek. Mama piše prilično dobro. Očito, ti su dokumenti u obliku zabilješki i shodno tome strogo precizni, ali bez obzira na to iz njih izbija jedan vibrantan, zanimljiv stil, uglavnom veoma ugodno izražen. Sudeći po mnoštvu navodnih »ponašanja« s kojima se susrela, mogu samo zaključiti da je prava svetica strpljenja. Ljudi su doista izopćenici iz društva.

Što zaboga misle da rade ti mladi kad glasno govore o tome kako se »osjećaju mrtvi«, »mrze tatu« i »žele se rezati«? Za ime Božje, budalasti mekušci, samo žustro prošećite i razvedrite se! Prestanite deprimirati svoju majku i tratiti joj vrijeme svojim besmislenim cmizdrenjem, vi velike bebe. Da sam ja vaš terapeut, ustao bih i prišao mjestu na kojem sjedite i propisno vas ošamario.

Svom snagom koju imam u ruci. Kakvo ste vi turobno obilje cvilidreta olimpijskih razmjera. Najmanje što biste mogli učiniti jest izmisliti boljeticu s barem mrvicom originalnosti. Kakvo prezira vrijedno nepristojno ponašanje - ugnjaviti svoju terapeutkinju do obamrlog zaborava.

Čitanje me je zaokupilo najveći dio jednog sata, dok me Lisa nije iznenadila viknuvši »To je to, škvadro! Vrijeme je da zatvorimo radnju. Zadnje narudžbe, molim. Razočarani, zavedeni i izgubljeni neka krenu prema izlazima. I njihovi pacijenti brzo za njima. Hvala vam i laku noć.«

Kakav užas! Dan je završio, a nisam proveo ni trenutak sa svojim dragim iz snova. Strašno — sve je strašno! Mama se pojavila iz svoje turobne sobe i ponudila mi prijevoz kući. Isprva sam bio nevoljak prihvatiti, jer možda sad, u ovom zadnjem trenutku, uspijem ugledati njega! Njegovo drago dražesno lice. Možda se sad, kad je radni dan završio, i on otkrije i pojavi uz druge klo-nule trudbenike? Bi li cijenio okrepljujući Dubbonet i limunadu u mom društvu u nekoj obližnjoj gostionici? Bi li možda bio zahvalan na brznoj masaži vrata? Upitao sam mamu, najnehajnije što sam se odvažio: »Je li i Noel gotov s poslom...?«

Njezin odgovor bio je kratak, ali razoran.

»Noel utorkom ne radi.«

Prokletstvo.

DVADESET ŠEST

MO

Na licu imam crveni osip od alergije na skupu kremu protiv starenja, i... Prokleta kujica je prokleta skotna. Zakon peha, nije li? Napokon sam dospjela urediti da bude uškopljena, a veterinar mi kaže da je skotna. Zamijetila sam da je malo deblja, ali svi smo malo deblji. I ja sam deblja, a nisam trudna. Dora je deblja, a nije trudna...

O, Bože... Molim te reci da nije trudna! Nije valjda? Rekla bi mi da se počela seksati... Ne bi se valjda seksala a da mi to ne kaže — ili bi? I sigurno ne s onim malim — ne mogu mu se sjetiti ni imena — Benom? Tomom? — molim te, ne s njim. Pa taj mali nema ni pol metra. Molim te reci mi da se nije seksala s tim Tomom Palčićem a da mi to nije rekla! Ne, iskreno mislim da bi mi rekla. Za otvoreni dijalog na tu temu već postoji presedan — kad je imala trinaestak godina, sjele smo i obavile poštenu oči u oči razgovor preko stola o seksu i što on podrazumijeva. Definitivno. Kanali su otvoreni. Da. U to sam sigurna.

U svakom slučaju, pas je u sadašnjem času mnogo hitniji problem. Klinci su, naravno, oduševljeni, čak i Suprug misli da je »zgodno« za Poo da dobije priliku biti majka. Da, svi mi volimo psiće, ali kog ćemo vruga s njima? Tko će ih uzeti? Koliko će ih biti? Veterinar misli da će se roditi za nekih šest tjedana, baš negdje oko Dorinog rođendana. Super. Dva odvojena velika stresa stopit će se ujedan.

Dora traži »maturalnu zabavu«. Što se to dogodilo britanskim tinejdžerima? Kao da su svi uzeli istu drogu koja ih uvjerava da su u jeftinom američkom hororcu. Ja u njezinoj dobi nisam znala što je maturalna zabava. Nisam znala što znači prespavati kod

nekoga. Nisam znala kakva prava noćna mora Noć vještica može biti. Zašto se svi oni žele odjenuti u smokinge i jeftini saten i imati frizure i tijare kao na izboru za misicu i pretvarati da su s američkog Srednjeg zapada? Što se dogodilo s mlakom jabukovačom i nekoliko džointova u kući nekog prijatelja, nakon kojih slijedi grozničavo pipkanje na groblju? To je tulum. Oh, nema veze. Pretpostavljam da se možemo zaputiti rutom grozne »maturalne zabave«. Pokušala sam joj istaknuti da će dotad već imati školsku »maturalnu zabavu« (čitava je škola očito popila istu tabletu zablude) nekoliko tjedana ranije, ali ona me uvjerava da će to biti »totalno totalno drugačije«. Kako?!!

Zašto me kopka osjećaj neuspjeha kad je riječ o dječjim proslavama? Nastao je kad su moji klinici još oboje bili maleni i kad je među majkama buknuo žestoko nadmetanje koja će prirediti najbolju proslavu. Otvoreno priznajem da me je to privuklo kao svjetiljka noćnog leptira. Faze su bile jasne. U početku, cilj je bio imati najboljeg klauna ili lutkarsku predstavu ili pripovjedača priča. U tome je bez mnogo muke pobijedila majka Ruby Bond kad je imala »vezu« na BBC-u i osigurala voditelja iz *Plavog Petera*. zatim su na red došle ekološki osviještene i umjetničke proslave. Napravi vlastitu pinatu i oslikaj tanjur. Ponovno je prvakinja bila Kubyna majka, koja se pobrinula da svi ružni tanjuri budu ocakljeni i dostavljeni roditeljima zajedno sa šalicom s božanstvenom fotografijom slavljenice. Neka je prokleta, ja sam se još uvijek trudila pronaći primjerene vrećice za darove kojima ću sve zadiviti.

Međutim, na kraju nas je sve pregazila majka Nell Barlow kad je dogovorila da bude prisutan čitav mali zoološki vrt, uključujući i koalu za grljenje, zmiju udava i za kraj jahanje na magarcu. Plus, klinici su svi dobili dokumente koji dokazuju da su sad adoptivni roditelji pojedinih, osobno imenovanih, određenih beba orangutana. Svaki jednoga. Tad sam odustala od daljnjeg

nadmetanja u organiziranju proslava. Nellina mama, pobijedila si.

Moram rastjerati sve ove iritantne distrakcije i baciti se na svoju knjigu. Odlučila sam se za naslov *Tinejdžeri: knjiga uputa*. Kako bih je dobro napisala, moram se stalno podsjećati da sam dobra u svom poslu. U osnovi znam da jesam. Ljudi me preporučuju. Ljudi mi se vraćaju. Povremeno sam radila s dva različita naraštaja iz iste obitelji pa valjda nešto činim kako treba. Mnogo toga činim kako treba. Ne doživiš četrdeset devet godina života a da na nekoj razini ne razlučiš jesi li ili nisi uspješan. Jedan od aspekata mogega posla jest da, s vremenom, čovjek ima »nos« za njega. Često već u nekoliko rečenica mogu uočiti osnovni uzrok problema.

Naravno, i ja mogu pogriješiti, ali iskreno, ne često. To možda ima neke veze s mojim čvrstim uvjerenjem da se uzrok gotovo svih depresija kod djece i tinejdžera može pronaći u roditeljima. Roditelji, naravno, to ne žele čuti pa je to uvijek moja prva prepona, da ih uvjerim da su A. hrabro postupili došavši i B. da nisu oni krivi. Obično im negdje na desetoj seansi kažem da zapravo jesu krivi. Naravno, ne tim riječima. U mojoj ordinaciji ne dodjeljuje se krivnja. Nikad.

Danas pišem poglavlje naslovljeno »Vrijeme i sat tinejdžera«. Nadam se da ću uspjeti objasniti zamršenu neuroznanost laičkim riječima. Mnogo sam toga pročitala o mozgu tinejdžera i uvijek me iznova fascinira jer se mozak adolescenta razlikuje od mozga odrasle osobe praktički na svaki mogući način. Ne samo da još nije posve kuhan u smislu razvoja, nego se čini da ima funkcije koje su prisutne samo u mozgu tinejdžera. Kao čitava ona ideja o tinejdžerskoj promjeni vremenskih zona, kad do noćnih padova i dnevnih uzvинуća izlučivanja melatonina dolazi dva sata kasnije nego kod odraslih osoba. To tinejdžere stavlja u njihov vlastiti vremenski okvir, s dva sata odmaka od nas ostalih, i to je možda

moguće objašnjenje za doista komplicirana mrzovoljna jutra i veoma kasni odlazak na spavanje. Iako, iskreno, kod mojih vlastitih tinejdžera, njihova predodžba vremena neusklađena je eonima, a ne samo dva sata.

Dora još uvijek prilično redovito brblja na Facebooku u dva sata ujutro. Probudim se iz sna i odmah znam da je još uvijek u tome. Naravno, ja u njezinoj dobi nisam imala Facebook. Sigurna sam da bih ga smatrala jednako očaravajućim. Zahvalna sam što tad nije postojala ta opcija. Što više razmišljam o vremenu koje posvećuje strojevima, to više i užasnutije shvaćam da je u korištenju moje stalne srdžbe prema njima nešto nalik ljubomori. Kao da sam isključena. Isključena iz njezina života. Absurdno. Ja ne želim biti njezina prijateljica. To je upravo savjet koji najčešće dajem svojim klijentima. Roditelji koji se žele sviđati svojoj djeci na putu su u propast. A ipak... i samu sebe uhvatim kako čeznem za prisnijim odnosom u kojem govorimo i slušamo kako treba, i što je najvažnije, ČUJEMO.

Želim li biti posve iskrena, doista mislim da ona mene čuje kako treba. Na kraju krajeva, ništa što Dora kaže nije nešto što već ranije nisam čula, od nebrojenih drugih tinejdžera. Već sam deset koraka ispred nje, mogu predvidjeti kako će ispasti. Bez problema. Razlika u našoj obitelji je u tome što Dora i Oscar imaju pristup majci koja je obučena razumjeti tinejdžere i njihove probleme, koja zna da je jedino doista važno slušati ih i dati im zdravu količinu kvalitetno provedenog vremena kad su samo ONI važni.

Prokletstvo! Suprug mi dovikuje da im se svima dođem pridružiti za ručkom. Zaboga, ne želim ručak, ne želim razgovarati, želim bez zastoja nastaviti sa svojom knjigom. Kad ću ja dobiti svoje kvalitetno provedeno vrijeme? Prokleta nikad.

DVADESET SEDAM

DORA

Imala sam tako čudan razgovor s mamom. Ponekad je, ono, fakat poremećena. Fakat joj ne bi trebali dopustiti da radi svoj posao, jer kako bi se ljudi osjećali da znaju koliko luda *ona* može biti? Trebala bi biti smirena i pametna, ali kunem se Bogom, ponekad totalno fula. Uglavnom zato što je prava kraljica drame. Sve je ogromna frka. Jednostavno kao da se uopće ne može opustiti. Umrijet će od infarkta ili nečeg takog ako ne ohladi.

Sve je započelo kad sam joj rekla da će Poo imati štence. To! Tata, Peter i ja čeznemo za time već osam godina. Nije pošteno da bude uškopljena prije nego što uopće dobije priliku imati makar jednog malog vlastitog štenca kojeg će maziti i paziti. Nju se ni u čemu ništa ne pita, stvari joj se jednostavno naprave, ona uopće ne odlučuje. Mi joj biramo ime, ogrlicu, krevet, hranu, kad će izaći i kad ostati u kući, sve. Sad se fakat izborila za sebe. Otišla je i obavila to s nekim drugim psom. Ne znamo kojim, mogao bi biti onaj ružni pudl iz trgovine slatkišima, mogao bi biti labrador iz parka — mogao bi biti, ono, bilo koji pas.

Psi to očito obave stvarno brzo. Možda bi i za nas tako bilo bolje. Sretneš tipa u parku, dobro se odmjerite od glave do pete, brzo odlučite da ili ne, onjušite jedno drugome intimne dijelove... Zapravo, to ne. I nakon toga se jednostavno parite. Stvar obavljena i potom nastavite dalje ni ne osvrnuvši se. Hvala ti. Možeš dalje. Jako lijepo. Zbogom. Tako ti se čitavo srce ne bi raspalo na dva dijela i zbog Sama Tylera, najmanje nakaze na svijetu, ne bi se osjećala kao velika debela gubitnica. I dvije minute kasnije, mogla bi to učiniti sa sljedećim tipom kojeg sretneš u parku, bez da moraš, ono, otići na pramenove i izdepilirati bikini zonu i

okupati se i nabaviti nove krpice i sve. Njih ne bi bilo briga. Tebe ne bi bilo briga. Jednostavno bi to učinili. Iskreno rečeno, to je mnogo iskrenije.

Zapravo, meni je već, ono, fakat dozlogrdilo biti djevica. Doista želim uskoro ne biti djevica. Približava se moj osamnaesti rođendan i o moj Bože, još uvijek sam djevica. Kakva blamaža. O moj Bože.

U svakom slučaju, mama je torokala o tome »što će se dogoditi sa štencima? Gdje će ih okotiti? Morat ćemo pozvati veterinara da ne uquine...« Bla bla bla. Samo paničari. A tata i ja smo, ono: »Sve će biti u redu. Instinktivno će znati što mora učiniti. Uredit ćemo joj jedan kutak. Možemo staviti oglas u lokalne novine da prodajemo štence.« Ona, naravno, nije slušala i najednom, iz čista mira, zamolila me da dođem sjesti za stol. To uvijek znači da će biti gadno ako nije vrijeme jela. Mi, ono, NIKAD tako ne sjedimo za stolom. I gledamo se.

Krenula je praveći se da je ovo neki normalan ženski razgovorčić kakve uvijek vodimo. Nema šanse. Zatim je, iz jebenog čistog mira, najednom rekla: »Ti, Dora, nisi trudna, zar ne?« Samo tako. Kao jebeni pucanj ili nešto. Pas je trudan pa i ja moram biti trudna? Molim? O čemu to ona govori? Kao da se trudnoćom možeš zaraziti od psa? Na kojem jebenom planetu ta ženska živi? I hvala što pretpostavljaš da sam drolja ili nešto tako. I da to radim gdje god stignem s, ono, SVIME I SVAKIME. I hvala ti što mi to nabijaš na nos baš sad kad se osjećam 188% djevicom s kojom ionako nitko ne želi spavati jer sam jebeno debela ili nešto. I hvala što si naglasila koliko sam se udebljala tako da ti jebena idiotkinjo od majke čak jebeno misliš da sam jebeno trudna.

Koža mi se naježi od nje. Zašto je ona moja majka? Zašto nisam mogla imati majku koja je kao Lottiena i samo, ono, sluša i ne govori stalno glupe, neistine stvari samo kako bi te povrijedila? Zašto sam ja dobila luđakinju? Tata je samo ustao i

izašao, toliko je bio, ono, zgađen.

»Ne majko, ti najveća praznoglavko od svih praznoglavaca, nisam trudna. Da to objavimo u novinama da ljudi znaju? Kao, »Gospodin i gospođa Battle s oduševljenjem objavljuju da je njihova kćerka Dora trenutačno netrudna.« Bi li to bilo dovoljno?

Nastavila je naširoko i nadugačko o tome kako »ima prava pitati« i možda bi »da je više uključim« imala osjećaj da je dio mog života. Ja nju ne želim u svom životu i točka — a još manje joj želim govoriti svoje privatne stvari. Živim s njom samo zato što moram. Ne mogu dočekati da pobjegnem od nje. Fakat je mrzim. Istina. Mrzim je.

Pogledajte što me je sad natjerala da učinim. Moram pojesti, ono, čitav ovaj paket Jaffa keksa samo kako bih se osjećala mrvicu bolje. Zato, najljepša ti hvala, mama, na svom tvom beskrajnom povjerenju u mene. Možda bi se, kad bi ti prestala misliti da sam fufa, i sama malo više voljela i tad ne bi jela toliko puno Jaffa keksa? Pardon. Tko je sad psihič?

DVADESET OSAM

OSCAR

Da, doista. Je li moj usud biti tako neizrecivo razočaran čitavog mog života? Danas sam se morao pomiriti s neporecivom spoznajom da bi se čak i Čarobni u konačnici mogli pokazati plitkima. Pri tome, naravno, ne mislim na sebe. Čovjek se unatoč bezizglednosti položaja još uvijek nada da je dobro i razborito odabrao članove, ali svejedno...

Sastali smo se u uobičajeni sat, u dolini. Današnja je lozinka bila »Audrey Hepburn«. Hargreaves je dobro znao tko je ona bila, ali Wilson je započeo litaniju grozniH prekršaja izgovorivši njezino Ime kao »Angela Hopburn«. Kakvom se lijepom budalom pokazuje. Tvrдио je da nikad nije čuo za nju. Stoga je uslijedilo petnaest minutno brifiranje o brojnim odlikama navedene gospođe Hepburn. Hargreaves je upotrijebio riječi kao što su »otmjena«, »sitna« i »mondena«. Ja si pak umišljam da sam bio zericu elokventniji parirajući mu riječima kao što su »ubava«, »bespriječna« i »milovidna«. Čak sam se odvažio postulirati onu veoma nemilu riječ »pikantna«. Na kraju sam ih sveo na tišinu punu poštovanja »uzorom«. Da, dostojna pobjeda.

Nastojali smo krenuti dalje na razne druge teme, među kojima je bilo i neophodno povlačenje Antona Du Bekea s popisa prvih deset ikona Čarobnih zbog njegovih nedavnih nepristojnih izgreda, i naravno uvijek zakučasto i prijeporno pitanje Petera Andrea. Hargreaves je bio općenito razgovorljiv i voljan pridonijeti, dok je Wilson bio zbunjujuće nedostatan i otkrio da je patetično manjkav.

Jesam li ga uvelike precijenio? Možda me je zaslijepila njegova ljepota. Pretpostavljam da bih, da sam dobrohotan, samoga sebe podsjetio da je on, na kraju krajeva, tek učenik devetog razreda,

čime je dobre dvije godine mlađi od mene i Hargreavesa. Jednostavno nije živio kao mi. Puka oskudnost njegova Čarobnih-vrijedna znanja trebala bi biti opravdana, međutim ja ga smatram sve iritantnijim.

Lako bi moglo biti da jednostavno blijedi u usporedbi s Noelom. Bolno sam pogođen noelitisom, to je nedvojbeno. Nije upalio čak ni Hargreavesov zdušni pokušaj da me oraspoloži živahnom izvedbom Gershwinove »Someone To Watch Over Me«. Moje srce ostaje olovno. Iskoristio sam prigodu voljne i očarane publike da izrecitiram nekoliko stihova iz *Ode Noelu*, na kojoj sam počeo raditi.

*Oh moje bezglavo bilo staje,
i počinje snena tuga
Moj um, k'o da od zmijskog soka
otpih
il' rasuh bezvjetrinu u mila
srdašca
dvaju ukletih pupoljaka,
uništen je.*

Doduše, ponešto zahvalnosti dugujem Keatsu, ali siguran sam da bi on pohvalio moj pokušaj. Kad sam izrecitirao te stihove, Wilson je djelovao pomalo rastužen. Možda naslućuje da ga je Noel istisnuo u mom srcu. Priznajem. Imam Noel-groznicu. Doktore, pomozite mi.

DVADESET DEVET

DORA

Jutros sam dobila pismo. Ne pravo pismo, već neku obavijest s terminom - o moj Bože - za prvu rundu *X Faktor* audicija u Londonu!! To je, ono, totalno super! To je to, bejbe. Faza prva. I prošla sam. Mogu nastaviti ka ostvarivanju svojih snova da postanem britanska sljedeća najbolja pjevačica.

Mami i tati nikako ne mogu reći o tome. Jednostavno ne shvaćaju. Oboje su stari i kao da su, ono, totalno odustali od svojih snova. Samo rade. Štogađ radili. Dobro, mama radi terapije s tinejdžerima i obiteljima i to, a tata... i tata ima posao. Nešto s kompjutorima.

Ja ne, ja neću potratiti svoj život na neki jebeni posao u kojem samo ideš na isto mjesto svaki božji dan i umireš od dosade. Jednostavno to ne mogu. Talentirana sam i bilo bi strašno pogrešno ne pustiti taj talent da izađe, ne dopustiti da me drugi čuju. Kako bi se osjećala ako samo odem na faks, diplomiram, zaposlim se, osnujem obitelj, nabavim psa, kupim kuću? To bi me ubilo. Fakat ubilo. Želim ŽIVJETI. Želim pjevati, pjevati, PJEVATI. »Vjerujem da mogu letjeti. Vjerujem da mogu dodirnuti nebo...«

TRIDESET

MO

Zanimljiv dan. Osjećam se pomalo nemirno, ali ne nesretno. Pomalo smušeno. Ništa ozbiljno.

Na kraju dana pristala sam posvetiti malo vremena Noelu da me može zasuti pitanjima. Dosad je bio savršena sjena — gotovo nikad u mom vidnom polju i uzimao mi je veoma malo vremena. Naravno, Georgeovo iskustvo s Veronikom naizgled je prilično drugačije — ali George je previše revan, nije li, pronaći vremena za odgovor i na najbeznačajnije pitanje i umiriti svaku dvojbu koju bi njegova potrebna štíćenica mogla imati. Dosadno.

Noel je praktičan i, iskreno rečeno, profesionalniji. Očaran je činjenicom da sam jedna od malobrojnih koja još uvijek zapisuje bilješke na seansama običnim pismom umjesto stenografski. Oduvijek sam tijekom seansi minimalno zapisivala jer se u protivnom gubi presudan kontakt očima i iskreno rečeno, to je jednostavno pomalo nepristojno. Ali smatram da nikoga ne odbija moje povremeno črčkanje u dražesni pohabani stari blok. Dok god bilješke zapisujem nakon svake seanse *verbatim*, ne vidim razloga da sve ubacim u računalo. Također smatram da su kartoni sigurniji u ovom opipljivom obliku, pohranjeni na sigurno izvan vidokruga. Računalo mi se nekako čini opasno lako dostupnim. George mi stalno govori da su lozinke i slično moćna zaštita, ali ja se radije držim svog starog iskušanog sustava. Dok netko ne dokaže da sam u krivu, nastavit ću tako činiti.

Kad smo sjeli zajedno, Noel je djelovao opčinjen svime time. Načas sam pomislila da možda suspreže ruganje, čuva smijuljenje za kasnije, ali shvatila sam da sam u krivu, njega su moje metode iskreno zanimale, što je prilično impresivno kod jednog mladog

mužjaka u ranim tridesetim godinama života. Bio je pozoran i znatiželjan i njegova naredna pitanja dokazala su da je slušao. Mislim da me se pomalo boji. George mi stalno govori da me smatraju Jekyll-Hyde likom — mirnom i strpljivom s pacijentima, ali strogom i odrješitom sa svima ostalima. Meni odgovara. Posve istinito. Pitajte moju obitelj — nitko od njih nije moj pacijent i što sam sigurna da bi se suglasili da je njihova majka uglavnom zli gospodin Hyde. Malo nominalnog straha kod stažista nije loša stvar, drži ih na oprezu. Međutim, u Noelovom slučaju čini se da se odvažno bori sa svojim bojaznima kako bi saznao više i zato sam bila sklona biti mu na usluzi. Iako imam veoma malo vremena.

Zapravo, posve sam zatrpana poslom, što je činjenica koju sam mu opisivala kad me je nesigurno upitao bih li voljela nastaviti naš razgovor u pabu budući da se činilo da nas Lisa aktivno izbacuje iz naših vlastitih ureda. Stekla je naviku žestoko mahati ključevima i glasno toptati objavljujući svršetak radnog dana. Lisa je preuzela ulogu zatvorskog čuvara. Još je zagonetnije da smo svi mi voljno preuzeli uloge zatvorenika. Ili radije, oslobođenika, budući da nam nije dopušteno ostati »unutra« nakon Lisinog strogog redarstvenog sata. Prilično sam sigurna da bi trebalo biti obratno.

U svakom slučaju, nisam vidjela ništa lošega u pozivu na brzo piće, budući da se Georgea i Veroniku redovito može naći u The Keysu nakon radnog vremena. Ovom prigodom, međutim, nisu bili ondje.

Noel je donio pića, ja sam uzela pola pinte jabukovače, on pintu, i sjeli smo uz vrata za jedini slobodan stol na velikom propuhu. Isprva je nastavio sa svojim pitanjima o raznim vidovima posla i bio je krajnje zainteresiran. Nedvojbeno je pametan i definitivno samouvjeren u pogledu svojih mogućnosti karijere u psihologiji. Manje je sklon Jungu od mene, a više Kleinu, interpretativniji, ali svejedno mislim da je pametan. Čak i pomalo svadljiv kad ga gurneš, što mi se sviđa. Vodili smo prilično dobru raspravu o povjerljivost i on se poprilično usijao:

»Mo, činjenica je da nađe li se ispred mene klinac koji se napokon otvori i prizna da ima suicidalne sklonosti, što da učinim? Da ne kažem roditeljima? Ili, što je sa zločinačkim djelima? Ne reći roditeljima? Ili policiji? Ili tebi? To je strašno teško...«

Razgovor je bio doista okrepljujući. Sjajan. Već je bilo gotovo vrijeme za odlazak kad smo skrenuli na temu naših vlastitih obitelji. Činilo se da je zapanjen kad je čuo da sam u braku dvadeset šest godina. Nimalo zapanjeniji od mene, uvjerala sam ga. Ja sam iskreno zapanjena. Dvadeset šest godina s jednim muškarcem. Čak i ispred oltara, kad sam se sretno zavjetovala za čitav život, nisam doista mislila da će to trajati čak dvadeset šest godina. Najednom sam shvatila da sam duže u braku no što sam bila slobodna. Osjetila sam zabrinjavajuće, snažne valove degeneracije. Zatvaram se više godina no što sam se otvarala.

Noel je rekao da mi se »divi« jer »ustrajem kroz sve«. Na koje »sve« misli? Pa on o meni ne zna ništa. Ni na koji način nije sudjelovao u mom »svemu«, a ipak sam iz nekog neobičnog razloga bila zahvalna na njegovom divljenju. Ne može znati nijednu pojedinost, nema šanse. Sigurno je mislio općenito, referirao se na moje općenito »sve«. Mora da je to mislio. Međutim, zapamtila sam njegov komentar i njegovo divljenje nosim kao omiljenu vestu. I sad uživam u njemu. Zašto? Možda zato što već dugo nisam osjetila divljenje. Ne »divljenje«. To je profesionalna riječ, znam, ali ipak me malo iznenadilo koliko sam je brzo omotala oko sebe, koliko mi je godilo čuti je. Simpatičan je on momak, taj Noel. I ugodno je biti u njegovom društvu i lako ga je podučiti. Vrijeme je proletjelo i prije no što sam ga uspjela išta upitati o njegovoj obitelji, shvatila sam da kasnim i da sam propustila otići po Oscara u šahovski klub. O tome ću nedvojbeno tjednima slušati... prilično sam sigurna da ću s njegove strane primiti monumentaln manjak »divljenja«.

TRIDESET JEDAN

DORA

Lottie je večeras strašno kasnila k meni, trebala je biti ovdje, ono, u šest ili tako nešto, a pojavila se tek iza devet. Mogla bi reći da je mama bila naporna, ali glumatala je zbog Lotts, nekako se pretvarala da je naša kuća neko ležerno mjesto u koje možeš svratiti kad god želiš jer smo svi, ono, strašno opušteni. »Otvorena kuća«, tako ju je nazvala. A to je 108% neistinito.

Mama mrzi kad nam netko dođe jer to znači da se čitavu večer mora pretvarati, a to je umara. Čak se popela u moju sobu s vrućom čokoladom i nekim grickalicama i to... čipsom i tim stvarima. NIKAD to ne čini, ali se ponašala kao da se to stalno događa. Da, ona uvijek donese pladanj s finim napitcima i grickalicama jer, znaš, »ovi klinci tako naporno uče za ispите« i ono, »zašto ovih dana svi beskonačno mjere i procjenjuju djecu« — to je »monstruozno« i »inhibirajuće«, trebalo bi im biti dopušteno da budu samo »klinci« umjesto »roboti ispите«. A onda, kad ljudi odu, odmah se vrati na »Jesi li napravila svoj seminarski?! Treba ga predati do polugodišta. Morao je biti gotov još jučer! Da si odmah ugasila telku!« I ponovno je ona stara totalno izbezumljena kraljica stresa. Mislim, zašto ne odlučiš tko si i držiš se toga, luđakinjo?

Međutim, Lottie je bila sretna s vrućom čokoladom i kad sam rekla da je sve to samo gluma, odgovorila je da i njezina mama postupa na dlaku jednako i uostalom, koga briga jer dobile smo vruću čokoladu pa zato — SUPER! To je bilo malo čudno jer kad god sam bila kod nje, uvijek sam mislila da je njezina mama, ono, totalno kul. Nikad nisam pomislila da glumata. Ona je, ono, normalna prirodna ljupka osoba i voljela bi da je moja mama više nalik njoj.

Mislim da Lotts to govori samo kako bi se ja osjećala bolje.

Strašno je ljubazna. Danas sam joj rekla da je moja sestra od druge majke i ona se, ono, totalno složila. Stvarno je volim. Nemamo nikakvih tajni. Sve dijelimo. Totalno sam sigurna da bi, da je netko hoće upucati u pljački banke ili tako nešto — ja bi sigurno rekla ubij mene i skočila na nju da je nitko ne može ozlijediti. A i ona kaže da bi i ona za mene to učinila. Kaže da bi, da jednog dana ja ne mogu imati dijete ili nešto, ona rodila za mene. To je tako dragocjeno. Upotrijebila bi svoju maternicu za mene!

Pokušale smo dokučiti kako bi to zapravo funkcioniralo i čini se da bi ona nekako morala uzeti spermiju mog muža ili nešto tako. Rekla sam da nisam sigurna da bi mi se to sviđalo, a ona je rekla da to ne bi zapravo ništa značilo, ona ga, ono, ne bi ni pogledala ili se napila ili nešto i morali bi, ono, totalno obećati da neće ništa osjećati dok to čine, i trebalo bi zapamtiti da bi oboje to činili zbog mene. Kao neki dar meni. Njima dvoma *ništa* ne bi značilo jedno s drugim, *baš ništa*, to bi bilo *samo* zbog mene.

Svejedno, osjećam se nekako čudno na tu pomisao jer, ono, ja bi njega totalno voljela i totalno bi mislila da se on totalno zaljubio u nju, naročito kad bi to stalno radili, makar samo da meni daju bebu. A onda, kad se dogodi beba i ja je odvedem kući, morala bi stalno gledati bebu s njezinim licem? To me nekako užasava pa bi mogla odbiti. Međutim, nisam to željela reći Lotts jer je ona samo željela biti ljubazna.

Misli da sam smršavila i u pravu je jer uopće ne jedem tako puno glavnih obroka, samo užinu pa mislim da mi se kile polako tope, naročito oko bokova. Primijetila sam jer su mi se trapke vratile natrag na kukove gdje i trebaju biti, jer su takvog kroja, hipstersice, ali kad mi je trbuh veći pojas se podigne na trbuh i preklap me žulja. Mislim da trapke ne bi trebale žuljati. Uostalom, nitko više ne mari za hipstersice, totalno su izvan mode. Lindsay Lohan ima one plave trapke s fakat visokim strukom i totalno su kul pa i ja sad želim jedne takve, morat ću ih potražiti. U Pangbourneu za to nema nade,

morat ću otići u Reading. Možda Lotts i ja možemo otići za vikend. Tata će mi dati gotovinu i odbaciti nas. Mama će reći da možemo ići samo ako obavimo svoj posao i to »zaslužimo«.

Možda ne bi trebala sad kupiti hlače jer očito ću još puno smršaviti pa bi možda trebala pričekati, ili bar pričekati do netom prije audicija za *X Faktor*. Tako će trapke biti nove, a ja ću biti mršava pa će biti savršeno. Obući ću ih na audiciju.

Moj Bože, ja i Lotts smo morale glumiti da radimo na seminaru, ali zapravo sam ja vježbala svoju pjesmu, a ona bila Dannii Minogue i govorila mi što da učinim. Voli onu Christininu pjesmu i misli da je ja izvodim i bolje od Christine jer Christina je stvarno lijepa, ali kad je ja pjevam, više je istina jer ja kažem, »lijepa sam - bez obzira što oni kažu«, a to je, ono, uvjerljivije jer nitko ne bi rekao da Christina Aguilera nije lijepa. Ali za mene bi to mogli reći.

Sad sam se sjetila, na audiciju neću staviti naočale. Lotts kaže da su mi oči najbolji adut pa ću ih pokazati. Ona definitivno ide sa mnom. Jedva čekam, ali nećemo reći starcima jer će oni samo pošiziti. Uostalom, imamo hrpetinu vremena jer su ispiti i maturalna i moj tulum prije toga. Sad razmišljam da bi dvije maturalne jedna za drugom mogle biti loša stvar pa svoj tulum možda promijenim u tulum Zečica gdje se sve cure moraju obući kao zgodne zečice. To bi bilo, ono, totalno seksi. Kad je Lotts otišla, svima sam se javila na fejs i rekla im za zečice. Još nitko nije odgovorio, ali do tuluma je još čitava vječnost.

Strašno sam umorna. Idem spavati i sanjati kako će Simon Cowel iskolačiti oči od iznenađenja kad me prvi put čuje kako pjevam i reći: »O moj Bože Dora. Ti si, ono, najbolja pjevačica koju sam ikad čuo. Ti si ono zbog čega ovaj šou postoji. Bit ćeš zvijezda, mlada damo. A uz to, imaš božanstvene oči i Dora, ti Jesi lijepa, bez obzira što oni kažu«.

TRIDESET DVA

MO

Tako mi je drago što Dora ima Lottie. Neko se vryeme činilo da nema nijednu pravu prijateljicu, onda se pojavila Charlotte koja je istupila iz omraženih »plastičara« i poduprla Doru kad je izbila velika strka oko toga koja je američka serija o vampirima najbolja. Čitav šesti razred s drhtajem se zaustavio najednom odmoru za ručak dok se odvijao buntovni okršaj. Dora je bila bez ikakve potpore dok drska Charlotte nije stala na njezinu stranu i poduprla *Mjesečinu* protiv divovske neumoljive sile vampirskog trijumfa kakav je *Okus krvi*. Tek kad je i Lottie naglasila da su obje frakcije posve suglasne u pogledu nedvojbene nadmoći filma *Sumrak*, čitava se ta strka utišala s razmjerno malo kolateralne štete na obje strane.

Tom prigodom nije izgubljen nijedan život, iako su mnogi priznali da bi smrt od očnjaka Roberta Pattisona uvijek bio dobrodošao svršetak. Nekako ih razumijem... ali ne razumijem. Za moj je ukus previše ženskast, kao da su otopili Jude Lawa, Orlanda Blooma i Belu Lugosija kako bi se iz njihova zajedničkog dima rodio krhki vampirski potomak.

U svakom slučaju, Lottie je bila i još uvijek jest Dorina zago-vornica i jedina koja je takva ostala. Slatko je kad dođe kako bi zajedno učile. Znam da uopće ne uče, ali barem su zajedno, kuju planove i šapuću i hihoću se, upravo ono što bi sa sedamnaest go-dina i trebale raditi. Lottie se na prvi pogled čini slabo vjerojatnom frendicom Dori. Sitna je i djeluje krhko. Tip cure s neodređenom, ali beskonačnom astmom. Fizička je opreka Dori i obje besmisleno i beskrajno žele izgledati kao ova druga. Lottie bi voljela biti visoka i jaka s Dorinom zdravom kožom i grivom ravne kose. Oštećene, ali

ravne. Dora želi biti sitnija i ženstvenija s čokoladnom ljepotom miješane rase božanstveno pjegave Lottie. Lottie ima najsmioniju kosu koju sam ikad vidjela, afro-čupu sitnih kovrči koje strše u svim smjerovima kao vatromet. Ona je mrzi i žali se koliko je neukrotiva, a Dora jedva čeka zaroniti rukama u nju i igrati se — vezati je, plesti pletenice, ravnati, stavljati u nju trideset sjanih kopči u obliku trideset leptira različitih boja. Dora uživa u svemu što joj Lottie dopusti učiniti s njezinom kosom. Dora želi više kose, Lottie manje. Lottie uvijek nosi šašave šešire ili velike platnene cvjetove u kosi, a Dora svaku noć zaspe sanjajući o takvim mogućnostima da bude nehajno egzotična.

Da su cvijeće, Dora bi bila žuti suncokret, a Lottie orhideja boje fukcije. Naravno, nijedna od ovih tipično adolescentskih ljepotica ne može vidjeti ljepotu u sebi, samo jedna u drugoj. Upravo iz tog razloga silno sam zahvalna jer su Lottiene obilne pohvale jedine koje Dora prihvaća pa hrani dušu kad čujem kako ih Lottie gomila. Živjela Lottie i njezin velikodušan duh koji čini čuda.

Ne mogu si pomoći, i znam da Doru to nervira, ali kad su njih dvije zajedno, preplavi me želja da njihovo prijateljstvo hranim obiljem majčinskih gesti. Ništa mi nije draže nego pripremiti im pladanj poslastica i ubaciti ga u Dorinu sobu. To je Pamela običavala činiti za mene u vrijeme groznog ponavljanja gradiva za faks i nikad nisam zaboravila slasnu utjehu tog čina. Pretpostavljam da pokušavam prenijeti dalje nešto od brige koju je ona tad pokazala prema meni. To, naravno, nije posve altruistično. Osjećaj zadovoljstva koji dobivam ovako skrbeći ogroman je i u dubini duše doista mislim da bih voljela da me pozovu da sve to podijelim s njima. Ja, naravno, ne bih ušla, ali bilo bi divno pomisliti da bi Dora voljela da to učinim...

TRIDESET TRI

OSCAR

Većina današnjeg dana bila je krajnje nedražesna. Budalasta Dora za doručkom je pokazala prave razmjere svog monumentalnog neznanja, kad je s divovskim samopouzdanjem objavila da odsad nadalje jede samo bijelu hranu. Tvrdi da je iz pouzdanih izvora saznala (pretpostavljam iz časopisa Heat) da će čovjek sigurno izgubiti na težini ograniči li se samo na hranu iste boje. Predložio sam joj da bi plava mogla biti mudriji odabir jer bi tad bila ograničena na prehranu borovnicama, plavim Smartiesima i otrovnim Slush Puppies. Kad malo bolje promislim, ta hrana predstavlja omiljenu hranu Paranoidne Dore i ona bi se sigurno utapala u njoj dok statistike širine, visine i obujma te budalaste djevojke ne bi postale šokantno identične.

Veoma bih volio da pokaže malo suzdržavanja, makar samo zato što negdje, ispod sve te trbušine i izvještačenosti, moja sestra gaji mogućnost nečega sličnog ljepoti. Dakle, Dosadna Dora jednog bi dana mogla postati Dora iz snova, prevlada li.

Posve sam svjestan da ni sam nisam David, ali bojim se da je drska nepravedna istina da je to kod momaka manje bitno. Solidan krupan stas kao što je moj može se smatrati neneprivlačnim. Označuje status i važnost. Ja sam muškarac zamjetnog držanja. Izlažući se opasnosti da djelujem tašt ili bahat, mislim da sa sigurnošću mogu tvrditi da sam značajna osoba. Barem u tjelesnom smislu. Vrtoglava Dora trenutačno se čini kao netko tko ne bi mogao manje mariti. Ironija je i previše očita jer, naravno, ona itekako mari, pogotovo o onome što drugi misle o njoj. Od nekih glasnijih, netaktičnijih momaka u školi znam da je smatraju veoma blizu ubavoju, ali previše apologetskom.

Kad bi Grozna Dora barem znala kakav potencijal ima, vjerujem da bi bila uspješna. Međutim, ovaj najnoviji iskaz ludosti neće joj pomoći u tom pogledu. Bijela hrana. Što ona misli? Možda će živjeti na prehrani oblacima.

Nakon tog nesretnog početka, morao sam se suočiti s činjenicom da je ponovno utorak i da neizbježno moram održati svoje obećanje Georgeu i dovršiti pohranu dokumenata, unatoč tome što znam da ne postoji apsolutno nikakva mogućnost da ću vidjeti svog dragog. Povučem li se iz ove obveze, samo ću ih sve upozoriti na svoju strast i stoga moram odraditi ovih nekoliko zadnjih besmislenih, jalovih utoraka.

Teško sam se mogao primorati povezati s Lisom, koja uporno neprekidno blebeće, blaženo nesvjesna mojeg sve slabijeg zanimanja. Danas me je ugnjavila naročito groznom dijatribom:

»Dobro. Pažljivo slušaj. Amputacija. Zvuči nevjerojatno, ali, Peter kosa crta Oscar, zamislimo da je nekoj osobi ud zarobljen u olupini u plamenu, dobro? Zamisli to. Strašno. Potrebno je hitno djelovanje. Jedan! Primjena improviziranog podveza žile pri čemu se koriste odjevni predmeti. Dva! Preciznost reza, kako se ne bi zahvatile važne arterije. Tri! Pravilno presijecanje mišića i retrakcija kože nužni su za uspješan oporavak. I trebat će ti kompić za brzi oporavak, druškane, vjeruj mi, da ti pomogne odbiti divlje životinje koje će sigurno kružiti oko tebe ne bi li te se dočepale jednom kad se vatra ugasi i namirišu krv.«

Sve su ove pojedinosti navodno bitne i valjalo ih je nadugačko i naširoko objasniti. Do te mjere da te zaboli slezena i dođe ti na povraćanje. Našao sam se u iskušenju da podvezem Lisine arterije i koristeći se svim trikovima kojima me podučila, olakšam je od jezika. Umjesto toga, malo pomalo odvukao sam se do vrata i najzad povukao u stražnju prostoriju.

Preostalo mi je sortirati samo fascikle zadnjih pet slova abecede, što je nasreću značilo da ih nije bilo mnogo. Bilo mi je zanimljivo

kad sam opazio da su zadnja dva naraštaja obitelji Vickers bili redoviti pacijenti, pri čemu je u središtu njihovih raznih poteškoća bila depresija i nisko samopoštovanje. Problemi obitelji Walker također su bili ponešto zabavni, uključujući incident sa samoozljedom nožem Stanley. Tek što nisam dovršio moj zadatak kad sam primijetio da jedan fascikl pod slovom »W« nije gdje bi trebao biti. Pri pomnijem pregledu, sa zanimanjem sam otkrio da je prezime na tom kartonu Wilson. Naravno, morao sam ga pročitati, iako je Wilson veoma uobičajeno prezime i bilo bi krajnje nevjerovatno da su ti ljudi povezani ili u rodu s mojim određenim Wilsonom.

Slučaj je bio više no tragičan. Kad je dječak Luke imao tri godine, s ocem je pecao iverke u moru kad ih je plima nasukala na pješčani nanos. Dječak se, na očev zahtjev, popeo ocu na ramena kako bi ostao iznad površine vode koja se dizala. Majka i stariji brat bili su na obali i pozvali pomoć, ali stariji brat koji je imao dvanaest godina, nije mogao čekati i mahnito im je otplivao pomoći. Kad je stigao do oca i brata, otkrio je da su očeve noge utonule u muljeviti pješčani nanos i da se ne može izvuci. U međuvremenu, voda je brzo rasla i počela zapljuskivati preko očeve glave. Brat je uporno zaranjao i pokušavao osloboditi očeve noge, ali uzalud, i to pokušavajući izgubio je život. Kad je spasilački brod stigao po Lukea, još uvijek je nesigurno sjedio na očevim ramenima.

Zatekao sam se u bujici suza čitajući ovaj strašan prikaz događaja, koji je sam Luke dirljivo ispričao mojoj majci. Kako bi se itko ikad mogao oporaviti od takve nesreće? Vidio sam da je mama bila nevjerovatno mudra u svojoj analizi dugo susprezane nesretne krivnje ovog dječaka. Velik dio njegovih jadnih postignuća u školi i posvemašnjeg podbačaja, zbog kojih je njegova nesretna majka bila silno zabrinuta, jasno se mogao pripisati ovoj tragediji. Često se predviđao vlastiti neuspjeh i zatim ostvarivao to predskazanje. S mamom je redovito dolazio na tjedne seanse i polako se pokušavao

izvući iz velikih nesretnih cementnih čizama krivnje u kojima je kloparao naokolo. Siroti Luke. Srce mi je krvarilo zbog tužnog malog dječčića kakav je zacijelo bio.

Tad sam pogledao kontaktne pojedinosti na vrhu zadnje stranice kartona. Lukeova majka, koja jednom mjesečno dolazi na terapiju s njim, zove se Karen i radi u školskoj kantini. U mojoj školi. Wilsonova majka radi u kantini u mojoj školi. LUKE WILSON. Nisam znao njegovo ime. Učenici devetog razreda nemaju imena. Luke je Wilson.

TRIDESET ČETIRI

DORA

Istina, moram završiti rad iz umjetnosti do kraja tjedna pa ću učiniti sljedeće: sastavit ću popis svih stvari koje moram nabaviti i obaviti za školsku maturalnu proslavu i za svoj tulum zečica prije nego što se bacim na školski zadatak.

Školska maturalna:

1. Ljubičasta haljina za maturalnu (ispod koljena, bez naramenica, s mrežastim podsuknjama)
2. Torbica koja pristaje uz hajinu (malena, ali mobač mora stati u nju)
3. Cipele koje pristaju uz haljinu (barem devet centimetara potpetice)
4. Grudnjak bez naramenica, s fišbajnom. 36DD
5. Odgovarajuće gaćice. Bez fišbajna
6. Umetak za kosu. Da odgovara mojoj kosi, ali da se može zakovčati i podignuti
7. Tijara ili cvijet ili svjetlucave kopče za kosu
8. Kratki sako ili ono, nešto što se omota od umjetnog krzna
9. Najlonke (neće trebati ako noge pocrne)
10. Umjetne trepavice sa šljokicama
11. Nakit - ogrlica, naušnice, prstenje (da izgleda skupo ili posuditi mamino)
12. Rezervirati solarij, frizera, manikuru i pedikuru s lakiranjem noktiju
13. Rezervirati limuzinu ili provjeriti mogu li se odvesti u nečijoj tuđoj
14. Nabaviti fotić. Imam samo fotić na mobaču, a on je smeće

15. Napuniti i posuditi tatinu video kameru
16. Naći dečka ili pratioca za tu večer

Vlastiti tulum. Osamnaesti Zekoslav Mrkva:

1. Rezervirati veliku dvoranu u hotelu
2. Nabaviti kostim zečice. (Običan, seksi kostim, ali sa zečjim ušima i repom)
3. Mrežaste čarape
4. Cipele (najmanje 10 cm potpetice), crne, sjajne
5. Velike naušnice (obruči ali ne da izgledaju jeftino)
6. Tijara (na kojoj piše SLAVLJENICA)
7. Ogromna torta (sa smiješnom, ali laskavom figuricom na vrhu koja prikazuje mene) ILI hrpetina raznobojnih kolačića sa šljokicama
8. Rezervirati DJ-a (ne dopustiti da mama to učini)
9. Nabaviti bljeskave disko kugle
10. Iznajmiti stroj za karaoke
11. Iznajmiti Hummerovu limuzinu u kojoj ću ja doći
12. Hrpetina lagera, votke, Coca-Cole itd.
13. Čaše (s kišobrančićima, trešnjama itd.)
14. Nabaviti za sve bedževe na kojima piše »Dora ima 18«
15. Pokušati rezervirati momački bend ili nešto. (Možda neki stari kao što je Blue, da bude jeftinije?)
16. Naći nekoga da snimi film (dofurati hrpetinu prijatelja i obitelji da mi požele sretan rođendan i kažu lijepe stvari o meni. Izgledat ću iznenađeno i rasplakati se kad se te večeri prikaže — i to bi trebalo snimiti)
17. Organizirati hranu — (8 obiteljskih pakiranja Kentucky Fried Chickena?)
18. Naći dečka ili pratioca za tu večer

TRIDESET PET

MO

Jutros sam u pauzi za ručak uhvatila svoj odraz u izlogu banke. Jednu majušnu milisekundu, iskreno ga nisam prepoznala. Isprva se veoma brzo kretao pa sam ga samo načas ugledala, onako kako ponekad opaziš pticu koja strelovitom brzinom uleti u grmlje. Brzo, najednom, jedva ondje. Tek kad sam prošla i počela procesuirati što sam netom vidjela, shvatila sam da i sama prilično brzo hodam, zapravo posve sam držala korak sa zamućenim smotkom sivila koji sam netom uočila pokraj sebe u izlogu banke. U izlogu. U odrazu na zrcalu. U odrazu.

Dakle, to sam morala biti ja.

Šok te spoznaje usporio me je dok se na kraju nisam zaustavila. Tik ispred agencije za prodaju nekretnina. Okrenula sam se kako bih ponovno pogledala, ovaj put u drugom izlogu, prepunom prozirnih plastičnih košuljica s pojedinostima ponuđenih nekretnina, iza kojeg se nalazio ured revnih, privlačnih mladih lažljivaca za radnim stolovima. Nisam ih gledala, samo sam potvrđivala svoju sumnju da je odraz koji sam već vidjela zapravo ja. I doista, u mene je zurila hrpa otrcanog sivila preplašenih očiju na licu koje je bilo slično mojemu, ali mnogo starije, i sličnije Pamelinom. Međutim, nije bilo sumnje. To definitivno jesam bila ja, samo ne ja kakvom samu sebe zamišljam.

Pretpostavljam da bi, da uopće o tome razmišljam, zamislila da bi, da me itko sretne, sreo jednu natprosječno visoku ženu s dobrom naizgled francuskom kratkom frizurom, duguljastim licem s krupnim izrazito zelenim očima (koje često komentiraju), lijepim nosom i velikim ustima s mnoštvom urednih zublju. Lice koje kaže pametna sam, ali nisam zastrašujuća. Nikad nisam uživala u svojoj

visini pa ne mislim da djelujem kao visoka i stoga važnija od drugih ljudi, ali nekako sam oduvijek zamišljala da moja fizička persona omogućuje ljudima spoznaju da mogu biti glavna ako je to potrebno, da se sa mnom ne valja šaliti.

Nisam super mondena i naravno, na posao moram doći primjereno odjevena, ali bez obzira na to, prilično sam sigurna da imam prilično dobar osjećaj za otmjeno. Znam kako uskladiti boje, odabrati jednostavnu klasičnu odjeću. Nosim mnogo lanenih odjevnih predmeta i slojeva, suptilne modre i zelene i smeđe boje. Volim pašminu i za razliku od mnogih visokih žena, volim cipele s visokim potpeticama. Volim nakit koji je sam po sebi snažna izjava. Najviše volim velike ogrlice od jantara i tigrovog oka. Draže su mi čarape od najlonki (jedini razlog iz kojeg me je Suprug zaprosio), i nalivpero od kemijske. Koristim svježe, oštre citrusne mirise, nikad sandalovinu ili mošus. Uvijek imam jedan veoma dobar kaput za koji sam spremna potrošiti mjesečnu plaću svake dvije godine.

Danas sam nosila taj dobar skupi kaput, što je jedan od razloga iz kojeg sam se toliko šokirala ugledavši umornu sredovječnu ženu u jeftinom kaputu koja mi je odvrćala pogled. Turoban sivi kaput koji loše pristaje. Kako sam tako posvema pogrešno shvatila sivu boju? Mislila sam da je otmjena, zagonetna, bezvremeno bogata siva, za bogataše s neizmjernim ukusom. Nije, u njoj čovjek djeluje staro i umorno i slabo. Moj kaput je nedostatan, a nedostatna sam i ja. U mene sad zuri sve što sam se ikad bojala da ću postati. Kao da sam se već pretvorila u to dok se besmisleno bojim da će se to dogoditi. Izgledala sam umorno i nekako očajno.

Izgledam kao da me je život poharao. To se ne bi smjelo dogoditi. Nikad, a kamoli već. Izgledam kao loša odjeća koja nosi ženu. Visoka sam, ali svejedno izgledam kao žena osiromašenog držanja. Kako sam dovraga ikad pretpostavljala da sam iole snažna? Očito... ruševina sam.

Zašto mi to nitko nije rekao? Zašto Suprug nije pokazao znakove

šokiranosti i očaja? Zašto mi Pamela nije uputila upozoravajući pogled preko obrva? Je li se to dogodilo tako postupno, nezamjetno, pa zato to nisam primijetila? Zamijetila sam da mi se lice predaje, ali kad je odustala čitava moja osoba? Hodam naokolo u ovome tijelu vjerujući da sam prilično dobro poduprta, ali očito sam se uleknula, a nitko nije obavio provjeru niti me o tome obavijestio. Je li to zbog toga što se uvijek promatram u malim zrcalima pa nisam vidjela učinak u punoj dužini?

Bila sam toliko krajnje šokirana pogledom na sebe da sam se nekoliko puta pokušala udaljiti ne bih li pobjegla svom odrazu, ali morala sam se stalno vraćati tom izlogu kako bih utvrdila da je ono što sam vidjela zapravo istina.

Nakon nekog vremena, jedan od onih zgodnih lažljivaca pojavio se iz polumraka s druge strane stakla i uputio mi znalački osmijeh. Nešto je bezglasno govorio... Što? Smješкао se i dozivao me. Gospode, mislio je da gledam neku od nekretnina u izlogu, a ja sam zapravo gledala samu sebe. Prišao je vratima i pozvao me unutra. Bila sam toliko osupnuta onime što sam vidjela i toliko smetena zbog njegove uvjerenosti da sam gledala nešto drugo, da sam iz nekog neobjašnjivog razloga poslušno pošla za njim u ured. Četrdeset minuta kasnije, izašla sam s pregrštom pojedinosti o božanstvenim malim ladanjskim kućama koje su, navodno, bile unutar mojih cjenovnih mogućnosti. Čitavu stanku za ručak potratila sam s mladićem koji mi nije bio simpatičan, promatrajući kuće koje ne želim, glumeći osobu kakva nisam. Kakvo se to gadno sranje događa? To je četrdeset minuta koje neću vratiti u životu koji je već šest mjeseci u zaostatku.

Pohitala sam natrag na posao i nekoliko dragocjenih preostalih minuta stanke za ručak potrošila u zahodu grozničavo nanoseći šminku na svoje našminkano lice u jalovom pokušaju da stavlajući vlastitu masku kupljenu u Boots-u zaustavim tu stravu.

Zapanjila sam se što se nijedan od mojih poslijepodnevniha pacijenata nije lecnuo od šokiranosti pa samo mogu zaključiti da ne

griješim misleći da je moje propadanje bilo postupno i da nitko ne želi biti prvi koji će ga zamijetiti. Ili možda, što je još gore, nitko od njih mene ni najmanje ne primjećuje. Slušaju me i čuju me, ali ne gledaju me doista - je li o tome riječ? Jesam li postala nevidljiva? Bih li bila učinkovitija samo kao audio? Jesam li postala tako nemili prizor da je svima jednostavno lakše gledati kroz mene, onako kako činiš kad se nađeš oči u oči s osobom s nekim nagrđenjem? Nekako gledamo onkraj takvih osoba, skrenemo misli važnošću onoga što govorimo umjesto da se zadržimo na poteškoći promatranja.

Nitko me ne gleda, nitko me ne vidi. Ja sam duh.

TRIDESET ŠEST

OSCAR

Ovaj tjedan sam u bliskom odnosu s gospodinom Kajanjem i njegovom majkom, gospom Stid. Kako sam se mogao onako ružno ponijeti prema Wilsonu? Neprekidno sam ga nedostojno klevetao. Spustio sam se u dubine prezira vrijedne bahatosti kad sam ga aktivno čerupao u Hargreavesovoj prisutnosti.

Istina, Wilson se otkrivao kao neupitno naporan klip, ali ja nisam mogao znati otkud dolazi njegova velika tuga. Patnja koja je nedvojbeno izjela njegovo samopouzdanje i životnu radost. Kako ikad može išta naučiti kad je toliko duboko potonuo u jad?

Ja sam jedna obična nespretna šeptrljiva neosjetljiva budala. Obično mi je ispod časti biti tako izrazito odbojan, ali ovom sam prigodom svakako trijumfirao kao najneljubaznija budaletina na svijetu. Trebale bi me premlatiti psihopatski nasilne opatice i poremećeni djetlići iskopati mi oči. Slinavi vukovi trebali bi mi iščupati srce i bio bih zahvalan da mi udove odreže pijani drvosječa tupom pilom. Ja sam jedan izdajnički mrski seronja koji bi u najmanjem slučaju trebao biti smjesta usmrćen.

Wilson je princ, zanosno remek-djelo i prava slatkica. Trebao bih ga zasuti obožavanjem i preplaviti ljubavnim izjavama.

Međutim. Ne mogu. Jer srce mi je omamljeno drugime. Spreman sam umrijeti na milosti i nemilosti te pohlepne zaluđenosti. Noel. On je plamen. Ja sam noćni leptir.

TRIDESET SEDAM

DORA

Mislim da jedenje samo bijele hrane fakat super ide. Djeluje, ono, 120% i ne mogu vjerovati kakve sve super stvari smiješ jesti. U zadnjih dvadeset četiri sata pojela sam kruh, tjesteninu, majonezu s jajima, sljezove kolačiće, bijeli sir, mlijeko i hrpetinu drugih stvari. Zadivljujuće je to da se, kad pojedeš obrok, osjećaš tako strašno napuhano da ne želiš ništa drugo do užine ili sljedećeg obroka. Ne osjećam da mi je odjeća išta komotnija, ali u narednih nekoliko dana očekujem da će se kile jednostavno početi topiti. Jedva čekam.

Ovaj je tjedan bio jedan od najdosadnijih u čitavom mom dosadašnjem životu. Svi stalno stenju zbog ispita, u školi, kod kuće, posvuda. Ponavljaju, uče, idu na ispite, idu u školu, pripremaju se. Samo o tome slušam. Pa, ponekad bi se voljela odmoriti od toga, ako nemate ništa protiv. Čula sam na radiju da će vam fakat pomoći da bolje učite ako u svakih sat vremena napravite petnaest minuta pauze. Znači, ako ćete učiti šest sati to je

$$15 + 15 + 15 + 15 + 15 + 15 = 90 \text{ minuta}$$

Jednostavno mislim da je najbolje uzeti to vrijeme u komadu, netom nakon ručka, ali NE, izgleda da je to grijeh i prema maminim riječima »krajnje pogrešna upotreba vremena«. Zato sam jutros sjela napraviti plan učenja. Izvukla sam papir, flomastere, marker itd. I dovršila ga do užine i ono, super je lijep. Jedna od najboljih stvari koje sam ikad napravila. Koristila sam neonske flomastere za tablicu i različite boje za razne dane i predmete i to. Onda sam uzela maminu vrpču iz ladice s papirom za zamatanje i povezala sve predmete sa seansama učenja. Napravila sam preklopce preko

predmeta tako da se malo iznenadim kad ih podignem i vidim oh, u redu, jutros moram učiti domaćinstvo, kakvo iznenađenje, baš me zanima što će biti danas poslijepodne? To je kao neki divovski adventski kalendar, a na kraju svake seanse ponavljanja gradiva zalijepila sam malu kutiju za šibice s predloženom užinom (isključivo bijelom, naravno).

Dakle, recimo da si četrdeset minuta učio umjetnost, otvoriš kutijicu i ta-da - »Bog Dora! - dopušteno ti je osam čokoladnih bombona« itd. Znači, kao nagrada za marljivi rad. Zatim, na dnu svakog dana, nalazi se pomični komad kartona koji sam napravila sa selotejpom i ljepljivim papirićima, a koji otvoriš kad si gotov i kaže nešto kao — »Hej, odlično Dora! Možeš gledati epizodu *Okusa krvi jer*: si to zaslužila, mlada damo!« i po čitavom sam kartonu napisala kratke izreke i radne mantre da me razvedre, kao OVDJE NISMO SAVRŠENI! Ili ISPITI SU ZA ŠKOLU, NE ZA ŽIVOT! Ili UČI NAPALJENA GADURO! Takve stvari.

Otišla sam na fejsbuk da kažem Lottie o svom planu i stavila fotke da ga svi vide. Tako je super. Sad svi žele jedan takav pa izgleda da mi je vikend otišao. Imam super kul ideju za Lottien plan — svuda ću staviti nešto krzveno jer ona, ono, obožava krzno, to je toliko tipično za nju.

Jajebeno mrzim jebene ispite. U čemu je njihov jebeni smisao? A profači su hrpetina jebelih licemjera jer nam stalno govore koliko je jebeno važno položiti te predmete jer ti oni navodno »otvaraju vidokruge« i to, a vidi njih! Kog vraga oni rade? Učili su jebeni zemljopis u školi i nakon toga išli na faks učiti još teži zemljopis i sad ga poučavaju hrpetini klinaca koji ga mrze - zemljopis. Da, to vam je fakat otvorilo horizonte gospodine Parker.

A ja trenutačno imam i hormone, što ponavljanje čini jebeno nemogućim iako svakih četrdeset minuta dobiješ poslasticu. I bole me leđa, i vid mi nije dobar, i imam menstrualne bolove i u psihološkom izvješću piše da sam kinestetički učenik pa mi jebeni profači ne bi smjeli davati ocjene, moram raditi mentalne mape,

rekla sam im to, ali ne - samo ti nastavi Dora i odcrnči.

BI DA MOGU VI JEBENE BUDALE!

U svakom slučaju, poanta je, nema smisla da uopće izađem na jebene ispite jer mi ništa što sam učila, osim na glazbenom, neće biti ni od kakve koristi. Pitajte Leonu Lewis kad je zadnji put upotrijebila nešto engleskog jezika? Nikad! To je bitno! Prođem li kroz ove audicije za *X Faktor* do sljedećeg kruga, vidjet će oni...

Kad postanem ogromna medijska zvijezda, vratit ću se u školu i pitat ću ravnatelja mogu li se sastati sa svim profama u zbornici. Kad svi oni budu sjedili ondje sa svojim specijalnim šalicama i krekerima, reći ću: »Da, hvala lijepa što ste me učili matematiku i engleski i zemljopis i povijest i domaćinstvo i umjetnost i sve, ali pogodite što? - nisam upotrijebila ni jednu jedinu riječ ničega što ste vi luzeri ikad rekli i štoviše — ogromna sam zvijezda i svake tri minute — da, pucnite prstima — svake tri minute zaradim više no što svi vi zajedno skrpate u čitavoj godini. Ponovite TO, seronje, i naklepajte se po guzici. Zbogom!»

TRIDESET OSAM

MO

Današnji dan bio je pun iznenađenja. Alergična sam na iznenađenja. Ništa mi ne izaziva veću mučninu u želucu od iznenađenja. Dobro je da je iznenađenje iznenađenje jer bih ga se, da znam za njega, užasavala dugo unaprijed.

Zapravo, početak dana ni po čemu nije bio iznenađenje. Doručak, klinci, Suprug, pas — uvijek ista priča. Ponekad mi poznatost svega toga djeluje nekako utješno. Izvjesnost da će Suprug prići ormariću s namjerom da uzme žitarice od cjelovitog zrnja, ali će popustiti na prvi znak kruha ili kroasana ili ostataka od prethodne večeri. Ako sačuva odlučnost i pojede žitarice, izgleda strašno utučeno dok sjedi sa svojim *Independentom* i sakoom preko naslona stolca, kao da mu je uskraćena svaka i zadnja mrvica radosti u životu. Ako popusti iskušenju i pojede tanjur nečega što doista želi, ponaša se kao zločesti školarac koji je upravo pušten iz školske kazne. Skakuće naokolo, sipa dosjetke i sve nas ljubi. Takvi jednostavni, mali, lako dostižni užici za njega su ono što čini život. Osobno, mislim da bi trebao odustati od svakog truda da jede zdravo i umjesto toga jednostavno biti sretniji, ali svakog se jutra stavlja na kušnju. Oscar ga je jednom upitao zašto se uopće gnjavi s pomišlju o zdravijem odabiru.

Suprug je odgovorio:

»Znaš, kao tata ove obitelji, ja sam zaštitnik, skrbnik, lovac-sakupljač.«

Na tu izjavu nisam mogla suspregnuti hihot.

»Što sam ja? Nasjeckana jetrica? Mislim da ćeš uvidjeti da i ja uvelike skrblim, druškane...«

»Zašuti, spiljska ženo, ili ću ti morati toljagom utjerati malo po-

štovanja. Ja sam ovdje muškarac, glava pećine, i kao takav, moja je dužnost zadržati se u blizini što je duže moguće.« Zateturao se kuhinjom oponašajući budalastog spiljskog čovjeka i više je izgledao kao gorila nego kao Neandertalac.

»Ja izađem, ubijem sabljozubog tigra svojim golim rukama i dovučem ga kući u spilju za jelo. Kilometrima teglim ogromne gromade kamena i postavim ih u krug stvarajući blokadu oko kuće kako bih odbio napadaje drugih spiljskih ljudi i životinja. Ug. Ug. To je moja svrha i zato moram jesti žitarice i sačuvati tijelo u kondi.«

Njegovo tijelo odavno već nije u kondi. Iako, zapravo, nekoć je bio u velikoj kondi. To je zahtijevala njegova strast prema svemu povezanom s ragbijem. Zapravo, mislim da igrači ragbija moraju biti u ekstra kondi jer će svoja spremna tijela nedvojbeno iskušati jezerima Guinnessa u kafiću nakon svake utakmice. Moraju biti u vrhunskoj kondi kako bi se obranili od učinka. On je to godinama uspješno činio, ali danas ima pravi Guinness izgled. Trbušinu, podbradak, težinu oko bedara. To je pridodano ragbi izgledu — slomljenom nosu, debelom vratu i neumoljivoj bradi koja nikad, ali baš nikad nije posve obrijana, čak ni sekundu nakon što je obrijana; uvijek je ondje, tik ispod kože, spremna probiti se s testosteronom kao gorivom.

Međutim, za razliku od brojnih svojih mesnatih drugova, Suprug je malo čudo jer Suprug još uvijek ima kosu na glavi. Gomiletinu kose. Guste, čelične, sijede kose koju bi mogao upotrijebiti za ribanje tvrdoglavih ostataka večere s pleha. To je ratnička kosa, spartanska kosa. Neće umrijeti, najprije će se boriti i ubiti.

Stoga je zanimljivo da sa svojim izgledom bivšeg ragbijaša, uvijek prisutnom bradom, širokim leđima, debelim vratom i naznakom slomljenog nosa nije impozantniji. Progutala ga je sama njegova sivost i, jednako kao i ja, nije postao ni privlačan ni neprivlačan samo sredovječan. Godine su mu ukrale crte lica i nekako mu ih

vratile nakon previše iskuhavanja. Još uvijek ima držanje muškarca kojeg sam poznavala, ali kao u nekom mekom fokusu.

Oscar za doručak najviše voli Coco Pops ili bilo koje žitarice za djecu u živim bojama, nakon čega slijede ogromni otirači tostiranog kruha s kojeg se cijedi maslac i pekmez. Ali pekmez mora biti izvađen malom srebrnom žličicom koju je dobio na krštenju.

Dora je pet godina bila istinski ovisna o Pop Tartima i odbijala probati bilo što drugo, ali otkad je počeo ovaj njezin režim samo bijele hrane, i ona ždere bijeli kruh. S namazom od bijelog sljeza. Bljak. Pas je jutros doručkovao zdjelicu kroasana s kruhom i pekmezom i za desert Coco Pops. Voljela bih da svi oni shvate da je Poo pas, a ne kanta za smeće.

U svakom slučaju, nakon banane, koja je moj odabir za doručak, odvezla sam se na posao. Na poslu mi nikad nije dosadno, dapače, ali ponekad me navike mog života — doručci, rječkanje, uvijek iste face za stolom, uvijek isto putovanje do posla — lijevo, desno, lijevo, druga desno - pokraj uvijek istih mjesta — trgovina, škole, igrališta za kriket, spomenika poginulima u ratu —jednostavno ogorče.

Nadala sam se da će me pisanje knjige probuditi, ali čak se i ono čini vježbom u mućkanju i premućkavanju onog istog o čemu godinama razmišljam. Pretpostavljam da svi s vremena na vrijeme postanemo pomalo umorni od nas samih. Nije li tako?

DAKLE — barem je bilo malo drugačije stići na posao i otkriti da je George isplanirao iznenađenje. Poslijepodne smo trebali imati zajednički sastanak osoblja. Nitko od nas nije imao predbilježene pacijente pa je George odlučio da, budući da nam je stiglo lijepo vrijeme, odemo na piknik uz rijeku i svoj sastanak održimo na otvorenome. Uхватила sam se kako se opirem s patetičnim razlozima kao što su:

Nisam odjevena za piknik.

Što ako se vrijeme promijeni, imamo li kišobrane?

Nekoga od nas mogao bi ubosti komarac i ubod bi mogao biti otrovan.

Možda se porežemo na travu.

Moglo bi biti riđovki... ili još gore... voluharica.

Izraz razočaranja na Noelovom i Lisinom licu bio je dovoljan da me prene iz mrtvila i kad sam vidjela koliko se Jess potrudila pripremiti sjajan piknik za suradnike svog supruga, što je sve s velikim trudom skuhala, posramila sam se što sam ga uopće dovela u pitanje.

I tako smo krenuli, svi se natiskavši u Georgeov karavan. Načas me je obuzela razdražljivost i da, priznajem, ljubomora kad je Veronica sjela na suvozačko sjedalo pokraj Georgea. Sprijeda. Gdje sjede roditelji. George i ja smo roditelji, nismo li? Tad sam shvatila koliko je nerazumno tako razmišljati, a uostalom, naguranoj između Lise i Noela na stražnjem sjedalu nije mi bilo tako loše.

Oh, dajte mi svaki dan nekog zabavnog. Na kraju si ne možeš pomoći, moraš ih voljeti. Privući će te smijehom i nećeš im moći odoljeti. Ne mogu se sjetiti kad sam se zadnji put toliko smijala. Smijeh je opojan. Sjećam se citata koji je moj otac stalno ponavljao - mislim da je to rekao J. M. Barrie — »Oni koji u tuđi život donose sunčevo svjetlo ni sami ga ne mogu zadržati podalje od sebe.« To je istina. Lisa je sunčana. Preuzela je ulogu zapovjednice tenka i izdavala glasne navigacijske zapovijedi priprostem, tupom i slijepom vozaču tenka, Georgeu. Dovala nas je na mjesto za piknik prilično dojmljivim čitanjem karte.

Klipsali smo preko ogromnog polja dok nismo našli mjesto uz rijeku koje je George želio i rasprostrli sve za piknik. Bilo je neobično i divno podijeliti savjete i slušati jedni druge pijuci španjolsko pjenušavo vino i jedući Jessin slasni kruh s rajčicom i pršut. Nikad ne bih pomislila da bi klinika na otvorenome mogla funkcionirati, ali funkcionirala je. Hvala Bogu da me George nije uključio u planiranje iznenađenja, sigurno bih ga pokušala odgovoriti od toga.

Neobično, ali Veronica mi se umalo svidjela kad je pokazala ranjivost i priznala manjak samopouzdanja u svom iskustvu s jednom određenom obitelji. Dok je objašnjavala slučaj, zamijetila sam da se pomno drži unutar granica povjerljivosti, što je moj naročiti bauk — da odnos povjerljivosti jednostavno mora biti zaštićen, posebice u jednoj maloj gradskoj zajednici kao što je naša. Previše se ljudi međusobno poznaje, ne da se ni zamisliti koliko lako možemo izgubiti povjerenje pacijenata samo jednom nesmotrenom pogreškom. Veronica to shvaća i s pravom je bila oprezna. Svidjela mi se i njezina analiza — pronicava je, koristi lirske i književne metafore kako bi lakše razjasnila zamršenu teoriju. Da, kreativna je, to joj priznajem, ali još uvijek zamagljuje Georgeove naočale, a to je zamorno, naročito kad on vozi — da tako kažem.

Nakon otprilike sat vremena, posao je bio gotov i samo smo sjedili i čavrljali. Lisa nas je obdarila smiješnim pričama o svojoj ludoj obitelji u Brightonu, a Noel nam ispričao kako je zarađivao dodatnu gotovinu kao turistički vodič na Novom Zelandu gdje je na kvrgave pustolovine vodio puna kola oduševljenih obožavatelja *Gospodara prstenova* kako bi vidjeh razne lokacije na kojima se film snimao.

»Toliko mi je dojadilo vozikati ih uvijek istim stazama, uz sve ostale ture. Ponekad bi na istoj cesti bilo desetak džipova hobita i svi bi vikali istodobno. Toliko o mašti. Na kraju bih ih odveo gdje god bi mi se prohtjelo i izmišljao priče o snimanju filma. I to bolje od onih pravih! Zapravo, postao sam prilično dobar u tome i ubacio nekoliko lažnih likova, znate, izmislio nekoliko imena da unesem malo živosti. Ponekad bih ubacio i neku psovku ili slično, za vlastitu zabavu, kao »Boromuf, kralj bezveznjaka« i »Čarobnjak Gandadupe«. Jednom sam se zanio i napadno izmislio čitav jedan lik koji sam nazvao »Quim«. Nitko nije izrazio nepovjerenje! Kakvi idioti... tražili su me da im opišem Quima, kako je Quim zvučao... i tako dalje.«

Toliko sam se smijala na te njegove riječi da sam počela nepri-

vlačno roktati. Znam da ljudi kažu da se možeš smijati dok te slabine ne zaboje i to je istina, slabine su me doista boljele i preklinjala sam da mi se smiluju. Bilo je razveseljujuće, iscrpljujuće.

Nekoć sam se mnogo smijala. Suprug me je stalno nasmijavao. Mislim da bi to još uvijek mogao. Da pokuša. Mislim da je možda prestao pokušavati. Zašto?

No dobro, bilo kako bilo, danas nitko nije bio naporan, samo su bili zabavni. To je zapravo bilo najveće iznenađenje, to koliko je lako opustiti se kad se ne osjećaš starim ili nevidljivim. Divno je, doista je divno.

TRIDESET DEVET

OSCAR

Obično sam vikendom zadovoljan tražiti samoću svog vlastitog društva. Često sam poharan iscrpljenošću zbog velikog akademskog opterećenja. Sam posao nije zahtjevan, ako išta, mjerila u svojoj školi smatram smiješno niskima, ali količina zadaće je zahtjevna i ponekad traži sate mog vremena svake večeri.

Ja nisam momak koji želi potratiti život u potrazi za hedonističkim ludorijama, ALI povremeno bi mi trebala biti dopuštena prilika da se opustim. Znam, život nije samo prepuštanje užicima, ali zdravo zanimanje za slobodno vrijeme mora sačinjavati dio obrazovanja svakog mladog Engleza, zar ne? U tom sam duhu učinio iznimku u svojoj tipičnoj vikend rutini pustinjačkog povlačenja od svijeta i prihvatio poziv na proslavu Roweova šesnaestog rođendana u njegovoj kući prošle subote.

Što odjenuti? Da barem doista imam kućni haljetak za kojim toliko čeznem. Primjereno krojenu dobru jaknu s otmjenim okovratnikom, satenskim s turskom mustrom, i tri krupne kineske kopče na prednjici, možda neke bogate šumskozelene boje, gospodski zelene. O, da, to bi bilo idealno. Dotad se moram zadovoljiti *Paterovim* starim kućnim ogrtačem koji sam prilagodio svojim potrebama. Zasad služi svrsi, ali sam Bog zna, ozbiljno je manjkav. Opetovano sam i majci i ocu dao do znanja da bi kvalitetan kućni haljetak bio daleko poželjniji dar od ijedne bezvrijedne stvarčice kao što su I-phone, I-player i ostale I-naprave za koje nimalo ne marim. Možda će mi rođendan donijeti radost kućnog haljetka? Tko zna?

U međuvremenu, moram se snaći s odrezanim kućnim ogrtačem i svilenim hlačama koje su mi zaštitni znak na svakom živahnom društvenom događanju. Ovom sam prigodom odijelo odlučio

nadopuniti zabavnom gomilom bisera i lančića omotanom oko jedne mamine marame koju sam drsko ovio oko prsne kosti. S vremena na vrijeme, i samoga sebe zadivim vlastitom domišljatošću.

Ovo je svakako bila jedna takva prigoda. Kad sam izašao iz kuće, nedvojbeno sam djelovao pomalo kao dekadentni boem. Rowe živi u naselju privatnih kuća sagrađenih oko jednog golf terena. Na lokaciji koja se umišlja mnogo otmjenijom no što to doista jest. Za mene čitavo to naselje vonja na očajničko nastojanje da impresionira obmanute. Na veseli društveni ples koji vodi čitavim putem do nikamo. Međutim, Rowe ne može biti odgovoran za zavedene težnje svojih roditelja beznadežno niže srednje klase, jednako kao što ja ne mogu biti odgovoran za svoje roditelje. Moji barem pokazuju mrvicu ukusa i odlučili su ne živjeti onkraj svojih mogućnosti, što je osobina zbog koje im se oboma već dugo divim. Oni su poštteni, dosadni ljudi i ne hine da su drugačiji, što je pohvalno, i dijelimo uzajamno razumijevanje moje osobne nepresušne potrebne da svojim vlastitim svjetlom blistam na svoj poseban način. A to je jednostavno sjajno.

Pater me je dovezao pred Roweovu kuću i pokušao uobičajeno bockati o drogama i alkoholu itd., što je, iako posve nepotrebno, veoma dražesno. Roweovi roditelji razborito su odlučili ne ukazati Roweu povjerenje da zabavu održi bez njihove nazočnosti pa su otišli u manju sjenicu u vrtu i mahnito mahali svakom novom uzvaniku. Roweu je bilo bolno neugodno i navukao je zastore, zaranjajući njihovu primaću sobu u neočekivani polumrak koji je doveo do trenutačnog seksualnog ponašanja, a budući da je zabava bila u punom jeku već dobrih sat vremena prije no što sam i sam stigao u devet, seksualna napetost bila je opipljiva.

Većina momaka iz St Thomasa sklerotična je od straha kad se suoče sa živim ženskim osobama. Savršeno su spremni hvastati se ili vjerovati hvastanju o brojnim zamišljenim osvajanjima, ali kad su u

društvu stvarnih djeva, beznadežno su inkompetentni. Jedva da poštujem ikoga od njih. Nijedan od njih ne bi mogao očarati djevojku ili joj udvarati s iole sigurnosti. Zar nitko od njih nikad nije probesposličario lijenu subotu gledajući *Doručak kod Tiffanyja* ili *Kratki susret* ili *Šaputanja na jastuku*?

Nažalost, čini se da nije potrebna nijedna tehnika udvaranja budući da su ženske osobe koje najčešće dolaze na ovakva grozna događanja ždrebece i prebrzo spremne za korak dalje. Prije no što su se zavjese susrele na sredini, djevojke su skočile na svoj plijen kao mravi na pekmez. Njihovi su manevri očito bili danima pomno planirani, toliko su djelotvorne bile njihove taktike. Momci nisu mogli odoljeti i većinom su samo pasivno sjedili i sretno prihvaćali pozornost koju nimalo nisu zavređivali.

Silno sam razočaran tim bijednim djevojkama, koje moronske mladiće uče da nije potreban nikakav trud. Oni su se potom počeli ponašati kao najneotesaniji klipani, kao onakvi momci koje bi pod svaku cijenu trebalo izbjeđavati.

No dobro, ništa od toga nije me se ticalo, osim što sam promatrao kako se pred mojim nosom odvija nedvojbeno rimska orgija. Odlučio sam udaljiti se od masa koje su se koprcale i sjeo sam na ljuljačku u vrtu kako bih razmišljao o manjku ponosa kod današnje mladeži i uživao u rumeni zalaska sunca. Roweovi roditelji i nadalje su mi mahnito domahivali i ja sam im odmahnuo, ali svi smo poštovali podjelu granica i nitko se nije približio ovome drugome.

Ono što se zatim dogodilo nije me trebalo šokirati onoliko koliko me šokiralo. Jedna po jedna, privlačnije i omiljenije djevojke izašle su na travnjak. Čini se da im one razuzdane zabave veoma lako dosade. Nikakvo čudo. U njima nema uzbuđenja, potjere, osvajanja. Za njih je sve to prelako i zbog toga nimalo zabavno. Momci su nesretni pasivni submisivci. Osvojiti ih ne predstavlja nikakvu pobjedu, čovjek bi tako mogao slaviti i hvatanje puža. Nije teško. Dakle, budući da im je sve to dojadilo, iskotrljale su se u vrt i,

naravno, u potrazi za izazovnijom i, iskreno, manje nemarnom poslasticom, zujale su oko mene kao pčele oko nekog egzotičnog cvijeta. Nešto u mom nedvojbenu manjku zanimanja za njih očito ih privlači. Ja sam sirena koja ih doziva na svoje stijene. I doista, ja jesam stijena jer im nemam što ponuditi osim kratkog neudobnog boravka na nazubljenim šiljcima svog poput rapira oštrog intelekta. Neuplašene mojom opasnom grubošću, jate se k meni i svojevrijedno bacaju na moj mač.

Priznajem da je jedno od mojih najvećih užitaka glumiti pred gladnom publikom. Ove djevojke nisu samo gladne, one su proždrljive, izglednije. Čeznu za svakim, makar i najmanjim zalogajčićem zabave. Moj iskren i slobodan način razgovora silno im se dopada i kad god izgovorim i najmanju dosjetku, sve prasnu u cvrkutavu kakofoniju djevojačkog hihota. Posebno obožavaju vatreni izljev pakosnog ogovaranja, a to im ja sa zadovoljstvom mogu hrpimice pružiti.

Nisam bio posve neosjetljiv na njihove draži, bile su najfinije leglo blistavih štenaca koje se čovjek može nadati sresti. Oduševi te djevojke svojim dražima i one će shodno tome odgovoriti brojnim sočnim zalogajima o modi i savjetima o ljepoti. Razmijenili smo nebrojene sitne informacije, preporuke za najnovije tuševe za oči i modne dodatke, raspravili o vrlinama širokog pojasa i izumitelje Spanxa osudili na život u čistilištu.

Bila je to obilna razmjena populističkih kitica cvijeća i volana koja je kulminirala vatrenom debatom o tome kojem smo se taboru zavjetovali: timu Andre ili timu Pricey? Oh, kakva radost. Sve su bile silno uzbuđene pukom dubinom mog enciklopedijskog znanja o adoniskom fenomenu kakav je Peter Andre. Pozvao sam sve izdajnike da prebjegnu natrag u tim Andre i da izbjegavaju svoju okrutnu, nestalnu gospodaricu. Odreknite je se, odbacite je, PREZRITE JE!! Ona je zloduh, Belzebubova desna ruka, i ne smije joj biti dopušteno da pobijedi. Preko mog mrtvog, ali još uvijek

nedvojbeno elegantnog tijela.

Djevojke i ja smo eonima ovako ugodno čavrljali, dok je mjesec blistao na njihovoj šamponom opranoj, sjajnoj kosi. Vojska odbačenih momaka promatrala je sa strane, ljubomorna i frustrirana. Nakon nekoliko sati i posve iscrpljeni razgovorom, svi smo krenuli kući.

Tad me je, u sutonu, u vrtu, netko čvrsto povukao u grmlje i najednom sam se zatekao s dvije ili više lijepih djeva koje su svoje usne pokušavale spojiti s mojima. Nikad mi nije bio stil biti nepristojan pa sam pristao na grozničavih četrdeset minuta strasnih zagrljaja, ljubičastih ljubavnih ugriza i prilično temeljitog istraživanja jezicima. Sve je bilo veoma vruće i uzbuđeno i zadihano, i njihovo grebanje i grabljenje njihovih ručica po mojoj odjeći smatrao sam iritantnim, ali sve u svemu nije bilo neugodno.

Srećom nije izmaknulo iz ruke i stoga je moja nezainteresiranost u cijelosti ostala prekrivena hlačama. Doista bih mrzio da me ove divne djeve smatraju nepristojnim ili nezahvalnim. Riječ je samo o tome da one jednostavno nisu ono što se meni sviđa. Bojim se da mom ljubljenom nisu ni do koljena. Ne bih im se mogao pridružiti na njihovom putu u Shangri-Lajer koristim jednu posve drugačiju kartu. Ja idem slikovitom rutom, bit će nepouzdanija i mnogo će duže trajati, ali, drage moje, za svoj ću trud biti obilno nagrađen kad ovijem ruke oko svog ljubljenog Noela. On je moj jedini raj i zaokupljen sam isključivo njime. Postoje oni koji će misliti da tražim mjesec u podne, ali ja uistinu vjerujem da ću biti posve sretan tek kad ja budem imao njega i on mene.

U međuvremenu, pretpostavljam da ću morati podnijeti još mnogo ovakvih netraženih pozornosti od ženskih osoba svake vrste. Danas su mi usta iskrivljena od ljubljenja pa ću otpočiniti i namočiti usne u mlijeko. Možda dodam i čokoladu u prahu kako bi bilo podnošljivije. Molim se da jednoga dana moje usne budu natečene od silovitih, hitnih poljubaca mog jednog jedinog. Zadrhtim već od same pomisli na to.

ČETRDESET

DORA

Još uvijek djeвица.

Sljedeći tjedan je moj veliki praktični ispit iz prehrambene tehnologije i iznenađenje, iznenađenje, mama je kupila primjerak mog udžbenika i bacila mi ga na krevet tako da, ono, »nemam izliku« da ne ponavljam. U redu, dobro, shvatila sam, hvala lijepa. Nisam totalna idiotkinja. *Znam* da moram učiti. Zato sam na dopustu za učenje, ti štreberice. To je *moj* jebeni život, zašto jednostavno, ono, ne odjebe?!! Sad je dolje u prizemlju i misli da radim. Možeš misliti.

Dakle, u svakom slučaju, razmišljala sam o svom rođendanu i to, o svim pripremama i svemu. Moji mi škrti roditelji sad kažu da će navodno *previše* koštati unajmiti prostoriju u hotelu. Mama kaže da će to biti oko petsto funti ili tako nešto plus najmanje deset funti po osobi za hranu. Već sam REKLA da naruče Kentucky Fried Chicken, ali hotel to navodno neće dopustiti iz nekog bizarnog razloga. Dakle sad izgleda da ćemo morati koristiti onu prostoriju iznad paba u koji tata zalazi, što je grozno, ali bolje nego ništa.

Ostale stvari koje navodno ne mogu imati su Hummerova limuzina (previše skupo), film o meni (navodno je pogrešno unaprijed ga tražiti...?) i momački bend (također preskupo). Ostalo je O.K. i tata nešto računa i već je rezervirao prostor. Izbila je i ogromna jebena strka oko alkohola jer neki od ljudi koji su pozvani nemaju osamnaest godina i navodno im nije dopušteno piti. Da, iako u tom istu pabu ljudi bez problema kupuju boce jabukovače koje kasnije moraju popiti na jebenim klupama izvan vidika svake jebene subotnje večeri. Što kažete na to?

Razmišljala sam o tome kako ću uskoro imati osamnaest godina.

Od tate sam dobila letak s, ono, svim stvarima koje ću moći činiti, ali ono, strašno je nasumičan:

Mogu: glasovati — Da. Ali ono, želim li? Jer ja toliko ne vjerujem u politiku jer su oni svi lažljivci koji nam krađu novac da bi sebi kupili dvorce i slično. Dakle, moram li glasovati? Možda je protuzakonito ne glasovati — pitat ću mamu. Ako nije protuzakonito ne glasovati, neću glasovati.

Mogu: udati se — Da, ono, za koga? I gdje? I kad? I tko bi mene htio? I zašto? I zbog čega? Mislim da se nikad neću udati. Vjerojatno ću ići na stotine vjenčanja mojih prijateljica i plakati i onda biti skroz sama i fakat prastara kao trideset sedam ili nešto, kad će me zaprositi neki bezubi kreten jer ćemo nas dvoje biti jedini bez para i ja ću pristati jer će me samoća dopola izjesti. Super! Evo mladenke, sva je debela i široka, udala se za mega kretena, sreća uskraćena.

Mogu: pridružiti se oružanim snagama uz roditeljski pristanak — Da, i što, završiti s metkom? Hvala velika kraljice i premijeru što ste me poslali u Afganistan da se znojim i umrem bez razloga. Znam, vojnici izgledaju prilično fit u uniformi i to, ali to nije dovoljno.

Mogu: kupovati cigarete i alkohol - Da, hvala, to radim već tri godine, ne brinite. Zapravo, stvarno mrzim pušenje, ali kupujem pljuge za druge cure u školi jer definitivno izgledam najstarije. Pazite, mislim da bi u toj trgovini i beba mogla kupiti cigarete — oni fakat svakog posluže. Iako, pušenje je odvratno. Lottie puši i dah joj je ponekad stvarno gadan. I žuti zubi. Fuj. Međutim, alkohol obožavam i namjeravam fakat puno piti, posebno na svoj rođendan. Strašno ću se naroljati, bit će totalka. Karen

Burton se za svoj rođendan toliko nalila da joj je navodno iskočilo jedno oko. To je fakat odvratno, ali ja se možda napijem dovoljno da, ono, glasno pjevam ili nešto. Otpjevam svoju Christininu pjesmu. To bi bilo dobro.

Mogu: otvoriti bankovni račun bez potpisa roditelja — Da, i što ću na njega staviti? Ono, gumbe ili tako nešto?! Već imam račun i dvaput sam se uvalila u probleme jer sam otišla u minus. Onda sam morala jebeno platiti za to! To je toliko nepošteno, kako sam mogla znati koliko je ostalo na računu, za Boga miloga? Iako, otvorit ću novi račun kad dobijem svoj prvi ček za svoj prvi ugovor za ploču. Ono, stavit ću novac na račun i svima reći: »Hej, idemo na šampanjac i gomilu one male otmjene hrane! Ja častim, dragi moji!« To će biti velik dan. I približava se, bejbe.

Mogu: Promijeniti ime. Zapravo, to je prva fakat dobra stvar. Neću cijeli život biti Dora Battle. Ne, dušo, kažem ti — to se neće dogoditi. Oduvijek sam željela stvarno profinjeno ime kao Susan ili Terri - koje se tako piše, s *i* na kraju. Da. Terri Trent. Nešto takvo, s kratkim i brzim prezimenom koje počinje istim slovom kao ime. Bog, ja sam Terri Trent. Da, pjevačica sam. Da. Moj će potpis biti nešto kao,

Terri Trent

Terri Trent

Terri Trent

Mogu: biti pozvana u porotu — Da, ali zašto? Bilo bi dobro čuti sve sočne pojedinosti o nekom ubojstvu ili nešto slično, ali ja ne bi slušala ako bi bilo ozlijeđeno neko dijete ili nešto. To bi,

ono, totalno odbila. Osim toga, smješten si u hotelu i imaš fakat dobru poslugu u sobu. A ponekad u poroti sjede fakat zgodni frajeri kojima možeš črčkati poruke tijekom dosadnih dijelova. To bi bilo, ono, totalno seksi. Naročito ako ste odsjeli u istom hotelu. O, da, bejbe. Daj mi malo te porotske živahne akcije...

Mogu: kupiti kuću — Da. Zašto? Kod kuće imam sve što želim. Samo što je tu i mama. Uostalom, neću baš biti mnogo kod kuće jer je život jedne pjevačice prepun putovanja i gaža i spavanja i toga. Ne treba mi kuća.

Mogu: tužiti ili biti tužena - Da. Ali ne želim biti tužena. Zato ću to preskočiti jer nisam sigurna što je to stvarno. Zar ne tužiš nekoga ako ti učine nešto totalno pogrešno ili kaže da si preniska ili slično? Nisam sigurna. Pitat ću tatu.

Mogu: sastaviti oporuku - Da, ono, zašto? Pa nisam još mrtva, jesam li? Uostalom, svatko može imati što želi po čemu će me pamtiti — samo neka dođu u moju sobu i uzmu što im se sviđa, a što ih podsjeća na naša dobra stara vremena. Lottie će definitivno uzeti moj iPod i zvučnike. Peter će uzeti svu moju odjeću da je rasjecka i zašije na svoju odjeću. Mama će... Mislim da ona neće željeti ništa moje. Ima moje fotke kad sam bila beba, a tad sam joj se najviše sviđala. Otad sam joj definitivno totalno jebeno razočaranje. Možda bi mogla uzeti moju kutiju sa svim mojim značkama iz Browniesa i mojim svjedodžbama s plivanja i slično. To bi je moglo podsjetiti da je bilo nekih stvari u kojima sam nekoć bila dobra. Poo će vjerojatno željeti samo moj poplun. Koji će mirisati na mene. Jako. Poo to ne smeta, ona me voli mirisati. Ona će mi najviše nedostajati kad umrem. A i ja ću njoj najviše nedostajati jer je ja najviše

volim od cijele obitelji. Pokraj bake Pamele. Tata će samo plakati čitavu vječnost. On je beznadežan.

Mogu: kladiti se — Da, ali ono, netko mi mora objasniti kako to funkcionira jer ja to ne kužim. Što znači kladiti se najednako? Što je svaki put? Trči li konj svaki put? Oba puta? Što je dvadeset naprama jedan? Je li to vrijeme utrke? Ne razumijem, ali stvarno bi se voljela kladiti. Tata će mi objasniti.

Mogu: kupiti petarde — O moj stvarni Bože. To fakat nisam znala! U tom slučaju, kupit ću vatromet za moj rođendan. Mogu se nabaviti one prskalice za zatvorene prostore. To će biti super kraj. Nikome neću reći, samo ću ih nabaviti. Kao iznenađenje. Jupi!

O Bože, slonovski koraci majke koja se približava stubama, izvadi knjige — izgledaj zaposleno... Zašto me jednostavno jebeno NE OSTAVI NA MIRU!

ČETRDESET JEDAN

MO

Nakon moje panike o Dorinoj mogućoj trudnoći, shvatila sam da je vrijeme da je odvedem po pristojnu kontracepciju. Ona mi više da je još uvijek djevica, ali ja nemam pojma što stvarno radi tijekom ovog razdoblja totalnog prekida komunikacije. Govori samo jednosložnim gundanjem i frktanjem i ne može me gledati u oči. Shodno tome, sve informacije između nas prenose se u obliku biltena. Ako se izgovore, podrazumijeva se da će to biti kratki, precizni i poučni podaci. Na primjer, kad želi svoj džeparac, stane pokraj mene gledajući na drugu stranu, ali ispruži ruku i kaže:

»Potreban džeparac... molim... odmah.« Ili »potreban šampon«, ili »pas se isповraćao iza kuhinjskih vrata. Potrebna akcija.«

Ako su pismene, obično su na papiriću zalijepljenom na hladnjak ili pokraj telefona, ponovno koncizne i konkretne. Jedan određeni papirić jednostavno me je ponukao na »Gubi se štreberice!«

Dražesno. Ne događa se apsolutno nikakav slučajan razgovor, nikakva rasprava. Povremeno, ako su u kući i drugi ljudi, neki prijatelji ili slično, upustit će se u lažni funkcionalan odnos kako bi ublažila napetost i djelovala druželjubivo. Dora je uhvaćena u nezavidnom limbu između njezinog vlastitog interesa i onoga za što zna da je društveno prihvatljivo. Klasičan »Sturm und Drang«. Mi, obitelj, jednostavno smo prepreke koje oluja mora satrijeti na svom putu kako bi se ispuhala.

Znam da je to primjenjiva psihologija, ali iskreno, koji je njoj hebeni klinac?! Žao mi je što toliko toga trpi, ali jasno sam dala do znanja da shvaćam taj proces, iz dva razloga:

1. Moj je posao shvatiti, kao psihijatrice.
2. I sama sam nekoć bila tinejdžerka, hvala na pitanju.

Znam što se događa, a znala bi i ona, kad bi samo načas prestala bjesniti i shvatila da sam u pravu. Kad bi samo prestala biti tako odbojna, saslušala me i poslušala moj savjet, možda bi čak mogla preskočiti najgore od ovog mahnitog tinejdžerskog previranja. Mogla bih joj dati upute kako da ga zaobiđe. Zaboga, pa ona ima potrebne resurse tik pred nosom kod kuće.

Znam da Dora u akademskom smislu nije najsjajnije iskra i iskreno ne marim za to, ali mislila sam da ima prilično dobar smisao za samoočuvanje pa zašto onda ne pliva prema svjetlu, prema meni? Ne mogu je prisiliti. Mogu samo organizirati stvari oko periferije njezina kaosa.

To sam učinila danas, zakazala sam joj termin kod bolničarke zbog seksa. Kod bolničarke za seks. Bože, moja će se kćerka seksati/ili se već možda seksa. Ja sam se seksala i dosljedno tome dobila kćerku, a sad je ta ista kćerka spremna sama se seksati. Ali u mojoj glavi ima samo dvanaest godina. Izgubila sam svako poimanje o Dorinom vremenu i dok sam ja bila zaposlena, ona je projurila pokraj mene. Nevjerojatno, začas će imati OSAMNAEST godina. Zapravo, ja sam se prvi put seksala sa šesnaest, ali to joj neću reći...

Pretpostavljam da je prirodno što o tako nečemu razmišljam na dan pregleda dojki i papa testa. Paničarim zbog tih pregleda. Namjerno ih rezerviram kao prvo u danu što trebam obaviti tako da kad se probudim nema mnogo vremena za užasno užasavanje. Mnogo sam ih puta obavila. Znam postupak. Znam da neću umrijeti. Zašto se onda sledim kao kamen od same pomisli na njih? Fizički se tresem. Ne mogu to sakriti, ma koliko se trudila. Čak sam samu sebe čula kako govorim »ooo, ovdje je hladno, nije li?« u pokušaju da opravdam svoje patetično drhtanje. Bolničarka se

uvijek suglasi da je hladno, u svom slabom nastojanju da me utješi, ali ona je ona ista sadistička vještica koja tek što nije stisnula moje sise škripom i ušla u moju preplašenu, smrznutu čučicu metalnim rastezalom za čizme. Čitavo me vrijeme zabavljajući pričama o lokalnim općinskim problemima i napretku zaobilaznice M4 na križištu jedanaest. To je njezino prostačko brbljanje dok me siluje i naravno, ja se uključim i razgovor nastojim održati što cvrkutavijim kako bih umanjila grozotu svega toga.

Povremeno tijekom ponižavajućeg prodiranja traži da se »opustim«. Suglasna sam s time. Trebala bih se opustiti, da. To bi pomoglo, istina. Ali kako se mogu opustiti kad u mene ulazi žena koju inače vidim samo povremeno dok lutam među policama s keksima u Sainsbury'su gdje izmijenimo nekoliko ljubaznih riječi, čitavo vrijeme nastojeći se ne obazirati na činjenicu da ona redovito viri u mene i vidi intimne dijelove mogega tijela koje ni sama nikad nisam vidjela? Uvijek zamišljam da ispod maske prijaznosti koju nosi na svom licu u Sainsbury'su vidim sablasne tragove vrištavog užasa. Kao da joj gledanje u mene trenutačno skreće misli na moje donje dijelove. Je li moja bolja ili gora od drugih? Da li ona letimice pomisli: »Oh, evo one žene s dražesnom, zdravom, urednom čučicom?« Ili pomisli: »Oh, evo one stare ruševine s čudovišnim mufom mutantom — onim koji sam fotografirala kako bih fotku poslala medicinskim časopisima kao primjer naherene nakaze, ili možda samo kako bi je razgledavali na nekim živahnim bolničkim večerama kao zabavno sredstvo za probijanje leda?« Što pomisli?!

Da, gospođo Bolničarko, VOLJELA bih se opustiti, ali ne mogu, mogu li, jer moram ostati napeta u svakom trenutku u slučaju da vi prekršite naš ginekološki ugovor i odete korak predaleko. Mogli biste me probiti ili uštipnuti ili nešto probosti dok šeptrljivo prčkate po cijevi mog dimnjaka. Ukoliko se nešto takvo dogodi, moram biti spremna na to kao opruga, dovoljno napeta da vas smjesta istjeram nadljudskom snagom mojih moćnih, čeličnih vaginalnih mišića, koji

će vas katapultirati unatrag kao tridentski projektil dok se ne zabijete u onaj šareni poster o zaraznim bolestima na vašem zidu. I zato se neću opustiti, gospođo... O.K.?

Zapravo, danas nije bilo strašno, čak me ni onaj stroj za skeniranje dojki nije prejako ujeo. Stopalo gospođe Bolničarke je na pedali i ona odlučuje koliko će dojke biti spljoštene. Danas je postavka bila »spljoštene kao omlet«, dok u prošlosti, kad je bila naročito mrzovoljna, kunem se da ga je namjestila na »spljoštene kao palačinka«.

Ma kakvi bili užasi tih pregleda, ništavni su u usporedbi s brigom dok čekaš rezultate. Jedini sretan trenutak je kad pismo koje padne na otirač otkrije negativni rezultat po svim točkama. Sjećam se da sam dobila jedan nalaz koji je obavještavao o »suptilnim staničnim promjenama« što me sunovratilo u očaj do sljedećeg pregleda kad je nalaz ukazivao da je, hvala Bogu, sve ponovno normalno. Otad sam, priznajem, svakako nervoznija.

Stigavši kući, putem ljepljivog papirića na vratima njezine sobe obavijestila sam gospođicu Doru da ima zakazani termin s bolničarkom za seks. Sigurno ću mirnije spavati znajući da je posve zaštićena od trudnoće.

Na povratku kući svratila sam do Pamele. Bio je to neplanirani posjet, bez ikakvog određenog razloga. Kad je otvorila vrata, pozdravila me s ogromnim uobičajenim srdačnim iznenađenjem i ja sam pošla za njom u njezin pretrpani dnevni boravak. Bila je usred *Emmerdalea* kao i obično, ali ugasila je televizor i pristavila vodu za čaj.

»Zašto nisi nazvala i rekla da ćeš doći, Mo? — mogla sam ti ispeći kolač od cikle uz čaj, ti budalice.« U pravu je, trebala sam joj reći. Taj mi je kolač najdraži od svih koje peče. Godinama mi ga je pekla. Obožavam ga.

Morale smo se snaći s integralnim keksima i čajem. Ispričala sam joj kako sam provela dan i ona je kao i uvijek suosjećala sa mnom.

Ti nježni trenuci s mamom, kad me ne grdi, toliko su dragocjeni, zašto ne nađem više vremena za njih? Ma koliko se razilazile u mišljenjima, a često se razilazimo, ona još uvijek na mene djeluje smirujuće. Još uvijek me uzgaja. Ja sam uvijek njezina kćerka, ma koliko stare obje bile. Ponekad zaboravim koliko mi je to potrebno dok sam zaokupljena jurnjavom naokolo u pokušaju da ukrotim kaos turbulentnih života četvoro ljudi.

Da, ona je ljubazna i dobra i velikodušna, ALI, ujedno je stara vještica koja se u sve upliće. Baš kad sam tonula u ugodnu omiljenu kćerinost, ona je to pokvarila skrećući razgovor s mojih stresova na Doru.

»Slušaj, draga, ne bih se željela uplitati, ali, da budem iskrena, malo sam zabrinuta za nju. Mislim da se osjeća nekako... udaljeno od tebe, a dok je tako nesputana, iskreno vjerujem da je zapravo prilično ranjiva. Ti ne? Trebala bi se osjećati nekako više... usidreno, to je prava riječ. Ili bi mogla doista otplutati, Mo. Trajno. A to ne želimo. Razmisli o tome, draga, ja sam samo... preplašena... da ide ka nevolji. To je sve. Hoćeš još jedan keks?«

Kakva drskost! Kao prvo, Dorini osjećaji posve su tipični za njezinu dob, a kao drugo, ona nije ni u kakvoj pravoj »opasnosti«. Pitam se hoće li se, u nekoj fazi, ITKO u mojoj obitelji potruditi zamijetiti da sam ja ŠKOLOVANI DJEČJI PSIHOLOG. Ako itko zna kako se nositi s tim poteškoćama u razvoju, to sam JA. Ja bih prva primijetila da sa mojom vlastitom kćerkom nešto ozbiljno nije kako bi trebalo biti, za ime Božje. Kao što sam rekla mami, Dora prolazi kroz klasičnu fazu čuđenja do kojeg dolazi kad se adolescent pokuša odvojiti iako je još uvijek daleko nezreo za to. Živi u mjhuriću nepromišljenog pouzdanja u vlastite sposobnosti koji probija samo njezina zbunjenost. Ona i ja smo aktivno angažirane u ples tako kompleksnih razmjera, mama, da ti to ne bi mogla shvatiti... i nije riječ o mjuziklu.

Na kraju me je toliko iritirala da sam morala brzo popiti svoj čaj,

smisliti neku izliku i otići. Zašto me jednostavno nije pustila na miru? Uživala sam u našem rijetkom trenutku prisnosti i najednom, iz čista mira, ona ga je prokleta otela kako bi spomenula nešto o čemu nema ni najblažeg pojma. Zašto me jednostavno ne ostavi na miru i ne IZGUBI SE!

ČETRDESET DVA

DORA

Koliko je jebeno netaktično rezervirati jebenu stvar s jebenom bolničarkom zbog seksa kad nemaš ni jebenog dečka i još uvijek si jebena djevica? To je nemilo. Da... zašto me, ono, jednostavno ne odalamiš šakom u lice ili nešto tako, mama, drkadžijo!

U svakom slučaju, ne idem. Ona je ta koja stalno govori da se moram usredotočiti na jebene ispите, zaboga. U tom slučaju, neka me pusti da to učinim. Ovo mi sad ne treba.

SAMO ME PUSTI NA MIRU, I ODLAZI!! I CRKNIH

ČETRDESET TRI

OSCAR

Polako polako stići ćeš do cilja. Srećom, ja sam veoma loše odgojen i shodno tome ne osjećam kajanje zbog lukavštine koju ću upotrijebiti kako bih osvojio svoju nagradu.

Mama već mjesecima sipa svoj psihološki pop-žargon o tome kako osjeća da mi je potrebna terapija kako bih »istražio« zašto osjećam takvu srodnost s Oscarom Wildeom. Oh, ali ona ne prestaje, bla bla, fuj fuj. Takvo besmisleno mlaćenje prazne slame ne bi me se moglo manje dojmiti; ALI eto, iz tog istog blebetanja rodila se prilika. Dopustio sam da mi je možda doista potrebno malo vodstva, ali suglasio sam se samo pod uvjetom da moj liječnik ne bude znameniti George što je ona predložila, nego radije znamenito *primjereniji* Noel. Naglasio sam joj da mi je bliži po dobi i da nemamo zajedničku povijest i zbog toga bi mi on, tvrdio sam, bio draži.

Mama, blažena bila, ni ne sluti moje namjere ni moje žudnje i stoga je spremno pristala ekspresno sve organizirati. Ne bi mogao biti lukaviji ni da sam pokušavao i iskreno rečeno, ne pokušavam doista. Jednostavno sam takav. Ja sam sav u lukavim trikovima, draga moja. Zašto me ne bi gledala dok nestajem?

I tako je moja vlastita majka nesvjesni arhitekt moje sudbine. Čak je ponudila i iznenađujuće pozitivno izvješće o njegovom junaštvu u nedvojbeno dvojbena svijetu analize tinejdžera. Misli da on ima »potencijal«. Misli da je on »odvažan« i da »napredno razmišlja«. Doista namjeravam gurnuti njegovo razmišljanje veoma daleko naprijed i odvažno mu pokazati čitav krajolik mog vlastitog određenog potencijala...

Termin je za dva dana. Upravo kako treba. U međuvremenu

namjeravam si neprekidno vlažiti kožu dok ne postignem onaj blistavi sjaj koji će mi biti potreban kako bih ga zaslijepio svojim neodoljivim dražima. Nedvojbeno znam da ih imam, ali trenutačno sam mrvicu suh i ponegdje na tijelu išaran izdajničkim mrljama ljuštave ekcemske vrste. Nimalo ne dvojim da ću u dogovoreno vrijeme u četvrtak biti propisno vlažan.

S oduševljenjem objavljujem da će moja soba sad biti odabrano svetište za sve širu Poo. Zašto bi itko sumnjao da će ona odabrati moju blizinu umjesto blizinu ikoga od znatno neznatnijih drugih u ovoj obitelji? Svima je savršeno jasno da sam ja njezin očiti zaštitnik, ja sam Lord Bountiful. To da je pas to prepoznao mene nimalo ne iznenađuje. Oduševljen sam što joj mogu pružiti dom za porod. Prisvojila je moju ladicu za čarape koja ostaje otvorena u svako doba i sad je svojevrsno pseće gnijezdo u koje se smjestila među razne čarape, naramenice i podvezice. Uz iznimku povremenog posjeta vrtu u svrhu pranja, očekujem da će ostati smještena ondje do sretnog događaja.

Bit ću otac. Kako uzbudljivo.

ČETRDSET ČETIRI MO

Teturam.

Što se dogodilo?

Je li se išta doista dogodilo ili sam ja samo budalasta blesača u menopauzi? Ne znam. Znam samo da se osjećam posve bez kormila. Klimavo. Klimam se. Čak ni ne dišem kako treba... Smiri se. Smiri se.

Veoma mi je drago zbog ove male radne sobe. Zahvalna sam što se mogu sakriti ovdje. Moram se pritajiti dok razmišljam. Hajde, Mo, misli. Nije li smiješno kako kad se moraš doista usredotočiti, najednom zamjećuješ nasumične nevažne stvari sa svim pojednostima krupnog kadra? Mislim da je to kako bi izbjegao koncentrirati se na važnu sveizjedajuću stvar u krajnjem prednjem planu koja zahtijeva pozornost. Nekako gledamo ravno kroz nju i sve nam je na polici iza nje izvanredno zanimljivo.

Tako ja gledam po ovoj radnoj sobi i vidim da sam je, istini za volju, prisvojila za sebe. Zauzela sam dobrih devet desetina prostora za istraživanje za moju knjigu i sav moj slučajni nered. Zapravo sam je otela od Supruga koji, sad to primjećujem, ima samo jedan mali kutak koji je do krajnjih granica hrabro natrpao svojim stvarima. Računalo je u njegovom kutu. On ga koristi. Djeca ga koriste. Ja ga mrzim. Zapravo mu zavidim. Zavidim mu na vremenu koje krade od nas kao obitelji. Primjećujem koliko je strašno prašnjavo — zaslon, tipkovnica. A na crnom zaslonu vreba nešto nalik dugi. Odakle ona dolazi? Mora da se negdje rasipa svjetlo, kroz nešto prizmoliko? Zavjese su razgrnute, ali svjetlo nije naročito jako. Dan je oblačan. Nema izravnih zraka sunčevog svjetla. Hm. Možda je zaslon napravljen od žive ili nečeg takvog? Nečeg što sa svjetlom reagira upravo ovako. Veoma volim ove zavjese. Donijeli smo ih iz prethodne kuće. Ondje su bile u kuhinji. Pretpostavljam da su više za

kuhinju nego za radnu sobu. Velike odvažne crvene ruže na blijedomodroj pozadini. Prilično retro. Izrazito Cath Kidston. Ali ne. Izrazito ženstvene. Zapravo, za žensku radnu sobu. Da, od samog sam početka označavala svoj teritorij, nisam li? Oh, a tu je i onaj mali drveni anđeo kojeg je Dora napravila kad je bila u Coombesovom vrtiću. Izrađivali su ih svake godine za Božić kako bi ih objesili na drvce. Trebala je na njemu napisati vlastito ime kako su uvijek činili, ali ona je te godine napisala veoma klimavo »mama«. Inzistirala je na tome, rekla je njezina odgajateljica. Nijedno drugo dijete to nije učinilo. Mogla je imati samo... koliko? ... šest godina? Bila sam pretjerano, nekontrolirano ganuta tim postupkom i otvoreno sam plakala. Dora se pobjerala da sam se uzrujala. Nisam se uzrujala. Iznenadila sam se koliko sam bila ganuta. Njezino malo srce mom velikom. Izravna veza. Sad je više nema. Trenutačno nema nikakve veze. Baš nikakve. Moje su knjige strašno neuredno poslagane, moram ih pokušati uspraviti, ne mogu pročitati naslove. Ima tu teorije psihologije, studija slučajeva, velikih autobiografija velikana i dobrih ljudi koje uvijek dobivam za Božić i nikad nemam vremena pročitati, tu su i nova Annie Proulx i Andrea Levy i Lionel Shriver i Marian Keyes. I knjiga citata i opsežni atlas i koja je ona na kraju? Nešto u aluminijskoj foliji? Moj Bože, pa to je neotvoreni primjerak Madonnine prestrašne knjige o seksu. Nikad je nisam ni pogledala. Suprug je rekao da je zadržim u omotu —jednog će dana nešto vrijediti. Ja sam željela vidjeti njezino nago tijelo. Ali nisam. Tu je i onaj dražesni crtež tintom u stilu Aubrey Beardsley kojeg je nacrtao devetgodišnji Peter. Izvanredno stvaran. Prerano nadareno dijete. Dobar uredski stolac. Suprug ga je pronašao na eBayu i kupio zbog mojih bolnih leđa. Crveni futon. Kriste. Nisam ga koristila od... zapravo, nikad. Poo ga voli. Na njemu ima njezinih dlaka. Smrdi. Trenutačno ga ne koristi. Spava u Oscarovoj ladici za čarape u pripravnosti... dupli Kriste — štenci će se ubrzo okotiti. Kako će to ispasti? Sve je u kaosu –

PRESTANI MO!

Hajde.

Razmišljaj.

Što se dogodilo?

Kako je bilo?

Prevrti čitavu stvar...

Dobro. Doručkovala sam. Kao i inače. Otišla na posao kao i inače. Uobičajenom starom rutom. Lijevo, desno, lijevo, druga desno. Pokraj uvijek istih trgovina, škole, igrališta za kriket, spomenika poginulima u ratu. U tome nije bilo ništa neobično. Sve poznato, život kao i inače. Parkirala, otišla u kliniku, pozdravila Lisu. Lisa mi pokazuje da nosi pojas za pištolj, ali s mobitelom na mjestu gdje bi trebao biti pištolj. Zasad, sve je normalno, veoma normalno. Automobil je automobil koji poznajem, Lisa je Lisa kakvu poznajem, ja sam Mo koju poznajem.

Noel ulazi u moj ured i mi prolazimo kroz njegove slučajeve tog dana. Normalno. Na kraju tog brifinga objašnjava mi daje njegov vlastiti psihijatar nedavno otišao u mirovinu i bi li bilo moguće da on svoju nadziranu terapiju obavi sa mnom? Sad, znam da je za sve terapeute dobar običaj nastaviti vlastitu osobnu terapiju, posebno za one manje iskusne, to aktivno potičemo. Razveselilo me je što je toliko posvećen i da, polaskalo mi je što traži moj savjet. Nisam u rodu s njim i već je obavio pola svog stažiranja kod nas i dokazao da je i profesionalac i entuzijast. Ne postoji strog i brz protokol koji bi mi priječio da provedem nekoliko supervizorskih seansi s njim. To je posve pravovaljano i savršeno legitimno. Pomalo jest neobično obavljati terapiju s kolegom iz iste klinike, ali ni u kom slučaju nije nečuveno. Ponovno: normalno. Brz pogled na rokovnike i zamolili smo Lisu da rezervira zadnji sat tog dana. Normalno. Primila pacijente. Normalno. Dobro, oni nisu baš toliko normalni, ali normalno je da smo bili ondje zajedno. Ručala. Normalno. Pronašla sardinu u svom sendviču od tunjevine. Nije normalno. Zapravo, odvratno je, ali ništa što bi me poremetilo. Pacijenti poslijepodne.

Relativno normalni.

Četiri sata i vrijeme za seansu s Noelom.

Ušao je i sjeo.

Izgledao je previsok za stolac. I dok je potezao hlače na koljenima kako bi se udobnije smjestio, zamijetila sam da ne nosi čarape. Preplanuli gležnjevi. Započeli smo rutinski. Nisam mnogo govorila, samo sam ga pozvala da kaže sve što osjeća da mora reći. Objasnio mi je da je većina njegove dotadašnje terapije bila istraživanje njegovog ozbiljnog gubitka u ranom djetinjstvu. Majka mu je umrla, a otac se nije mogao nositi s time i zato ga je predao na čuvanje baki po majci. Bio je jedinac. Baka nije bila neljubazna, ali bila je emotivno hladna i oduvijek je bila takva. Ujedno je bila vremešna i prilično nemoćna pa nije bila naročito zabavna. Skrenuo je pogled dok mi je govorio koliko se napušten osjećao. Koliko odgovoran. Odgovoran za baku, odgovoran za majčinu smrt i odgovoran za očevu nesposobnost. Čitava gomila neutemeljene krivnje.

Činilo se da je to prilično pomno istražio, kako bi jedan Kleinu sklon liječnik i trebao, i govorio je kako je naučio ne kinjiti se zbog toga. Također je govorio i kako je svjestan svoje sklonosti da do neba uzdiže žene jer ga neke žene iskreno nadahnjuju, a muškarci mnogo manje, ako ikad. Sa zanimanjem sam zamijetila da je priznao da postoje izvanredni hvalevrijedni muškarci, ali je zbog svoje potrebe za odsutnom majkom manje kritičan prema ženama i čak patološki sklon uzdizati ih u nebesa.

To je sve za mene bilo neobično zanimljivo jer radeći većinu vremena s adolescentima, veoma rijetko nailazim na idolatrijske komplekse ovakve vrste. Zatim sam se sjetila da mi je doista rekao da mi se »divi« i predložila da bi to možda moglo biti simptomatično za ono o čemu govori. Utihnulo je i dugu minutu nije rekao ni riječ i držao je glavu pognutu. Pomislila sam da razmišlja o seansi i svemu o čemu smo netom razgovarali.

Tad je on podigao pogled, uzdahnuo i započeo:

*Zora je bila zelena poput jabuke,
nebo je bilo zelena loza
podignuta pod suncem,
mjesec zlatna latica između.*

*Otvorila je oči i zelene su zasjale,
bistre kao cvjetovi
što prvi put se otvaraju,
prvi put, sad prvi put viđeni.*

Samo me je netremice gledao u oči. Izazivao me da skrenem pogled. Ni on ni ja nismo govorili. Imala sam osjećaj da me je netko izbacio iz mog života. Što se zbivalo? Nisam imala alatke, nikakvu opremu, nikakvu ideju kako da se nosim s tim trenutkom. Tad je rekao,

»D.H. Lawrence. Istina je, Mo. Po prvi put viđeni...«

Izašao je iz prostorije. Ostavio me da sjedim ondje sama s onime još uvijek u zraku. Bila sam nepomična, ali u umu mi se pjenušalo. Pokušala sam prevrtjeti čitavu stvar u glavi i ponovno je odvtjet i kako bih je shvatila. Što? ŠTO? Imala sam osjećaj kao da sam dobila udarac šakom. Zatim sam se osjećala kao da želim biti smjesta ponovno udarena. Vratila se i udari me ponovno kako bih mogla pokušati shvatiti. Što je želio reći? Jesu li te zelene oči moje?

Koliko je minuta prošlo? Moglo je biti tri, moglo je biti tristo, prije no što je Lisa pokucala na moja vrata da me istjera. Nakon toga sam se nekako odvezla kući, s osjećajem kao da zurim u svoj vlastiti strani film. Sve je bilo tako šokantno i čudno. Možda će moj život odsad nadalje imati titlove i biti trajno nerazumljiv. Stigla sam kući i ušla ovamo, u moj brlog, da sjedim i zurim. I evo me ovdje.

Moja se obitelj okuplja tamo vani, u mojoj kući. Je li sve drugačije?

Što sad?

ČETRDESET PET

DORA

Jedem samo puslice i bijeli grah. Još uvijek sam debela.

Večeras ću definitivno posjetiti na fejsu čitavo stoljeće. Znam da bih trebala ponavljati gradivo i ta sranja, ali nisam ja kriva što me je mama odvela onoj bolničarki netom prije ispita. Bilo je, ono, fakat super. Moram govoriti o tome.

Mama me je odvezla onamo u tišini i zatim sjedila vani jer ja nisam željela da bude unutra pa se nadurila. Nisam znala da postoji toliko mnogo mogućnosti. O moj jebeni stvarni Bože — bolničarka mi je, ono, SVE pokazala. Bila je najslađa najmedenija gospođa i nisam mogla vjerovati koliko je mlada. Bilo je tako kul jer mi se obraćala kao da sam odrasla i to. Silno smo se nasmijale kad sam bila glupača i sva se zbrkala... Rekla je da želi proći kroz sve povezano s kontrolom začeca. Rekla sam da meni to ne treba. Ona je pitala kako to. Rekla sam zato što ne kontroliram nikakvo začeca. Rekla je da je »kontrola začeca« samo drugo ime za kontracepciju i obje smo se složile da je to glupo ime.

U svakom slučaju, tad je sve izvadila i posložila na stol. O moj trostruki Bože! Ponudila mi je flaster koji staviš na guzu (ogroman flaster), pilulu (od koje se debljaš), kondom (stari balon), ženski kondom (kao vrećica za smeće), dijafragmu (kaciga za skuter za patuljke), prirodno planiranje obitelji (kalendar i toplomjer — za to treba matematika), injekciju (prava injekcija s pravom iglom), implantat (mikročip), IUS/IUD (majušna metalna sidra koja idu skroz unutra, jao), sterilizaciju (rezanje jajovoda).

Sve je izgledalo prilično grozno osim pilule koja izgleda kao

svaka pilula. Rekla sam da želim nju, dvanaest kutija molim, a ona je rekla da bi, budući da se trenutačno ne seksam, trebala otići kući i u miru razmisliti o svojim opcijama. Bila je tako ljubazna i kul. Rekla je da se ona nije seksala do dvadesete i da me nitko ne bi smio prisiljavati na to. Zvučala je baš kao baka Pamela.

Zatim mi je rekla da koju god metodu odaberem, uvijek moram koristiti kondom jer frajeri mogu nositi bolesti i slično. Bože, dečki su ponekad stvarno odvratni. Zatim je otvorila kondom i vježbale smo stavljajući ga na bananu. Bilo je da umreš od smijeha. Ona je bila fakat dobra u tome, mora da je stvarno iskusna. Ne kao neka drolja ili nešto, ali fakat zna s bananama.

Malo se uozbiljila kad mi je govorila o svim lošim stranama svega, kao što su strašne mjesečnice, debljanje, glavobolja, bolne sise, bolovi, mučnina, ugrušci, modrice, bolna pica, bolovi i još bolova. Povrh toga, nijedan odabir nije 110% siguran i još uvijek možeš zaraditi herpes. Prokletstvo. Pitala me, jer sam rekla da želim pilulu, jesam li od onih osoba koje će se sjetiti popiti pilulu uvijek u isto vrijeme svaki dan. Rekla sam da jesam, ta sam, i s druge strane vrata čula sam kako se mama glasno nakašljala, očito je čitavo vrijeme prisluškiivala! Kako je to bilo neugodno. Bila sam stvarno izvan sebe od bijesa na nju u autu na povratku kući, ali ona je samo rekla da su zidovi kod doktora od ljepenke i da se kroz njih sve čuje. Da, hvala, stvarno se želim vratiti onamo. Nikad.

Svejedno, biće super na fejsu, svim sam svojim frendovima rekla da pročekiraju moj status koji ću apdejtati za ono, petnaest minuta na: STATUS: VLASNICA 20 NOVIH KONDOMA. Za ime Božje, dala mi je dvadeset komada! Nisam mogla vjerovati! Mislim da bi mogla pozvati Lottie da dođe da ih nekoliko otvorimo (nikad zubima, izričito je napomenula... i nikad škarama...) i malo vježbamo. To bi bilo strašno zabavno jer mama, ono, pojede bananu svako jutro za doručak i, ono, jela bi onu na

koju smo stavile sve kondome. To bi bilo fakat sjebano. Tako joj i treba kad je najradoznalije zabadalo koje je ikad zabilo nos u gradski centar zabadala.

Jedva da smo progovorile ijednu riječ čitavim putem do kuće, i tako je i sad. Mrzi me. Ja mrzim nju. Zato smo barem kao ravnopravne. Postavila je dva traljava pitanja. Iskreno. Da ne povjeruješ. Jedno je bilo znam li kako je Peter dobio sve one ljubavne ugrize po čitavom vratu i jedan čak na licu. Rekla sam da nemam komentara. Drugo je bilo prokleta sarkastično. Upitala me znam li da su moji maturalni ispiti sljedeći tjedan. Da, mentalno poremećena majko, ZNAM, hvala ti velika...

SRANJE! SRANJE!! SRANJE!! Sjedeći tjedan imam maturalne ispite!!!

ČETRDESET ŠEST

MO

Danas sam nekoliko puta posve zaboravila disati. Srećom, moje tijelo pukom snagom navike pamti sve osnovne funkcije, inače nisam sigurna da bih hodala, govorila, vozila, radila ili išta. Svi moji unutarnji satovi zaustavili su se, nalazim se u vremenskom zastoju, a ipak se čini da idem dalje. Nitko drugi nije zamijetio, ne bih rekla. Svi se prema meni ponašaju kao da je bilo koji normalan dan. Kao da moj strujni krug nije u cijelosti premrežen. Kao da sam ona ista Mo kakva sam bila prije no što se ovo dogodilo. Nisam. Drugačija sam i promijenjena i budna. Probudila sam se. Posve sam budna.

Vidjela sam ga svaki dan, ali još nijednom nasamo. Nimalo ne zazire pogledati me u oči. Razgovaramo o onome o čemu trebamo razgovarati, ali nedvojbeno postoji nešto više što ostaje neizgovoreno. Imam osjećaj da se na meni vidi nešto novo i mislim da samo on to može vidjeti. Možda je riječ o tome da samu sebe vidim odraženu u njemu, kao nekoga... ne znam...nekako više no što sam bila.

I ja njega vidim na posve drugačiji način. Zapravo — jednostavno ga vidim. Volim njegove svježe bijele košulje i njegov sat s prikladnim kožnim remenom i oblik njegovih četvrtastih ramena i dužinu njegovih nogu i srpolike brazde u kutovima njegovih usta koje se naberu kad se nasmiješi, a često se smiješi. I taj osmijeh... Zašto nitko drugi ne vidi? Zašto ne primjećuju bljesak meteora kad to učini? Zašto ih on ne zaslijepi? Preplavi prostoriji. Mene preplavi.

Besramno sam skratila nekoliko seansi usred krize u nadi da ću uhvatiti trenutak u njegovoj blizini, oko njega, u kuhinji ili

hodniku, ili bilo gdje drugdje. Nijedna riječ nije izgovorena. A ipak je mnogo rečeno. Posve sam svjesna njegove prisutnosti cijeli li cjelcati dan. Podešena sam na njega. Znam u kojoj je prostoriji, čujem njegove korake ispred svojih vrata, svjesna sam gdje je i to me mjesto privlači.

Još uvijek mu ništa od toga ne mogu reći. Ne smijem jer nisam posve sigurna nisam li luda i ne umišljam li preko svakih granica. Je li ovo neki odvratno okrutan trik kojim se menopauza šali sa mnom? Jesu li me napustila sva moja osjetila i na svome mjestu ostavila sladunjavu pjesmu Elizabeth Barrett Browning na koju ću se osloniti kao na svoj jedini emocionalni međaš? Jesu li osjećaji sa sentimentalnih čestitki moje jedino mjerilo?

Bit ću izvan sebe do naše sljedeće privatne seanse za nekoliko dana. Možda ću tad dobiti neke odgovore i moći pronaći smisao u onome što mi je trenutačno posve nedokučivo. I posve opojno.

Voljela bih da se tome ne radujem ovoliko mnogo. Voljela bih da sam razboritija, racionalnija. Nisam nijedno ni drugo. Blagi Bože, lakoumna sam.

ČETRDESET SEDAM

OSCAR

Danas je bio Dan nad svim danima. Usudio bih se reći da ni Larry nije bio tako sretan kao što sam bio ja. Znajući da će četiri sata i trideset minuta poslijepodne najaviti zlatni trenutak, ostatak dana odlučio je ne zasjeniti ga i ostati nesjajan. Škola je bila jednostavno škola, mrska, dosadna i funkcionalna. Dobio sam još jednu kaznu zbog školske odore kad sam odlučno odbio odjenuti ružnu pregaču s ogromnom ružnom oznakom mog »ekipnog broja« za igru roundersa.

Meni i mojim kolegama športskim izopćenicima već je izvor velike sramote što smo u tom žalosnom obredu primorani sudjelovati svaki put kad imamo sat tjelesnog odgoja. Mi smo plemenita skupina savjesnih protivnika koji bi s pravom trebali biti smatrani svecima zbog svoje hrabrosti u prkošenju zlim Nacistima koji vode odsjek za tjelesni odgoj. Umjesto toga, rugaju nam se i grde nas i javno nas sramote primoravajući nas da trčimo naokolo u besmislenim krugovima u uvredljivo nezgrapnim pregačama. Ja nisam i nikad neću biti broj. Divan sam i čaroban i nikad me neće umanjiti svojim djetinjim igricama.

Nakon toga je uslijedio turoban ručak u turobnoj kantini u kojoj je jedino izvjesno da ručak mora biti turoban, prema naredbi kuhinje. U toj nemarnoj ponudi nisam mogao razlikovati meso i povrće, toliko je sluzava bila hrana. Jedini draškav trenutak bio je kad je Wilson probrzao pokraj mene, u jatru kreštavih mladih učenika devetog razreda i ubacio mi poruku u krilo. Kako zanimljivo. Pročitao sam:

»I ja sam čaroban. Zašto to ne primjećuješ?«

Baš kao što sam mislio, i kao što je prirodno, Wilson se očito

zaljubio u mene. Moram priznati da ni ja njega ne smatram posve odbojnim, a sad kad znam za njegovu tragičnu pozadinu privlači me postojana, lijepa bol tog izmučenog mališana. Neki ga smatraju mekušcem i kilavcem. Ja ne. Znam da je preživio neizmjernu tugu i čemer. Iako je stasom sitan i nizak, lavlje je srce. Skriveno lavlje srce. Volio bih da mogu uzvratiti njegove pokušaje približavanja, ali bilo bi okrutno dati mu pogrešan dojam. Zna da je moje srce obećano drugome i stoga mora prihvatiti svoju sudbinu jedinog stanovnika rezervne klupe. Na tom prijestolju, nedvojbeno je kraljević... ali postoji kralj koji još uvijek čeka moju pozornost...

Tri sata dvadeset osam minuta. Tri sata dvadeset devet minuta. Tri sata trideset minuta... gdje je to paklensko zvono? Zašto ne zazvoni i ne oslobodi me od muke blok sata kemije sa starim Cockom Cooperom? Tri sata trideset jedna minuta. Minuta koja se prurušila u sat... i najzad, evo je. Kratke i jasne zvonjave zvona koja je najavila rođenje moje sreće.

Brzo uređivanje, posve jednako odijelo kao što je bilo mišljeno ranije, hitri rad nogu i u četiri sata i dvadeset minuta bio sam u klinici. Nakratko sam opazio kako mama ispraća jednog »tinejdžera s psihičkim problemima«. Bila je pomalo kratka sa mnom i rekla da će možda morati skratiti moj sat s Noelom kako bi s njim održala neki nejasan sastanak. Brzo sam je doveo u red i uvjerio je da se to nipošto ne smije dogoditi, da je to monstruočan prijedlog, da je meni prijeko potrebna ova terapija i da imam pravo na punih sat vremena, lijepo molim. Mudro, povukla se.

Progutao sam velik gutljaj spreja za usta s okusom pepermint a i sjeo na stolac ispred njegove ordinacije. Palo mi je na pamet da će ovo biti moji posljednji trenuci. Posljednje minute mog života PRIJE Noela. Uskoro ću o sad govoriti kao o »prije«. »Prije« nego što smo bili zajedno, »Prije« nego što smo se sreli, »Prije nego što smo znali da su naše budućnosti povezane«. Smijati ćemo se i to doba zvati »tada«. Ovo je sad, a sad je ništa u usporedbi s bla-

ženstvom onoga što će biti za nekoliko minuta. Prag ovih vrata portal je do mog raja. Jednom kad ga prijeđem, sumnjam da ću se ikad vratiti. To je to. Točka bez povratka. Početak. Hej, novi početak... Hej...

»Hej?«

Da... »Hej«...

»Hej, Peter, oprosti, jesi li zadrijemao? Uđi.«

Bio je ondje, sjajno iznenada, glasno govorio, kao iz etera. Pošao sam za njim u prostoriju i zauzeo svoje mjesto na sofi. Prokleo sam samoga sebe čim sam sjeo jer sam shvatio da na sebi još uvijek imam odvratnu školsku jaknu. Doista sam je namjeravao odmah skinuti jer bi me u protivnom mogao smatrati nekim trajavim školarcem. Smatrao sam da bi bilo previše konfuzno i da bi privuklo pozornost pokušam li je tad skinuti, ali potajno sam bio slomljenog srca pri pomisli da on neće vidjeti moju lanenu košulju s naborima koju sam ubacio u bjelilo otkad sam je zadnji put nosio, u pokušaju da joj vratim sjaj. (Taj poduhvat nije bio u cijelosti uspješan, ali ipak je nešto svjetlija od one mlitave sive kakva je ranije bila.) Zahvalio sam Bogu da sam barem odrezao cvijet, jedan drski narančasti gerber iz veličanstvenog vrta ispred ravnateljve kuće, i gurnuo ga u zapučak gdje je ponosno sjedio izazivajući moju ljubav da me previdi.

Koliko se sjećam, neko naredno vrijeme išlo je otprilike ovako:

NOEL: Onda, Peter...

JA: Oscar, molim. Ako bi bio tako ljubazan.

NOEL: Zapravo bih za početak volio razgovarati s Peterom.

JA: Molim?

NOEL: Mogu li razgovarati s Peterom? Hoće li Oscar to dopustiti?

JA: Da, naravno da hoće, jer obojica su ja.

NOEL: To shvaćam, ali volio bih da nas Oscar ostavi same na ne-

ko vrijeme. Možeš li ga zamoliti da to učini?

JA: Žao mi je, to nikako ne bih mogao učiniti.

NOEL: S kime sad razgovaram?

JA: Dragi moj druškane, pa sa mnom, naravno.

NOEL: Na kojeg »ja« misliš?

JA: Na mene, Petera. I na mene, Oscara. Jer mi smo jedna osoba.

NOEL: Shvaćam. Situacija je ozbiljnija no što sam mislio.

JA: Zašto?

NOEL: Peter, trebam te da se proguraš kako bismo mogli razgovarati o Oscaru. Peter, molim te, istupi.

JA: Dragi moj, pa ti se meni obraćaš kao da sam mrtav. I kao da si ti Doris Stokes. Molim te, odustani, imamo toliko toga reći i ovakvo besmisleno brbljanje samo će rasprčkati dragocjeno zajedničko vrijeme. A sad, naćuli uši i pripremi se biti polaskan...

NOEL: Želim razgovarati samo s Peterom, molim.

JA: Dušo, shvati da ja jesam Peter. To je moje krsno ime, ali molim te da pokušaš razumjeti jad životnoga vijeka s tako nevažnom etiketom. Kao da svakoga dana iznova umireš. Moji su roditelji očito sadisti. Dakle, shvaćaš, odlučio sam učiniti ga zanimljivijim i prisvojiti prikladnije ime. Samo to. Doduše, osjećam određenu srodnost s moćnim Oscarom Wildeom. Recimo da sam njegov obožavatelj. To je sve. Oduvijek sam ga čitao i oduvijek ga obožavam, ali najdraži, ne umišljaj da sam ja on. Ni najmanje. Kad bih barem bio tako blagoslovljen! Ja jednostavno nudim velikodušnu i otmjenu ponudu važnih i primamljivih strasti prema životu i ljubavi. Ono sam u čemu smo mi Englezi najbolji, gospodine - nisam luđak — ekscentrik sam. Svi pozdravite sve čarobno!

TIŠINA

NOEL: Hmmm (zbunjeno mrštenje božanstveno pjegavog čela). Shvaćam... ali mogu li razgovarati s Peterom?

Nebesa, kakvo razočaranje. Izgleda da moj novozelandski dra-

gan možda nije najsvjetlija žarulja u svijećnjaku. Zašto sam pretpostavio da će psiholog biti pametan kad sam oboružan nedvojbena dokazima u suprotno u osobi moje vlastite majke?

Naša se seansa nastavila na ovako zamoran način dobrih pola sata tijekom kojih je moja jedina hrana bilo ostati usredotočen na iskreno drsku zelenost njegovih nestašnih nestašnih očiju, koje su mahnito tražile moje ne bi li u njima pročitale odgovore na besmislena pitanja. Naizgled je bio nepokolebljiv u svojoj neprijetnoj klimavoj teoriji da sam domaćin brojnim osobnostima ili još gore — što? — da doista kroz mene govori Oscar Wilde? Blagi Bože. Ja nisam psihijatar, ali, iskreno, Noele dragi, daj nadoknadi propušteno.

Ma koliko se ja trudio usmjeriti naš brod koji je tonuo prema kopnu gdje bih mogao ozbiljno započeti sa svojim snubljenjem, on ga je odlučno usmjerio ravno u nadolazeći vjetar svojih bijedno zastranjelih pretpostavki. Znam koliko je važno dopustiti jednom alfa mužjaku kao što je on određenu mjeru vodstva i dokazivanja, pa sam pristao na tu igru, čitavo vrijeme želeći da se oslobodimo te smiješne distrakcije i prijedemo na važan i bitan dio — ljubljenje.

Predomislio sam se od toga da ga požurim pa je naša seansa završila prilično razočaravajuće, sa sljedećim riječima:

NOEL: Hvala ti na tvojoj otvorenosti, Peter.

JA: Oscar. Prilično je divno biti iskren.

NOEL: Misliš li da si bio istinit? Ili neistinit?

JA: Neistinit? Nemoguće. Gospodine, ja sam iz Pangbournea.

NOEL: U tom slučaju, to je dobro. Hoće li ti biti ugodno ako sljedeću seansu igramo uloge?

JA: Bit ću oduševljen udovoljiti ti na svaki način koji smatraš primjerenim. I na neke načine koje takvima ne smatraš.

NOEL: To je neumjesno.

JA: Oh, nadam se da je tako.

NOEL: Doviđenja, Peter.

JA: Oscar. Zbogom. Ostaj mi dobro. Auf Wiedersehen. Adieu.

Otišao sam značajno se razmećući i ostavio ga uzbuđenog i, pretpostavljam, čeznutljivog za još.

I tako to počinje. Ova luda ljubavna veza.

ČETRDESET OSAM

DORA

Petnaest sati likovnog u dva dana, to je bilo jednostavno, ono, kazna ili nešto, a ne ispit. Nismo smjeli iz učionice ni ništa osim za ručak i odmore i odlazak na zahod i slično. Bilo je, ono, okrutno. Odlučila sam da čak i ako ikad ispadne da sam prilično dobra umjetnica, stvarno ne želim stvarni život umjetnice. U svakom slučaju ne slikarice. Po čitav dan samo slikaš i gledaš što si naslikao i slikaš i gledaš. Na kraju ova zadnja dva dana, toliko mi je već dojadilo gledanje u ono što sam naslikala da to više nikad u životu ne želim vidjeti. Nikad više ne želim vidjeti učionicu iz likovnog, imam osjećaj kao da sam u njoj čitav život od dana kad sam se rodila. I sve je vodilo do ovog dana, dana kad mogu reći da je zadnji dan likovnog u mom životu. Iako je profesor govorio: »Daj, Dora, prestani razgovarati i primi se slikanja, možeš ti to. Naprijed, Dora!« i slično, još uvijek imam osjećaj kao da sam provela petnaest sati radeći na nečemu što će na kraju jednostavno biti obično sranje. Gotovo sve što napravim je sranje. Znam da je. Nisam glupa. Vidim da drugi rade mnogo bolje od mene.

U svakom slučaju, to nije važno, sad je gotovo i još imam samo jedan ispit iz teorije kuhanja prije no što zauvijek završim školu. O moj Bože, nema više škole! Da te vidim, bejbe. Kako će biti? Oh, je li to zvoni budilica u sedam ujutro? Je li za mene da ustanem i odjenem odvratnu školsku uniformu u sivoj i boji burgundca s apsolutno nula ukusa? Ne, nije —jer Dora Battle više ne ide u školu. Zbogom, školo! Vidimo se! Hasta La Vesta, školo! Bon voyage!

Zašto je učenje iz udžbenika tako jebeno teško? Pokušala sam biti disleksična još u osmom razredu jer disleksičari dobiju dodatno vrijeme i tražilicu riječi i provjeru pravopisa i slično, ali navodno

nisam disleksična, što je fakat iritantno. Barem sam saznala da mi trebaju naočale, pa je to već nešto. Nisam sigurna da to totalno 125% objašnjava zašto mrzim čitati. Moglo bi biti da je zbog toga što stvarno jednostavno mrzim čitati, riječi i rečenice i udžbenike i ta sranja. ALI. Što je stvarno zanimljivo, mislim da bi se vlada trebala, ono, probuditi i shvatiti sljedeću stvar o današnjim mladim ljudima, a to je da fakat volim čitati fejsbuk i MSN i to, a i to je, na kraju krajeva čitanje, nije li? I to su riječi.

Da mi je dopušteno, i da mi to moja majka čuvarica zatvora dopusti, ostala bi na fejsu čitavu noć umjesto spavanja. Dobro, ne skroz umjesto, ali mogla bi s dva sata sna umjesto osam na koliko me ona prisiljava.

Obožavam fejs. Toliko ga volim da bi se udala za njega. Dragi fejsbuče, molim te oženi se sa mnom tako da možemo uvijek biti zajedno i da me ti možeš nonstop zabavljati pa mi nikad neće biti dosadno.

Iako, voljela bi da imam više frendova na fejsu. Lottie ima tristo ili tako nešto, ali ona je, ono, fakat zgodna i popularna i to. Bilo bi super da ih imam makar sto. Odnedavna imam neke nove, ali to su uglavnom frendovi moje rođakinje iz njezine škole i strašno su nezreli i to. Lottien buraz je jedan od mojih frendova. Kul je, ali je grozan u odgovaranju na poruke i stalno priča samo o svojoj curi. Da, hvala, shvatila sam mig.

Sam je nekad bio prilično dobar u razgovoru na fejsu i to je bilo strašno slatko jer je grozan u razgovoru uživo. Bože, sjećam se kad smo bili na prvom spoju i on je bio toliko stidljiv da je skoro šutio. Sjedili smo na klupi i držali se za ruke. Oboje smo, ono, slali SMS-ove i to, a onda sam dobila sms od njega u kojem je samo pisalo: »Smijem te poljubiti?« To je bilo taaako slatko. Sladak je bio i poljubac.

Ponekad sam mislila da je više ono što stvarno je kad piše na fejsu nego kad me gleda u facu. I zato je tako čudno da se to uopće zove

»Face«book jer jedino što zapravo ne možeš je razgovarati s čovjekom u facu. Mama fakat pogrešno shvaća kad mi stalno govori da ljudi izmisle osobu koja će biti na fejsu, a koja nisu njihovo stvarno ja, i da to sve zbunjuje. Da, dobro, možda, ponekad, ali ja znam, u mom slučaju, na fejsu mogu mnogo više biti ono što stvarno jesam nego igdje drugdje, jednako kao i Sam. Majko, u redu je malo se pretvarati jer nikad se ne zna, jednog dana možda fakat postanemo osoba koja bi voljeli biti. Pretvaranje je samo vježba za to, mislim.

U svakom slučaju, voljela bi da imam više ljudi s kojima bi se pretvarala, samo to. Apdejtati ću profil i staviti bolje fotke, a možda čak dam posebnu ponudu na Start Groupu i pošaljem je globalno — nešto kao:

»Besplatni mafini za prvih dvadeset seksi frajera koji se prijave za moje frendove! Moraju biti fit i zabavni, gubitnici i rugobe ne trebaju se ni prijavljivati. Odgovori na sve postove zajamčeni.«

Nešto tako. Vole li dečki mafine? Ja nikad nisam ispekla mafine, ali Peteru to ide prilično dobro i strašno bi volio vidjeti odgovore koje sam dobila ako to učinim. On je prilično dobar na kompu, naš je totalno odledio kad se najednom zblokao. Osim toga, ne ide tužakati mami i tati o mojim privatnim stvarima, iako ponekad zna biti pomalo sablastan. Jedna od dobrih stvari kad imaš majku iz neandertalskog doba je ta da ona nema pojma ni kako upaliti komp pa ne može njuškati po njemu jer znam da bi to itekako radila da može.

O moj Bože!! Lottie je upravo postala odgovor na moju poruku o naturalnim haljinama i to da kaže da misli da bi za naturalnu mogla imati pravog pratioca, ali da se previše srami govoriti o tome na fejsu pa će mi reći kad svrati do mene. Njezina mama je trenutačno narogušena skroz naskroz zbog ispita pa ne može doći nekoliko dana.

Moram biti iskrena, malo sam ljubomorna ako ona ima spoj jer smo trebale ići kao pratnja jedna drugoj i ja sam se radovala kako

ćemo se zajedno urediti i reći: »Ekipo, pa što — nama ne treba frajer da se super zabavimo. Gledajte nas, pljugeri, najbolje smo frendice i plesat ćemo dok ne umremo!« To smo rekle da ćemo napraviti, ali nećemo moći ako ona ima nekoga. Zapravo bi trebala biti sretna zbog nje. A možda će njezin pratioc imati brata za mene! Ili nekog kompića? Ili bilo koga...?

ČETRDESET DEVET

MO

Najveća razlika je da se osjećam lakše. Tjelesno, zapravo, lakše. Naravno da nisam lakša. Ali djelovanje tog osjećaja toliko je uvjerljivo da sam se zatekla kako vršim inventuru u zrcalu. Čak sam se malo iznenadila kad sam otkrila da sam nažalost naizgled posve jednaka kao i zadnji put kad sam se pogledala. Na djelić sekunde pomislila sam da će se to vidjeti. Kako? Po blistavosti kože? Po sjaju u oku? Po uspravnijem držanju? Manjoj težini na bokovima? Ništa od toga nisam vidjela, a ipak se osjećam nedvojbeno drugačije.

Čak je i putovanje na posao bilo drugačije nego ranije. Vozila sam se istim putem. Iste ulice, iste kuće, iste trgovine, da, ali sve je bilo neobično intenzivno. Kao da je sve umočeno u boju ili oprano mlaznom štrcaljkom. Sve je bilo mrvicu čišće i oštrije. Ili možda ja imam nove uši i nove oči i one vide i čuju svaku stvar iznova. Netko je pojačao ton i jasnoću u mom životu. U cijelosti sam u zveckavoj, poput kristala jasnoj srži svega toga. Samo što nije jasno, nema stvarne jasnoće. Dapače, sve je замуćeno. Dakle, osjetila su mi oštra, ali percepcija mi je tupa. Pa reci da nisam zbunjena.

U stisku ovog emocionalnog vrtloga, jutros smo započeli Noe-lovu drugu seansu. Smatrala sam se apsurdnom kad sam samu sebe uhvatila u zrcalu kako stavljam još maskare netom prije dogovorenog termina. Gotovo uvijek sam našminkana, to nije neobično, ali svaka žena zna kad nanosi ovakve dodatne male količine. Kad je očna šupljina mrvicu tamnija i dublja, ili tuš za oko djeluje malo mačkasto na vanjskom rubu, ili kad je rumenilo rumenije, ili kad su usne pažljivije ocrtane i crveni ruž odvažno nedvojbeno crven. Učinila sam sve ovo i znala sam da samoj sebi to nikako ne mogu zanjekati kad sam shvatila da četka mog rumenila klizi preko mog

dekoltea, otkrivenog u novoj majici s predubokim izrezom oko vrata. Itekako predubokim. Što sam mislila? Zapravo, nisam mislila. Nisam željela misliti. Željela sam osjećati.

Odbacujući svaku sumnju ili savjest, uvela sam Noela u ordinaciju i on me ponovno nepokolebljivo gledao u oči na onaj svoj intenzivni način — čovjeka to enervira. Pokušala sam započeti seansu pitanjem ima li što na umu. Načas je šutio. Zatim je rekao jednu riječ.

»Ne.«

Bože. Bila sam idiotkinja i umislila čitavu tu sablasnu, neugodnu epizodu. Osjetila sam kako me prekriva pokrov poniženja i podigla sam dekolte majice kako ne bi bio tako kompromitirajuće dubok. Usta su mi se osušila i počela sam petljati po svom bloku koji je tad, naravno, pao na pod i dok sam se saginjala po njega, majica mi se dodatno spustila otkrivajući još više grudi, veliku količinu, količinu jedne drolje. Još grozničavog potezanja, ovaj put posve očito zbunjenog. Kad sam povratila makar mrvicu pribranosti i uspjela ga ponovno pogledati u oči, smiješio se onim samopouzdanim privlačnim osmijehom.

Rekao je: »Hoću reći NE, nemam ništa na umu, nego nešto. Nekog. I samo tog nekog. Ništa drugo. Molim te oslobodi me ovog mučenja, prestanimo s glupostima, i reci mi da i ti, Mo, osjećaš jednako.«

Tad sam znala da nisam sve umislila i da je on najljepši prizor koji sam ikad vidjela. Predivan. Najednom sam bila izvanredno svjesna gdje smo, da sjedimo jedno sučelice drugome u mojoj ordinaciji, na poslu, i sve mi se to učinilo krajnje neprimjerenim. Trebali bismo biti pokraj neke fontane u Firenci, zar ne? Programirana sam biti profesionalna na poslu, posebno u mojoj ordinaciji u kojoj se govore brojne tajne, u kojoj mi je toliko toga povjereno. Dakle, u jalovom pokušaju da budem normalna, i očito radeći na autopilotu, nastavila sam s terapijom...

»Noele, rekla bih da je to što proživljavaš... zapravo... transference... koju je prvi opisao Freud... kao što znaš, to je nesvjesno

preusmjeravanje osjećaja prema jednoj osobi na drugu... veoma često pogrešno usmjereno prema terapeutu... što se... ovaj... možda događa ovdje. Rekla bih... možda...?»

»Shvaćam. Da je tako - samo da se zna, ja sam uvjeren u suprotno — ali da je to doista slučaj, ne svjedočim li ja tad sestrinskom fenomenu — onom »protutransferencije« u kojem je, ako smijem predložiti, situacija pacijenta u suklađu s onom terapeuta svjesno... ih ne. Empatija kod terapeuta može izazvati... da se zaljubi.«

Rekao je tu riječ. Samo tako. Zaljubi.

Samo tako.

Izbacio je torpedo koji me je raznio. Jednim potezom, ravnoteža između mojih intelektualnih sposobnosti i mojih nedvojbeno animalnih sklonosti razmrskala se i bila sam njegova.

Rekla sam: »Slušaj, Noele, ovo ne možemo nastaviti ovdje«, a on je rekao: »Ne. Znam. Gdje onda? Samo reci kad i gdje. Molim te.«

Tad sam ja rekla: »Daj da razmislim«.

I sad razmišljam.

PEDESET

OSCAR

Hargreaves nije mogao prisustvovati današnjem sastanku Čarobnih. Otišao je u Reading na odstranjenje prepucija. Tvrdi da ima stanje zvano fimoza i kaže da je kožica na njegovom prepuciju previše sužena da bi se pravilno prevukla, ali ja sam uvjeren u suprotno. Jasno se sjećam kad smo jedan drugome pokazali svoje »mačeve i medalje« na inauguracijskom sastanku da je njegov prepucij bio posve funkcionalan. Mislim da je nasjeo mahnitom popovanju Budalastog Baileya o vrlinama ratnika bez kacige. Kako je Bailey ikad uspio osvojiti časní položaj predstavnika učenika prava je tajna. Školi će trebati čitavo desetljeće najprimjerenijih i najboljih umova kao predstavnika učenika da povрати ijednu pohvalu za taj položaj.

Moronski Bailey dosad je privukao zao glas svakim svojim potezom. Njegova kampanja u prošlom polugodištu da zabrani svu »obješenu« kosu koja doseže ispod okovratnika bila je barbarska i ponukala mnoge iz folikularne elite da se ostrižu na centimetar od uha. Odbio sam glumiti Samsona njegovoj Dalili i umjesto toga upotrijebio usluge jedne maštovite spravice nazvane »ukrasna gumica za kosu« koju mi je darovala Prhutava Dora i time nosio najdrskiji otmjeni konjski rep do kraja polugodišta, prilično iznad ovratnika, izbjegavši Bailejev paklenski bijes. Zaprijetio sam mu mrežicom za kosu ustraje li s tim idiotizmom i naredno polugodište. Gospode, a što s onim kad je Bailey odlučio da mu se svi mi moramo obraćati s »gospodine« kao da je profesor? Nitkov. Morao sam biti viđen poražen i stoga sam smislio lukavu varku. Umjesto da mu se obraćam s »gospodine«, zvaó sam ga »huljom«. Ako bili to izgovorio dovoljno brzo, ne bi primijetio razliku i tako sam ga redovito klevetao i dvadesetak puta dnevno. To mi je predstavljalo

veliko zadovoljstvo. Samo se mogu nadati da će se despoti koji kontroliraju školu opametiti na vrijeme za sljedeću godinu i da bih ja s pravom mogao biti izabran za predstavnika učenika. Moja prva zapovjed bit će da mi se obraćaju s »Najodličniji glavni momče«, a druga da na svakom putovanju između Velike dvorane i svih učionica jedini prihvatljivi način kretanja bude poskakivanjem. Dvostruki ili jednostruki poskok bio bi jednako prihvatljiv. Trčanje ili hodanje osudilo bi se odvratnim i bilo kažnjeno pljeskanjem po stražnjici. Rukom. Mojom rukom.

Koji god bili Hargreavesovi razlozi, a ponavljam da sam uvjeren da se namjerno sakati kako bi zadovoljio Baileya, ili barem kako bi samome sebi bio neodređeno estetski dostatan, danas je bio odsutan i stoga se sastanak sastojao samo od Wilsona i mene. Bio je Wilsonov red da odabere lozinku i odabrao je »Jacqueline Onasis«, što je po mom mišljenju bio znak njegove obnovljene ponnje prema učenju i kvantni skok naprijed za njega. Ganula su me njegova nastojanja da osvoji moje odobravanje.

Dnevni red prošli smo za nekoliko minuta, donoseći svakojake odluke povezane s Čari. Na svoj popis odobrenih dodali smo uvaženog Clooneya iako je izbila vatrena rasprava o njegovoj seksualnosti koja je zasad još uvijek nekategorizirana. Kao drugo, suglasili smo se da nesretna sandala nalik klompi nazvana »Croc« ne može biti nipošto dopuštena. Na kraju, proslavili smo i uzvisili riječi »čovjek iz snova« i pripojili je božanskom Johnu Barrow- manu za sva vremena.

Budući da nije bilo drugog posla, Wilson i ja sjedili smo zajedno u tišini ukraden časak ili dva čekajući zvono za svršetak stanke za ručak. Bilo je neobično biti tako blizu jedan drugome, ali nije bilo nimalo neugodno. Čestitao mi je na odabiru rupca koji je virio iz gornjeg džepa moje jakne. Objasnio sam da je zapravo lažan. Bio je to jedan od uzoraka tkanina koje su poslali mami kako bi odabrala kojom će prekriti oman u svom budoaru. Ispravno ga je opisao kao »domišljatu optičku iluziju, džepni *trompe l'oeil* ako hoćete,

krajnje kicoški«. Odlično, Wilsone, drago momče. Nagradio sam ga malom demonstracijom dva različita stila preklopa — Cagneyevim i mojim najdražim, Astaireovim.

Divio se mojoj stručnosti i činio nemalo ganut. Osjetio sam nježnost prema njemu i to mu rekao. Njegove male svijetle oči zablistale su i upitao je bih li mogao razmotriti službeni redosljed mojih Ljubljenih i možda ga promovirati na viši položaj? Uvjerio sam ga da je njegovo mjesto sigurno, da nikad ne bih mogao biti neljubazan prema nekome tko je preživio tako neizmjernu tugu i da ga smatram izvanrednim momkom i tip-top medenim.

Tad sam shvatio da sam možda bio malčice previše indiskretan jer njegovo mi je upitno mrštenje to dalo do znanja. Upitao je otkud išta znam o njegovoj prošlosti. Ako znam, koliko mnogo znam?

»Oh, Wilsone,« rekao sam, »ne imaj straha, zauvijek ću čuvati tvoju tajnu, dragi dragi dječake. Toliko si mnogo pretrpio...« i ispružio sam ruku prema njemu. Ali on je ustao i odjurio, i bojim se da sam u njegovom divnom oku opazio suzu. I doista, drugu suzu u drugom oku.

OOOPS!

PEDESET JEDAN

DORA

Dakle, voljela bih ta tri sata mog života natrag, molim. Taj ispit iz teorije sa sigurnošću mi je rekao sve što znam da ne želim da moj život ikad bude. Zapravo, ne mogu zamisliti kako sam ikad pomislila da će mi prehrambena tehnologija ikad biti korisna. Mislim, dajte, tko kuha?!! Ja nikad u životu neću kuhati. Činjenica. Pa zašto onda moram znati išta što su mi ikad rekli na tom predmetu?

Jedno od pitanja je bilo — opiši nutritivna svojstva bjelanjka i žumanjka jajeta. Što s time? Ma nemoj. Hej, gospodine Ispitivaču - upitaj se ovo — zašto to moraš znati? Nitko ne mora znati ta sranja, pa zašto to onda pitaš, drkadžijo? O.K., da vidimo, možda bi morala znati svojstva jaja da sam:

- a) profesor za hranu
- b) kuharski šef za omlet ili
- c) pile.

Ja nisam ništa od gore navedenoga i ZATO TO NIJE VAŽNO!! Profesori i ispitivači, pazite, ja nikad neću skuhati jaje, kužite me? Zato mi se skinite s grbače sa svim tim jebeno dosadnim pitanjima. Ne zanima me. Nisam zainteresirana. Stupanj interesa jednak nuli. Zainteresirana? NE. Informaciju o jaju recite nožnom prstu jer stopalo ne sluša. Recite je stopalu jer koljeno ne sluša.

Recite je koljenu jer bedra ne slušaju. Recite je bedrima jer... torzo ne sluša. Recite je torzu jer ruka ne sluša. Recite je ruci jer dlan ne sluša. Recite je dlanu jer lice ne sluša. Recite je licu jer uha ne slušaju. Recite je ušima jer... pužnica u unutrašnjosti uha ne sluša. I pažljivo me slušajte pušioničari — Dora Battle ne sluša ništa od toga!

Na kraju sam napisala da »veliki žumanjak jajeta sadrži oko 60

kalorija energije i vitamine A, B1, B2, D i E. Bjelanjak nema masnoće i ima oko 4g bjelančevina«. I to je sve što znam. Debbie Gabb je rekla da je to točan odgovor, a ona je skroz pametna pa mislim da sam dobila barem dva boda. Iako se ni najmanje ne uzrujavam.

Čim smo izašli s ispita, bio je kraj službene škole za našu grupu pa smo totalno poludjele. Ono, nalile smo se Tangom i vrištale i ljubile i to, i sve smo se jedne drugima potpisale na majice s izjavama kao »uvijek budi ti« i »drolje preh-teha su carice« i sličnim sranjima. Bilo je totalno ludo. Podigla sam kosu u, ono, kao veliki ananas rep na tjemenu s vrpcom za teniski reket. Bilo je ludo. Nikad tako ne pokazujem izrast, osjećala sam se ono... tako slobodnom. Ne mogu vjerovati da više nikad u životu neću morati otići ni na jedan školski sat. Sretno više nikad neću naučiti nijednu jedinu stvar. Jupi!! Dvostruki smajlič.

Ja i Lottie smo se samo grlile i grlile i onda je ona napravila nešto fenomenalno. Dala mi je ovu malu ružičastu kutijicu s vrpcom i rekla mi da je otvorim. Unutra je bilo ovo božanstveno malo ogledalo i oko njega hrpetina ljepljivih perlica i to, a na etiketi koja je visila na njemu pisalo je: »Pogledaj unutra da vidiš moju zauvijek najbolju frendicu, što god se dogodilo«. Nisam mogla vjerovati, bilo je kompletno lijepo i ono, odmah sam se kompletno rasplakala.

Ja sam njoj u životu kupila samo prsten za nožni prst koji joj se svidio kad smo za njezin rođendan išle u šoping u Oracle u Readingu. Morala sam ga opisati tati i on se tjedan dana kasnije vratio u trgovinu da mi ga kupi (gospode, pokušaj opisati prsten za nogu jednom starcu bez imalo smisla za modu. Ali, kupio je pravi prsten i zapravo, platio ga je pa zato veliko poštovanje prema njemu) ali ono što je ona meni dala bilo je tako obzirno i značajno — baš nalik *njoj*. Nikakvo čudo što mi je zauvijek najbolja frendica jer nitko drugi nije joj ni do koljena. Ništa se ne može usporediti. S njom.

Dakle, došla sam kući i isprobala maturalnu haljinu za sljedeći tjedan koja je, ono, *tako*. Radikalno. Božanstvena.

PEDESET DVA

MO

Halo, dobili ste Mo. Ako želite razgovarati s psihologinjom Mo, pritisnite 1. Ako želite razgovarati s autoricom Mo, pritisnite 2. Ako želite razgovarati s majkom Mo, pritisnite 3. Ako želite razgovarati sa suprugom Mo, pritisnite 4. Ako želite razgovarati s razuzdanom droljom potencijalno preljubničkom luđakinjom Mo, samo šapnite jer veoma je blizu. Hvala. Odabrate ludu Mo. Nažalost, osoba koju želite dobiti zaokupljena je drugim mislima frivolne mašte koje je posve obuzimaju i opasno glavinja na rubu besramne ludosti i zato je opasno izvan kontrole i trenutačno nedostupna. Ostatak poziva skupo će vas koštati i beskonačno vam nepovratno naškoditi. Molim vas, potražite dopuštenje odrasle osobe prije no što nastavite i hvala vam ponovno što ste koristili naše usluge. Ne zaboravite — možemo vam dati i vozni red podzemne željeznice, raspred kino predstava i terapiju ukoliko ste izgubili dragu osobu.

PEDESET TRI

DORA

Zašto, koji kurac, to radi? Majko, moji ispiti su završeni, dopušteno mi je malo vremena da se *s iliran*, za ime Božje. Moj način opuštanja je razgovorom s frendovima na fejsu. REKLA SAM TI TO DEVET MILIJUNA PUTA, IDIOTKINJO!! Nisam otimačica automobila ni cura koja uživa u ludoj vožnji ni kradljivica u trgovini ili siledžijka koja mlati druge ljude dok se to snima, niti sam pijandura ili kurva na cracku. Nije protiv jebenog zakona koristiti internet čak i kad ga se koristi »dva sata i svima drugima blokira vrijeme«. Tata gleda jebeni ragbi, a Peter je u svojoj sobi i radi krznene grijaae za noge od starog kaputa bake Pam.

Slušaj mama, ti ne znaš ni kako upaliti komp, glupačo, pa zašto tako šiziš? Što se tebe tiče koga ja kontaktiram i zašto? Ljudi sa sedamnaest godina koji tek što za nekoliko tjedana nisu napunili osamnaest i trebali bi razgovarati jedni s drugima na fejsu. Takav je zakon. Idi i razgovaraj sa svim ostalim majkama i jebeno saznaj da sam u usporedbi s nekima od njih ja jedva na fejsu. Pričaj s majkom Rachael Faulkner — ona je, ono, jebena ovisnica! I ima svoj vlastiti laptop. I ima iPhone. Sa *Sumrakom*. Za koji oni plaćaju. Zato zapravo mislim da ćeš uvidjeti da sam ja mila majka. Trebala bi biti zahvalna što imaš nekog tako jebeno velikodušnog zajebenu kćerku jebena kravetino. GUBI SE!!!!

U svakom slučaju, tijekom dvadeset sedam minutica koliko mi je zapravo bilo dopušteno biti na fejsu, sa srećom sam vidjela da je moja ponuda mafina polučila tri fakat kvalitetna nova prijatelja. Jedan je prijatelj Lottienog buraza s nadimkom »Ormar«. Jedan je neki tip s tuluma prošle godine za kojeg se ne sjećam je li fit ili ga možda zovu »ne Robert Pattison«. A trećije tip po imenu »X-man«

koji kaže da pozna Petera i da me je vidio i misli da sam seksi.

O moj stvarni Bože. Tri tipa! To je više nego što sam očekivala. Tri više, zapravo. Bila sam, ono, totalno kul dok sam razgovarala s njima iako mislim da Ormara tako zovu s razlogom jer je bio simpa i sve, ali čini se da ga najviše zanimaju kolači. Pitat ću Lottie za njega kad sljedeći petak dođe k meni da se sredimo za maturalnu.

O moj jebeni Bože! Tako sam uzbuđena zbog maturalne. Peter želi da večeras s njim pogledam film *Carrie* jer kaže da je o američkoj maturalnoj i što se normalno na tim zabavama događa. Trenutačno je veoma ljubazan. Možda shvaća da je njegova starija sestra, ono, napokon žena i da bi me trebao fakat poštovati i to? Veselim se filmu — volim filmove s hrpetinom lepršavih haljina i mišićavih frajera.

I on ih voli.

PEDESET ČETIRI

OSCAR

Kako savršeno apsurdan dan. Već sam bio ponešto iscrpljen zahvaljujući trabunjanju Ogorčene Dore koja je bila besramno neupućena u sadržaj jednog od najboljih filmova moderne povijesti, *Carrie*, u režiji dražesno sumnjivog Briana De Palme. Ona ga smatra jezovitim« i »uznemirujućim«. Kako Očajna Dora može biti tako strašno bez mozga?

Možda bi umjesnije pitanje bilo »Kako ona, zaboga, na bilo koji način može biti u genetskom srodstvu sa mnom?« Moram uzeti vremena posjesti mamu i *Patera* kako bih postavio teška neizbježna pitanja o pravom roditeljstvu Musave Dore. Jedino moguće objašnjenje koje mogu ponuditi u odnosu na njezinu kokošju pamet jest da, ukoliko ona doista jest moja prava sestra, tad je zacijelo riječ o nekom okrutnom obratu mutacije DNK pri kojem sam ja nekako upio sve mnogobrojne moždane stanice koja je ona ostavila iza sebe u žurbi da izađe iz mamine maternice neke dvije godine prije mog ulaska. Tipično za nju da ostavi nered iza sebe. Ma kakav bio proces, rezultat zapanjuje. Ona je nakazno čudo. Moja sestra, praznoglava dama.

Usprkos njezinom manjku intelekta koji se daje kvantificirati, to stvorenje svejedno smatram dražesno zabavnim i ne može mi se ne svidati. Otkrivši pravu dubinu njezina neznanja o ovom određenom filmu, nisam mogao odoljeti da pomno ne promatram kako postaje svjesna njegove pune, zastrašujuće prirode. Zinula bi od preneraženosti u osupnutim fazama koje su bile previše smiješne da bi ih čovjek ignorirao. Stalno se mrštila pokušavajući shvatiti pojam tako majstorskog djela filma strave i užasa. Svjedočio sam postupnom dolasku grčeva u crijevima i živčane napetosti. Nisam

predvidio da bi mogla biti budna pola noći i blebetati o tome koliko su nezaboravni kadrovi. To stalno cviljenje, zajedno s redovitim posjetima mojoj sobi kroz čitavu noć kako bi me mlatila po glavi za kaznu što sam je preplašio, rezultirali su cjelodnevnim umorom s moje strane.

Danas je naročito bio dan kad sam najmanje od svega želio biti mrtav umoran. Danas je bila moja presudna druga seansa s mojim Ljubljenim. Danas je trebao biti presudan trenutak, trenutak fanfara. Nije mi trebalo ništa izmoždeno ni klonulo na ovaj najpovoljniji od svih dana. Zahvaljujući Šašavoj Dori, definitivno sam venuo ondje gdje sam trebao biti živahan. Neka je prokleta na tisuću vrištavih paklova. Trebala mi je moja domišljatost kako bih glumio kleinovskog čarobnjaka u njegovoj vlastitoj igri, kako bih ga očarao virtuoznim prikazom razuzdane mudrosti.

Na dnevnom redu je u smislu garderobe bila modra boje oceana. Trebao sam biti ažuran od glave do pete. Želio sam da moja odjeća govori »Uđi, voda je divna. Hajde, Noele. Ja sam tvoj ocean. Izazivam te. Zaroni.« Nažalost, nemam plave hlače, ali dostajale su moje prugaste mahovinasto zelene boje. Pretpostavljam da sam svejedno govorio »zaroni«, ali ujedno, zelenošću hlača, »pazi na stijene i sve plutajuće alge«. Pitao sam se zašto sam se uopće trudio kad me je Noel pozvao u svoj ured na krajnje neugodan površan način. Kao da sam jednostavno sljedeći pacijent. Unutra van, unutra van. Ne ponašaj se tako prema meni, gospodine, i bolje se toga okani.

Sjeli smo i on je uzdahnuo i nasmiješio se. Obično je njegov osmijeh takav da ostaneš bez daha i ja se sav rastopim, ali danas sam u njemu uočio majušni dašak nategnutosti. Nekako je usiljen, pomislio sam, ali bio sam spreman prijeći preko toga, smatrajući da bi to svakako mogao biti simptom nerveze. Je li moguće da Noel pati od početnih bojazni čežnje u nastanku? Je li moguće da jedva uspijeva potisnuti svoje strahove izražavanja ljubavi koja se ne usudi

izgovoriti svoje ime? Moguće. Nešto u njegovu ponašanju izjavljuje samopouzdanje, a ipak... Hmm.

Našu je seansu započeo popriličnom količinom šepRTLjanja, izjavivši da je »veoma dugo i pomno razmišljao o našem zadnjem susretu« koji smatra »izazovnim i fascinantnim«. O da, dragi moj. Uhvatio si me u veličanstvenom jantaru. Sretan sam što se prepoznajem kao izazovan i nijedna duša koja me poznaje neće zanijekati da sam nedvojbeno fascinantan. Možda bih ja odabrao »zablješćujući« umjesto »fascinantan« kao točnije nijansiran opis, ali nema veze.

Zatim je predložio da se vratim u vrijeme kad sam imao tri godine kako bih istražio svoj odnos s mamom i *Paterom*. Moćno je priznanje mom zadovoljnom djetinjstvu da se mogu sjetiti samo prilično dražesnih stvari, uglavnom povezanih s maminim ormarom i svakovečernjih divnih priča koje mi je pričao *Pater*. Obdario sam Noela veličanstveno zabavnim anegdotama o mom panoramskom putovanju iz djetinjstva u tinejdžersku dob pomoću velikog broja sjajnih šarenih veličanstvenih cipela. U tom je trenutku on pretpostavio da seansu baš ne shvaćam ozbiljno. Možda je on u pravu, ali moje su priče bile daleko zabavnije od svega što je on očajnički nastojao potaknuti, a ja mu ne želim dosadivati. Kako bi to bilo i najmanje čarobno? Jednostavno ne bi.

Zatim je započeo zbunjujuću dijatribu o tome kako bi moje »glumatanje« moglo biti moj način da zaustavim vlastitu osobnost, da se otrgnem iz kandži roditelja, da se možda smatram toliko posve drugačijim od njih da bi se moja opozicija mogla nazvati »ubojitom agresijom«. »Molim, moj dragi obmanuti dječake?«, rekao sam. On je odgovorio: »Ne kažem da ih doista želiš ubiti, nego da možda ubijaš ili sabotiraš nešto u sebi kako bi se odmaknuo od njih. To je samo provokativno, i samo je faza.«

Pa, iskreno, govoreći o depresivnom položaju, lako sam na licu mjesta mogao upasti u crnu rupu razočaranog očaja da mi pogled

nije bio tako revno prikovan uz nagradu. Nagradu koja je, sa svakom riječi koju je izgovorio, postajala manje očaravajuća i brzo se mijenjala iz sjajne u mat. Stavio sam mu ruku na usta kako bih zaustavio tu bujicu besmislica. Činio se iznenađenim. Morao sam iskoristiti priliku, nisam mogao ni trenutak više biti dio ove šarade.

Prilično galantno, rekao bih, rekao sam: »Dragi, sad moraš ušutjeti jer blebećeš gluposti. Shvaćam da si nervozan, dušo, jer vjerovao ili ne, i ja sam. Vidiš kako drhtim? Ne duljimo s ovom maskeratrom ni nanosekundu duže. Priznajmo magiju između nas. Više ne mogu tražiti ljubav na ovaj eliptičan način. Budimo odvažni. Sruši se u moj labirint ljubavi. Poljubi me, Noele, preklinjem te. Poljubi me žestoko, čovječe, i misli to ozbiljno!«

Noel je iskočio sa stolca nemalo iznenađen i rekao: »Peter — Oscar — kako god ti je ime, ovo je posve pogrešno, druškane. Posve si pogrešno shvatio. Pa ti imaš šesnaest godina, za Boga miloga!«

Na što sam ja glasno, moguće preglasno, odgovorio: »NISAM DIJETE. FUNKCIONALAN SAM ČAROBAN GOSPODIN KOJI TE SLUČAJNO POSVE OBOŽAVA, TI SMIJEŠNA ZLOČESTA BUDALICE!«

U tom trenutku je uletjela mama. Uvijek me je učila da je nepristojno i loše to učiniti kad je pacijent na terapiji, ali svejedno je to učinila. To je bilo krajnje nepristojno. Uхватила me je usred rečenice i, kao što je tako često običaj kod nje, odmah razbila delikatan trenutak svojim otresitim ponašanjem.

Rekla je: »Oscare, blebećeš bez veze. Da si odmah prestao, nije pametno ni smiješno. Znam da si se dječjački (*Jao*) zatelebao (*Jao*) u Noela, ali ovo je jednostavno smiješno. Ti njega ni najmanje ne zanimaš (*jao*)«.

Pogledao sam svog dragog koji je zurio u sag. (Grozan sag boje crvenog vina. Stalno govorim mami da sredi sablasno pokućstvo u toj ordinaciji, ono ni na koji način ne potiče harmonično razmišljanje.) »Noele, je li to istina?«, upitao sam. »Nakon svega što

smo prošli?»

Izraz na njegovu licu rekao mi je da on ne misli da smo išta prošli. Moj Bože, strašno je površan i sad zapravo shvaćam da nikad ne bih mogao istinski voljeti nekog tako plitkog. Zahtijevam da momak ima dubinu. Vjedra dubine.

Na kraju je progovorio. »Peter, ne postoji i nikad neće postojati ništa između nas, druškane, nikad. Ja jednostavno nisam... takav.«

Na što je mislio kad je rekao »takav«? On jednostavno nije... sjajan? Je li na to mislio? Nije... fascinant? Nije... zanimljiv? Nije... pametan? Nije... ČAROBAN? Kao da to nije bilo dovoljno uvredljivo, nazvao me »druškane«. Dvapat! Usuđuje se sugerirati da sam njegov druškan?! AAARGH. Kako podlo.

»Ja nisam tvoj druškan, gospodine, i nikad neću biti«, odgovorio sam. »Trebao bi otići u svoj stan razmisliti o neizmjernosti tvog gubitka i molim te, više nikad ne zamračni nijedan od mojih portala, nedostatni nevilleški klipane. Vрати se u Mordor, ti Kiwi... voćko!«

Majka me je užurbano izvela iz tog morskog mjesta i posjela u svoj ured. Koji je također imao sag boje crvenog vina. (Trulež je nenadoknadivo izbila, puki manjak ukusa proširio se kao antraks.) Teško sam disao i osjećao slabost. Sve je to bilo gnusno mučno neugodno.

Svojim zastrašujuće tihim glasom je rekla: »Radiš od sebe totalnu budalu, Oscare, molim te prestani ili ćeš se utopiti u poniženju. Odmah prestani sa svime time, laješ na posve pogrešno stablo s Noelom. Više neće biti terapije s njim, shvaćaš li? Znam da će ti srce privremeno biti slomljeno, ali oporavit ćeš se, iz jednostavnog razloga što mislim da će ti ego ublažiti veliki pad. Što je mnogo važnije, strašno sam bijesna na tebe. Upravo me je nazvao Luke Wilson i želi znati otkud ti naizgled znaš toliko mnogo o njemu. Znaš koliko je važna povjerljivost. Bi li mi objasnio? I bi li se pripremio na staromodne batine, blebetavi idiote?!«

Otkriven. Otkucan. Strašno. Sve je strašno.

PEDESET PET

MO

Sve je puknulo. Nisam sigurna kako išta izmjeriti. Svi moji uobičajeni kriteriji posve su poremećeni. Trebala sam znati da će biti teško normalno se ponašati u Suprugovoj blizini. Na kraju krajeva, on je možda najizravnije pogođen. Ironično, čini se da je on najpostojaniji od svih nas i jednostavno normalan. Naravno da je normalan. Mo, idiotkinjo, pa on ne zna da išta nije kako treba. Kako *ne* zna? Zar smo toliko nepovezani da ne može vidjeti dvojbu koja je tako jasno napisana tik iza mojih očiju? Da pogleda samo malo dublje, ne bi li vidio?

Da se razumijemo, stalno izbjegavam kontakt očima s njim pa zapravo nije imao prilike pročitati me. To bi samo po sebi trebalo biti dovoljan signal. Ne mogu vjerovati da ne osjeća da se nešto sprema. Gotovo dvadeset sedam godina braka. Zar dosad nije naučio primijetiti i procijeniti moje ponašanje? Ja se sigurno osjećam kao da mogu procijeniti njegovo. Je li ovo primjer jednog od onih strašno trivijalnih argumenata muškarci su sa sjevera, žene s juga? Muškarci su Sunce, žene Mjesec. Muškarci su crveni, žene plave. Muškarci su kava, žene čaj. Muškarci imaju pimpeke... Žene nemaju pimpeke. Što to zapravo znači?! Naravno da su muškarci drugačiji, ali ne bismo li u ovome braku trebali biti duboko povezani i ne bismo li često trebali paziti i održavati tu povezanost kako korov ne bi imao prilike izrasti?

Mislila sam da smo prilično dobri u tome, čak na oprezu. Za svaku godišnjicu braka sjednemo zajedno i ocijenimo što se događa i što osjećamo jedno prema drugome, svojim životima i njemu, braku. Uvijek sam mislila da ga prilično dobro istražimo. Nikad se nisam

osjećala ograničenom kad je riječ o izražavanju zamjerki. Redovito sam ih izražavala, povremeno prilično nezasitno.

Zapravo, s određenim se zazorom sjećam putovanja u Pariz za godišnjicu braka, kad sam pomislila da bih mogla uštedjeti vrijeme napišem li na komadiću papira popis svojih pritužbi kao svojevrsni podsjetnik, koji je glasio otprilike ovako:

- 1) Znojni ručnici iz teretane ostavljeni na podu spavaće sobe
- 2) Hračkanje pod tušem
- 3) Češkanje jaja kad smo u društvu
- 4) Stare, preuske ragbijaške majice nošene kao obične majice
- 5) Pretjerano korištenje izraza »što ima« smiješnim režavim glasom
- 6) Govorenje o meni kao »mojoj prvoj ženi« što je redovita šala nakon koje slijedi grohotan smijeh
- 7) Redovito buđenje djece kako bi im dao poljubac za laku noć
- 8) Guinnessom potaknuto prdenje. Beskonačno.

Zgrabio je popis iz moje ruke i glasno ga pročitao, dodajući komentare kao što su, »slažem se, grozno« i »neprihvatljivo ponašanje« i »odmah se razvedi od ovog čudovišta« nakon svake pritužbe. Na kraju se nagnuo preko stola u božanstvenom restoranu u Maraisu i lažnim francuskim naglaskom rekao: »Madame. Sad vidim gdje sam griješio. Morate me odmah ostaviti. Nemate izbora. Ali budite upozoreni. Ostavite li me, odmah ću krenuti sa svojim neodoljivim taktikama zavodjenja na omiljenu ženu svih vremena broj dva, božansku Coleen Nolan. I uspjeh ću. U to nema ni najmanje dvojbe. Možete li živjeti s time?« Budalasti muškarac. Smiješan muškarac. Ali budalast.

Kad razmislim o tome, on se nikad ne tuži na mene — ili išta drugo. Sluša i probavlja i uvijek rješava probleme, baš kao što bi učinio, ali na mene ne baca nimalo blata. To ne bi učinio. Mislim da me stvarno voli. Sa svim mojim manama i nedostacima. Neupitno. Oduvijek me volio.

Sjećam se da mi je jednom, jednog petka navečer, usred kupovine

u Sainsburyju rekao: »Vidiš, ovo je ono što najviše volim, kad radimo kao tim. Ja znam koji umak za tjesteninu ti voliš, a ti znaš koju šunku ja volim. Oboje znamo što klinci vole. Znamo kad više nešto ne vole i vole nešto drugo. Znamo čak i što je to što kupujemo svaki tjedan kako bismo se osjećali zdravije, ali rijetko pojedemo. Znamo da to jednostavno volimo vidjeti u hladnjaku. Tješi nas taj sirovi špinat, ta dinja, ta mast s malo masnoća ili bez nje. Volim to. Sve to volim. Veličanstvenost je u pojedinostima. Veliko je u malom. Špageti? Mislim da da! Umak za salatu? Navali!...«

Da, on me voli i voli našu obitelj. U pravu je, zajedno dobro funkcioniramo. Dobar smo tim. Ja uživam u organiziranju, akciji, zaposlenom kretanju, a on uživa u štucajima, teškim stvarima, zaustavljanju. On se toga ne boji, ne boji se ružnog i zamršenog. Što je prava sreća jer ja bih i od jednog i od drugog puknula.

Znam da ne razmišljam razumno. Uopće ne razmišljam kako treba. Nemam vlastitu volju. Samo što imam, jer želim li biti iskrena prema sebi, i ja biram. Biram ne stati. Biram kaos.

Usred ovog kovitlaca, očajnički pokušavam voditi normalan život, ali vidim da sve činim veoma pogrešno. Mislila sam da bih oponašanjem Suprugovog mirnog ali radoznalog ponašanja mogla djelovati normalno, kao on. Kakva pogreška. Očito obično nisam baš ovako mirna i radoznala. Očito to prilično loše glumim — kao da sam ih uzrujala i razdražila. Samo sam upitala kako idu Dorini ispiti, a ona je odmah pocrvenjela od bijesa tvrdeći da sam »sebična, beskorisna štreberica koja se nije potrudila primijetiti da je njezina kćerka obavila zadnji ispit i zauvijek završila školu, najljepša hvala na nikakvoj podršci«. Suprug je od nelagodne suglasnosti okrenuo glavu na drugu stranu. Oscar uopće ne želi komunicirati, tvrdeći da sam ga ponizila pred Noelom. Morala sam, ponašao se grozno, koristeći seansu za ostvarenje svojih patetičnih maštarijica. S Noelom. Od svih ljudi. Mojim Noelom.

Povrh svega, nevjerojatno, njuškao je po mojim kartonima i

praktički sabotirao veoma prisno i krhko povjerenje koje imam s Lukeom Wilsonom i njegovom majkom. Tek sam počela otvarati tog sirotog dečka, a Oscar je preko svega toga pregazio ogromnim betonskim čizmama, glupan. Zbog toga je morao biti prekoren. To je bilo posve neprihvatljivo i on to zna. Iskreno, kakvo zabadalo. Istodobno je tako pametan i tako prokleta glup. Da se čovjek prestravi. Oboje moje djece trenutačno su strašni. Raspušteni su, izvan mog dosega. Odlutali su i nisam sigurna da mi se i jedno od njih jako sviđa. Ja se njima nimalo ne sviđam.

Dora je uvrijeđeno odjurila i sad je u intenzivnom zasijedanju s Lottie u svojoj sobi. Sutra im je maturalna večer, još nešto u što nisam uključena. Nisam ni vidjela haljinu zbog koje je prije samo nekoliko mjeseci bila silno uzbuđena. Ne mogu sve to ne smatrati neumjesnim. Maturalna večer? Kako smiješno. Pa mi živimo u Pangbourneu, ne Ohiju.

Apsolutno sam glatko odbila zahtjev za »limuzinom«...!! Da je odveze kilometar do škole. Ma stvarno. Dora je Dora. Dora nije Elton John. Ili Mariah Carey. Ili Madonna, ili itko drugi tko bi voljela postati. Ona je cura koja napušta školu. Samo to. Znam da je to obred prelaska i važan je, bla bla... da, i sama se sjećam koliko sam se osjećala slobodnom... i zato sam otišla u pab na pintu jabukovače i ribizla. I otišla sam onamo cipelcugom, nisam dobila limuzinu. Ja je nisam dobila, a nećeš je dobiti ni ti. Jer to jednostavno nije pošteno. Misliš da si tako posebna, Dora Battle. Nisi, samo si klinka koja je završila školu, baš kao svi drugi. NOSI SE S TIME! Ja moram riješiti važnije stvari. Kao što je moja jebena zbrka u životu.

PEDESET ŠEST

DORA

O moj Bože, ne mogu vjerovati. Lottie ide na maturalnu sa Samom. Mojim Samom. Samom Tylerom. Pa ja sad ne mogu ići. Kako mi je to mogla učiniti? Rekla je da je on kreten. Rekla je da se ježi od njega. A sad, ono, hoda s njim, on joj je jebeni dečko. Kladim se da sam ja jedina osoba na svijetu koja to nije znala. Kladim se da sam zadnja saznala. Kao i obično.

Ovo je baš pogrešno. Zapravo osjećam pravu mučninu. Mislila sam da ćemo se super provesti sve pripremajući za maturalnu i to. Umjesto toga, shrvana sam. Ne mogu ići. Ne mogu. Ne mogu vjerovati da bi me Lottie ovako izdala. I to baš s njim od svih ljudi. Zašto ne može hodati S BILO KIM DRUGIM U ČITAVOM JEBENOM SVEMIRU?! Ne s njim. Mrzim ga. Mrzim je. Mrzim ih.

OMG. Pa oni su »par«. Oni su zajedno.

Ne mogu prestati plakati. Kakva sam ja pušioničarka. Zašto meni sve uvijek ispadne tako strašno pogrešno? Pušioničarka. Pušioničarka. Jebeno ružna pušioničarka.

PEDESET SEDAM

OSCAR

Čovjek uvijek mora pravilno odrediti prioritete. Od najveće je važnosti, zapravo vitalno, prezasiti se pite od banana u ovako paklenski čas. Upao sam u bolno stanje jada i bijede. Znam gdje mi je naloženo biti na ovom nesretnom raskrižju.

Pamela je veličanstveno odgovorila na moju nepriliku i pripremila krajnje božanstveno jelo, dosad njezino najbolje. Ohrabrila me da sjednem i jedem i razgovaram i jedem, dok nisu ostale samo mrvice. Čitava pita promjera trideset centimetara ležala je duboko u mom želucu nakon što sam odmjerio ovu kulinarsku utjehu sa svakim zalogajem. Nije moglo biti dvojbe da je njezina bananasta i šlagasta slasnost znatno ublažila moje čistilište. Melem za moje siroto napaćeno bolno srce.

Pameli sam ispričao čitavu tužnu epizodu s Noelom u svakoj pojedinosti. Razgovarali smo tihim, prigušenim glasovima. Pretpostavljam da je morala pokazati poštovanje za nešto što je dosad najveća ljubav mog života. Rekla je da razumije važan i dramatičan učinak prve ljubavi i zamijetila da me je njegovo okrutno odbijanje iscrpilo. Također me je podsjetila, i to posve opravdano, da sam ja momak velike snage i hrabrosti i da ću na kraju prevladati.

Suglasio sam se da bih s vremenom možda i mogao zamisliti da ću ponešto zacijeliti, ali od ovoga trenutka živim od odjeka, jer u meni je naizgled veoma malo moje vlastite glazbe. Prazna sam gajda. Sasušena, potrošena i beskorisna mošnjja od momka, srca prepuna čemera. Objasnio sam joj da je moja kolosalna ljubav prema Kiwi čovjeku snova bila tako bolno prezirno odbijena da nisam siguran mogu li se izvući iz samotnog, tmurnog bezdana očaja. Mi koji rintamo u vrelin kamenolomima života, mi koji

osjećamo i opipavamo i kušamo i mirišemo toliko mnogo više od prosječnog smrtnika, u pravoj smo opasnosti u emocionalno grubim vremenima kao što je ovo.

Pamela, koja kako se čini u sebi ima crtu nastavnice, tad je predložila da bih mogao: »Budi muškarac, gospodičiću Oscare, saberi se. Taj momak očito nije shvatio, nije želio. Ti jesi. On nije. On je idiot bez ukusa i on je na gubitku, ali ne možeš nikoga prisiliti da te zavoli. Ukoliko nisi Donald Trump.«

Isprva mi se nije svidjela zajedljivost njezina komentara, ali znao sam da ima pravo. Pretpostavljam da bih trebao razmišljati o razlici između hira i doživotne strasti. Je li moguće daje Noel možda bio obična simpatija? Mušica? Zaljubljenost? Moram priznati seizmičko povlačenje moje naklonosti tijekom moje navodne »terapije« na kojoj se pokazao krajnjim amaterom i zastranjelim nadriliječnikom, nepopustljivo na krivome tragu. Ni da je bio pogrešni prosuditelj na seoskom sajmu pogrešnih prosudbi ne bi me prosudio pogrešnije no što jest. Zapravo, njegova je dijagnoza beznadežno naopaka. Kakvim se ozbiljnim momkom pokazao, tako silno kritičnim. Kao što uvijek kažem, ozbiljnost je jedino utočište plitkih, a bojim se da se gospodar Noel, da tako kažem, više nikad neće probučkati u dubinama života.

»Što je s mojom budućnošću?« požalio sam se Pameli. »Kako ću krenuti dalje noseći ovaj teški teret poharanih osjećaja?«

Na to je Pamela odgovorila: »Možda bi, dragi, na trenutak mogao prestati biti sebična pičkica i misliti o nekom drugom? Ne postoji li u tvojoj blizini jedan određeni netko tko bi uživao u prilici da mu slomiš srce?«

Odmah sam znao na koga misli. Doista sam previdio priliku za pravu sreću. U cijelosti sam je preskočio. Što li sam mislio? Možda će ovo ipak na kraju biti godina nade i prosvjetljenja. Možda sam svoj šećer tražio u posve pogrešnoj staklenki sa slatkišima.

Upravo u ovakvim presudnim trenucima, trenucima epifanije, čovjek je bespomoćan učiniti išta drugo doli ono što mu savjest

nalaže.

Nimalo nisam oklijevao poljubiti Pamelu ravno u usta od zahvalnosti. Ona možda jest zastrašujuće šlampava, to da, možda je preplavljena nekultiviranim ukusom, nedvojbena. Možda je nezdravo ovisna o svemu viskoznom i istina, njezin ormar tragedija je loših cipela, ali kad čovjeka treba uputiti na pravi put, njuh joj je oštar kao u psa tragača. Baba za to ima nevjerojatan nos.

Posve sam prebolio Noela. Samo tako. Završilo je.

Napući usne, Wilsons, dolazim ti!

PEDESET OSAM

DORA

Sve je rasprostrto na krevetu, a ja se ne mogu prisliti da to odjenem. Ljubičasta haljina je božanstvena. Iako, znam da na krevetu izgleda bolje nego na meni. Čak i nakon sve one jebene beskonačno bijele hrane koju sam gutala, nisam izgubila nijedan jedini gram. Ta dijeta je pljuga. Ali ono što nikako ne mogu vjerovati je da plakanjem nisam nimalo smršavila jer dvadeset četiri sata nisam prestala plakati, a to je, ono, hrpetina vode, a voda je obično jako teška. Moja očito nije. To je jedini dio mene koji nije jako težak.

Sve je ovdje. Haljina, torbica, cipele, čarape, sve. Tata je pokušao na moja vrata i dao mi kutijicu maminog nakita — neke od njezinih fakat najboljih stvari — kladim se da ona ne zna - ali čemu? Bit će grozno. Jebeno jebeno grozno. Morat ću ući sama i svi će znati da je moja najbolja prijateljica izabrala mog bivšeg radije nego mene.

Moja me best frendica strašno prezire — mrzi me, mora me mrziti, jer zašto bi mi inače ovo učinila? Mislila sam da ćemo zauvijek biti best frendice. To smo rekle. I ja sam to ozbiljno mislila. Ona nije. Ona je lagala. O ljubavi ne bi smio lagati. To je, ono, fakat pogrešno. Ako kažeš da nekoga voliš, trebao bi to misliti ozbiljno ili jednostavno jebeno nemoj to reći. Sam, Lottie, mama, svi su oni veliki lažljivci. Nemam nikoga. Nikoga.

PEDESET DEVET

MO

Večer sam trebala provesti pišući. Prva ruka knjige treba biti predana ovaj mjesec. Zašto sam zaboga pristala na tako glupo kratak rok? Pristala sam jer nisam znala da će mi se život okrenuti naglavačke. Dosad sam već trebala marljivo crnčiti na knjizi i imati pristojnu količinu prve ruke. Sad bih trebala uređivati i doradivati tekst, umjesto što tratim vrijeme na nepotrebno poglavlje o tome kako svom tinejdžeru postaviti pitanja kako bi dobio odgovore. Koga briga za to?

Trebala bih napisati poglavlje o tome kako odbijam razgovarati s njima dok oni sami u sebi ne pronađu želju i volju da mi se obrate s određenom dozom uljudnosti. O tome kako se, kad sam ja bila tinejdžerica, sa nama nije trebalo »pregovarati«, kako smo za bezobrazluk dobili zaušnjak i subotom ostali bez slatkiša. A čak i kad smo bili bezobrazni, nismo bili tako bezobrazni. Pamela bi me ćušnula čak i ako bih mumljala ili jela na ulici. Ne bih ni pomislila otvoreno se osvetiti, to bi bilo nezamislivo i značilo izvjesnu smrt kao kaznu.

Dora se povukla u svoju sobu u gadnom raspoloženju, odbijajući s ikime razgovarati. Povikala mi je u lice: »Nemoj me ni gledati! Svaki put kad me pogledaš, vidim koliko si razočarana svojom kćerkom odvratnom droljetinom. Idi u Lottienu kuću i nju gledaj, ona je mnogo više tvoj tip, obje ste lažljivice. Vas dvije pripadate zajedno! U pakao!!« Zatim je zalupila vratima tako jako da se kvaka potrgala nakon čega je izgovorila bujicu psovki na koje bi i kočijaš bio ponosan. Pretpostavljam da se zbog nečega razišla s Lottie, što je prava šteta. Lottie je Dorina jedina prijateljica. Mora da je Dora učinila nešto spektakularno glupo da to zezne. Ja, naravno, neću

znati što jer nisam obaviještena, nisam u tijeku.

Voljela bih pomoći joj da se odjene za maturalnu zabavu, između ostaloga i zato što sumnjam da je haljina do neba droljasta, da previše otkriva, i možda bih je bila mogla ušiti u nju tako da se ne prelijeva na sve strane. U ratom manje poharana vremena, kad su bitke bile rjeđe, uživala sam sudjelovati u njezinom uređivanju za izlaske. Ma koliko ona bila stara, to je još uvijek uređivanje, a ja sam, na kraju krajeva, žena. Voljela sam kad bi zatražila moje mišljenje.

Koje cipele?

Koja torba?

Možda ja jesam mnogo starija, ali radosti djevojačkih užitaka još uvijek žive u meni, nisu još ugasnule. Zapravo, znatno su se iznova razbuktale kad je došla kćerka, kad je došla Dora. Ona je bila moja prilika da iznova posjetim ružičastu boju i til i anđeoska krila na način za koji kao odrasla osoba teško priznaješ da ti se sviđa. U svim ženama čuči latentna vila, ali pogledajte kako je pomno moramo skrivati kako bismo bile shvaćene ozbiljno. A vile dolaze u svim oblicima, bojama, veličinama i vrstama, ne moraju biti pahuljaste. Mogu biti zahtjevne i bijesne ako žele. Međutim, moraju nositi tigar. To je obavezno. Čak i ja imam jednu u nekoj kutiji negdje u ormaru. Voljela bih je dati Dori za ovu večer, ali trenutačno smo se obje prihvatile svog posla svaka u svom bunkeru i putovanje preko ničije zemlje kako bih joj je dala moglo bi završiti kobno. Umjesto toga, može je dobiti za osamnaesti rođendan. Počnemo li dotad razgovarati.

Smiješno je kako se žene stide priznati svoju unutaranju vilu, a muškarci zauvijek ponosno pokazuju svog unutarnjeg kauboja ili vatrogasca. Nisu čak nimalo unutarnji, izvanjski su. Tu je, naravno, i Oscar koji nas je uvijek bez imalo srama zasipao svojom vilom, od samog početka. Kakav divan dječak.

U svakom slučaju, ne mogu pisati. Ne mogu pisati jer ne mogu razmišljati. Ne želim pisati. Mrzim pisati ovu vrazju knjigu. Ona je

kao albatros oko mog vrata. Sve je to materija koju savršeno dobro poznajem, nije teško. Možda u tome i jest problem. Trebala bih pokušati napisati nešto izazovnije, nešto u što sam manje sigurna. Tinejdžere poznajem, znam kako komunicirati s njima i razumijem ih. Umjesto o njima, trebala bih pisati o ženama na pragu pedesetih i rubu ludila. Međutim, da pišem tu knjigu, morala bih to činiti dok me divljački okreću u jednoj od onih divovskih šalica za čaj, jer tako ja to doživljavam.

Trenutačno je moja vlast nad stvarnošću krajnje krhka. Razum i logika, dva poznata prijatelja, napustila su me i ostavila s frivolnošću i ludilom kao pouzdanim vodičima. Kao da umjesto mozga imam živu. Živu ludila koja se opetovano podiže i stalno pada, ovisno o razmjeru moje nestabilnosti.

U jednom trenutku sam prizemljena, u drugome plutam.

U jednom trenutku sve je apsurdno, u drugome sve sudbina.

Jednostavno je, kompleksno je.

Ispravno je, pogrešno je.

Ispravno je.

On je magnet. A ja sam bespomoćna odoljeti mu. Ne prestajem misliti o njemu. Vesela sam. Živa sam. Željena sam i živa.

Pogledajte me. Sve sam rasprostrla na krevet, moj kostim za sutra, i jedva čekam da ga odjenem. Znam da crna majica mekih rubova na meni izgleda dobro, ističe moj vrat. Veoma je dobro krojena s ušicama na pravim mjestima. Prati oblinu mog struka i ocrta mi poprsje. Pripremila sam i primjereno donje rublje. Grudnjak je čudo i podiže mi dojke na svojevrsnu policu. Čipka boje šljive i modri obrub predivni su i to je jedini grudnjak uz koji imam i odgovarajuće gaćice.

Zadnji put sam to odjenula za godišnjicu braka... ne misli o tome.

Koso krojena suknja. Ljubičasta. Gospode, samostojeće najlonke. Tek sad izvađene iz kutije. Nove za sutra. Kako uspijevaju same stajati? Crne cipele s potpeticama. Fini sako. Uzak na bokovima. Otmjen. Mislim da u ovome možda izgledam mrvicu fantastično.

Usuđujem li se reći seksi?

Seksi na poslu?

Jebemu, pretvorila sam se u Veroniku.

ŠEZDESET

OSCAR

Povremeno, *Pater* se uistinu pokaže izvrsno sjajnim momkom. Ima divno primitivan instinkt za pravi potez u pravom trenutku. Obično u zadnji čas. Prikladno na n-tu potenciju. To je upravo ono što se sinoć dogodilo.

Poharana Dora bila je u groznom stanju zbog neslavnog načina na koji ju je nogirala Lijena Lottie. Nepravodobna eliminacija, s obzirom na činjenicu da je proslava svršetka njihovog školovanja bila već naredne večeri. Kako veoma nepristojno od nje. I okrutno. Očajnu Doru obuzelo je gadno raspoloženje i tutnjala je naokolo prijeteći da će ostati kod kuće, što bi bila katastrofa budući da smo se *Pater* i ja suglasili da ćemo zajedno gledati *Sve o Eve*. Bette Davis trebala je biti moja sljedeća tema za raspravu na sastanku Čarobnih. Kad malo bolje razmislim, nisam siguran da je ona posve čarobna. Zapravo je prilično zastrašujuća. Možda ponovno razmotrim je li doista pogodna tema.

Pater se okrenuo prema meni na sofi i jednostavno rekao: »Što misliš, kako je Dora? Ja sam zabrinut«. Nisam se upustio u previše detaljno mišljenje, ali morao sam se suglasiti da glupiranje nije njezino uobičajeno ponašanje. Tad je *Pater* skočio u akciju. Isprva sam bio nevoljak sudjelovati u njegovom planu jer bih time izgubio večer moguće čarobnosti, ali me je on brzo podsjetio na važnost obiteljske dužnosti, posebice zato što je mama zaključana u radnoj sobi u potrazi za svojom muzom. Drugim riječima, pobjegla je od nas svo troje na koje je trenutačno nedvojbeno alergična. *Pater* je pronašao smoking za mene i tamno poslovno odijelo za sebe, upotpunjeno službenom RAF-ovom kapom njegova vlastita oca. I izgledao je veoma otmjeno.

»Hoću li proći, sine?« Kakav drag čovjek.

Smoking je bio mrvicu prostran, ali uz malo dorade za efektnost (krznene štucne, široki pojas s perlama, biseri, turban s resama itd.) bio sam poprilično izvanredan.

»Hoću li ja proći, oče?«

U tom trenutku, uvelike se pretjerano smijao dok se nije srušio na krevet držeći se za bokove. Nije bilo toliko smiješno. Odrezao sam naročito raskošan cvijet jedne od maminih orhideja — neće biti sretna — i s njime u ruci *Pater* i ja prišli smo vratima Deprimirane Dore. *Pater* je potegnuo svoj sako i nesigurno pokucao.

»Gubite se!« glasio je dražestan odgovor.

»Došli smo po gospođicu Doru Battle«, rekao je *Pater* smiješnim, formalnim tonom.

»Tata, stvarno, odlazi, ne mogu se sad nositi s time.«

Morao sam se umiješati. »Dora Battle, ljubljena kćerko gospodina i gospođe Battle iz Pangbournea, i omiljena sestro uvaženog Oscara Earnesta Battlea, molim vas počastite nas vašom pozornošću...«
Tišina...

»Očito, kad vama to bude odgovaralo.«

»Gospode!« promrmljala je kroz stisnute zube.

Čuli smo kako tapka do vrata i na kraju ih je otvorila nakon mnogo petljanja po nečemu što je po svemu sudeći potrgana kvaka. Sirota, sirota Smušena Dora. Lice joj je bilo crveno i zamrljano od plakanja, a crna šminka na očima posvuda se razlila. Izgledala je kao poremećeni dimnjačar.

Pater je dodirnuo šešir i rekao: »Gospođice Battle, vaš vas vozač čeka, a ovdje je i vaš pratilac za današnju večer«, na što me je prilično snažno gurnuo naprijed.

Obuzeo me je neočekivan poriv da se naklonim i poljubim joj ruku, nešto što nikad ranije nisam učinio i mala je vjerojatnost da ću ikad više učiniti. »Vama na usluzi, moja gospo.«

Briznula je u plač i srušila se u *Paterovo* naručje. Zamijetio sam da je i *Pateru* oko mrvicu vlažno. »Oh, tata, strašno je...«

»Daj, srčeko, obuci svoje šminkerske krpice, nećeš valjda dopustiti

da ti dva prvoklasna idiota kao što su oni upropaste tvoju večer. Ti si iznad toga. Bolja si od svih tih glupana zajedno. Nisi li to znala? Ti si Dora Battle, najljepša cura u čitavom svemiru. Ne mogu vjerovati da to nisi znala, pa bilo je na vijestima u deset sati... Danas, u Pangbourneu u kraljevskom Berkshireu, fino uređeni komad po imenu Dora Battle, sedamnaest godina, izglasana je za najljepšu djevojku u poznatom svemiru i dalje«. Na to je ona glasno zaroktala što je nažalost oslobodilo bujicu šmrkalja pa je odjurila ne bi li se sabrala i spremila dok smo *Pater* i ja čekali za kuhinjskim stolom.

Njezina oprava kad se najzad pojavila bila je veličanstveno nalik njoj. Pogrešne boje, preuska, neprimjereni modni dodaci itd. Osim toga, Dora je bila zabrinjavajuće narančasta, ali morali smo priznati da se prilično dobro dotjerala na svoj vlastiti drski način. *Pater* nas je, naklonivši se, smjestio na stražnje sjedalo automobila, uz obilje struganja i skidanja šešira.

Kraljica noći okrenula se prema meni i rekla: »Hvala, Pete, cijenim to što činiš...« Potapšao sam je po ruci kako bih je ohrabrio, a ona je nastavila: ».. .ali ako me na bilo koji način osramotiš, odsjeći ću ti jaja žiletom i nahraniti Poo s njima, je li jasno?«

Bilo je jasno.

I tako sam proveo jednu od najdosadnijih večeri u svih šesnaest godina mog inače živopisnog života. Gledao sam kako Luckasta Dora nepažljivo izbjegava strašan par koji je drsko sjedio za stolom udvoje. Napravila je monumentalnu pogrešku ispijanja prekomjernog alkohola u prvih osam i pol minuta po dolasku. To joj nije pomoglo da se ponaša na iole otmjen način. Moja sestra i alkohol nisu dobri saveznici, a rakija za kuhanje koju je prokrijumčarila u torbici nipošto nije bila najrazboritiji temelj na kojem će izgraditi večer dostojanstva. Veoma rano bilo je jasno da se njezina haljina predaje dok se na kraju njezine zapanjujući ogromne bijele grudi nisu posve oslobodile svakog ograničenja i također nazočile naturalnoj zabavi posve nesputane.

U tom sam podesnom trenutku odlučio izaći iz mračnog kuta u koji sam se povukao (smijem li dodati da ma kako bio mračan, ipak sam ponovno privukao nezvanu pozornost brojnih bludnih mladih ždrebica. Kakva su one nečedna i raskalašena družina) kako bih odveo Raskalašenu Doru u sigurnost doma. Bila je zapanjujuće uvrijeđena mojom ponudom pomoći i žestoko se ritala.

»Miči se sa mene, jebeni seronjo! Ići ću kući kako i ako i kad i s kim ja hoću! Serasti... seronjo! Gubi se!«

Stvarno, ta budalasta djevojka gura nezahvalnost do ruba nepristojnosti. Zateturalaje prema Samu i Lottie i zastranjelo odlučila da bi bilo jednostavno savršeno otplesati u krilu zapanjenom, skamenjenom Samu. Lottie se opravdano osjetila uvrijeđenom i uslijedila je mahnita prepirka. Nije bila ni približno lijepa, iako sam s nemalo ponosa morao zamijetiti da je Diesel Dora zapravo prilično otmjena u starom dobrom šakanju.

Uz pomoć krupnog (i ne neprivlačnog) profesora tjelesnog odgoja Craiga, uspio sam je izvući i natjerati prema izlazu. Međutim, nisam potratio prigodu da šapnem nekoliko riječi u mlado i otrovno uho mladog gospodina Sama: »Bilo bi dobro, gospodine, da se vi i vaša nelojalna flundra od pratiteljice držite podalje moje drage sestre. U meni imate moćnog neprijatelja, zastranjeli podlače.«

Rekao bih da je ustuknuo.

ŠEZDESET JEDAN

DORA

Molim te, preklinjem te Bože, budi milostiv. Sve na meni, u meni i oko mene boli. Ono, jebeno je prestrašno. Probudila sam se pokraj urednog brdašca rigotine na jastuku. Na određeni način, dobro je da je ondje jer da je nisam izbacila, ugušila bi se u njoj. Upravo tako je umrla ona divovska ženska u onom starom bendu. Kako su se ono zvali? Mama ih jebeno obožava. *Mame i tate*, ili nešto tako. U svakom slučaju, tako je umrla, ta ženska.

Probudila sam se jer sam čula kako Poo srče, a kad sam se okrenula, ona je upravo počinjala jesti rigotinu. Odvratno, totalno fuj. Taj pas će pojesti svaku jebenu stvar, sir, bananu, svemirsku prašinu, žvaku, konjski drek, cipele. Jednom sam je vidjela kako jede donju polovicu starog trulog štakora u polju. Bila sam zaprepaštena, nisam mogla skrenuti pogled. Ona ga je samo žvakala i hrskala dok ga nije čitavog smazala. Nakon toga smo otišle kući i sve je povratila ispred telke kad je tata gledao Jeremyja Clarksona. Mama je rekla da je barem isповраćani štakor »krajnje primjeren«. Nisam znala o čemu govori. Nikad ne znam o čemu govori. Više ne znam tko je ona. I nije me briga.

Sinoć sam izgubila jednu njezinu naušnicu. Vjerojatno će me ubiti zbog toga. Tata je rekao da je od pravog dijamonika ili nešto. Sranje. U gadnom sam usranom sranju. Očistila sam rigotinu, ali ostala je mrlja, ne mogu je odstraniti. Od čega se sastoji rigotina? Zašto u sebi ima žute boje? Nisam pojela ništa žutoga. Jela sam samo bijelu hranu. Zapravo, jučer čitav dan nisam ništa pojela. U tome je i bio jebeni problem. Onda sam pila rakiju. Svu sam popila. Nakon toga sam navodno popila votku s Red Bullom što inače mrzim. Mislim da je ispalo tako loše zbog mješavine nula hrane i mega straha.

Sjećam se da sam »njih« vidjela čim sam ušla. Prišla sam baru, a oni su okrenuli glavu na drugu stranu. Bio je tako čudan osjećaj vidjeti Lottie a ne pritrčati joj i ne dati joj najveći zagrljaj na svijetu, posebno zato što je ta maturna trebala biti znak da smo napokon gotove sa školom. Sanjale smo o tome čitavu vječnost. Ona i ja zajedno. Ne ona i on.

Srećom, nitko nije govorio previše o tome, ali iskreno, ne sjećam se baš mnogo toga što se dogodilo, sjećam se prvih deset minuta ili tako nešto, ali ničeg drugog nakon toga. Peter kaže da će mi sve ispričati kad se probudi. Nadam se da se nije dogodilo ništa previše loše. Mislim da nije. Ono, pa znala bi da je... mislim. Da.

Cjela cjelcata glava mi bubnja. Noge me svrbe. Leda me bole. Koža mi ne stoji na licu kako treba. Želudac mi je prepun kiseline, a grlo kreštavo. Ne vidim kako treba, čak ni s naočalama. Vidim samo svoj ekran. Koji mi kaže da sam, OMG, u tri ujutro razgovarala na fejsu. Gospode. S kime? Oh, jednom s Ne Robert Pattisonom koji mi je rekao da začepim i odem spavati. Zatim o moj Bože četrdeset minuta s X-Manom. Gospode, to je tako dugi čet. Uglavnom trabunjam o Samu i Lottie, kakav blam. Međutim, on je veoma ljubazan. Gospode, mora da je beskrajno strpljiv kad me je pustio da ga toliko davim.

U jednom času sam mu rekla da plaćem i minutu nisam mogla tipkati, a on je kroz čitavo to vrijeme ponavljao »Ne brini, Dodo. Smiri se. U redu je« dok meni nije bilo bolje. Dao mi je nadimak. Dodo. Dražesno. Zatim mi je rekao da se i on »unervozi na tulumima«. Ah, slatko. Rekao je da je »strašno stidljiv i vjerojatno nikad neće smoći hrabrost da se upozna sa mnom licem u lice«. Ja sam na to odgovorila: »Naravno da hoćeš bejbe, nemoj se bojati, ova kučka ne grize.« Gospode, kako neugodno. Zatim me on pitao što sam nosila na tulumu i ja sam mu opisala. Hmmm, zvuči više seksi nego što sam stvarno izgledala.

On kaže: »Prestani jer me to pali.«

O moj Bože. Palim ga. Nitko mi to nikad ranije nije rekao.

Zatim mi kaže da »stavim fotku u maturalnoj haljini«.

»Ti prvi«, kažem ja.

On kaže: »Ja nemam maturalnu haljinu«.

»Ha, ha«, kažem ja. »Znaš što sam htjela reći. Da vidim kako izgledaš.«

»Nema šanse«, kaže on. »Više nikad nećeš htjeti razgovarati sa mnom. Prava sam nakaza.«

»Ne, nisi. Budalice«, kažem ja.

»Kladim se da izgledaš super«, kaže on. »Ne znam što taj Sam misli... njegov gubitak.«

Ja kažem: »OK stavit ću fotku. Napasi oči. Reci mi što misliš!«

O moj bože. Kako je izgledala ta fotka?

O. MOJ. STVARNI. BOŽE!

Poslala sam svoju fotku na kojoj su mi ispale sise. Ogavna je.

OMOJBOŽE. Što je on odgovorio? Ništa. Omojbože. Ništa. Tišina.

Sad sam izgubila i X-Mana. Nikad ga nisam ni upoznala. Ja sam 130% idiotkinja. S usranim sisama.

ŠEZDESET DVA

MO

Jutros je odlučno ušao i sjeo. Bila je to naša treća seansa, a nijedna nije bila što je trebala biti. Daleko od toga.

Započela sam. »Prošli put sam rekla da moram razmisliti. Otad sam samo razmišljala. Zapravo, kažem 'razmišljala', ali zapravo moj mozak kao da uopće ne radi kako treba. U svakom slučaju, oprostite, ono što moram reći je sljedeće — ma koliko ja... ne mislim da s ovime možemo imalo dalje...«

Ustao je. »Molim te ustani.«

Bio je to tako jednostavan i neobičan zahtjev. Ustala sam. Gledao je u moja usta. Gospode, je li nešto bilo na njima? Automatski sam ih dodirnula da provjerim. Imam li na njima ostatke doručka u obliku brkova od pekmeza ili nešto slično? Ničeg nije bilo. Ali on je i nadalje intenzivno zurio u njih.

Zatim je podigao pogled do mojih očiju. »Mo. Moram znati kakav je osjećaj poljubiti te. Ne tražim tvoje dopuštenje, samo te upozoravam da ću uzeti taj poljubac. Odmah sad.«

Na to mi je prišao dobra tri koraka. Bila sam paralizirana. To će se definitivno dogoditi i iščekivanje je bilo toliko nabijeno da nisam mogla disati. Najednom sam shvatila da u ruci još uvijek držim blok i olovku. Moj blok u njegovim dražesnim starim kožnim koricama. Koje mi je darovao Suprug. Dražesni stari kožni Suprug. Darovao mi je te korice. Ali on nije ovdje, je li, upravo u ovome trenutku kad tek što me nije poljubio zgodan mladi muškarac u tridesetim godinama života.

Okrenula sam se i spustila blok. Ova kratka trajava distrakcija bila je moja prilika za bijeg, ali odmah sam odbacila tu opciju i po-

novno se okrenula prema njemu. Visoka sam, ali ne tako visoka kao on, pa sam morala nakriviti lice da ga pogledam kako treba. Nije me šćepao ni privukao u naručje u mahnuti zagrljaj. Nekako sam se nadala da hoće. Pomislila sam da je to definitivno ono što se događa u ovakvim trenucima. Na što mislim kad kažem u ovakvim trenucima? Nikad nisam imala ovakav trenutak. Vidjela sam ih u filmovima. Nikad nisam proživjela nijedan takav trenutak u svom vlastitom stvarnom životu. Je li ovo moj vlastiti STVARNI život?

Nježno je podigao moju bradu pregibom svog kažiprsta i sagnuo se tik do mene. Osjetila sam njegov dah. Namirisala sam njegov citrusni losion nakon brijanja. Vidjela sam teksturu njegove dražesne mlade kože. Tako blizu, tako blizu. Sad je objema rukama obuhvatio moje lice. Gledao je ravno u mene. Šapnuo je: »Što ćeš učiniti? Da vidimo...«

Lakoća njegova dodira. Mekoća njegovih usana. Težina njegova daha. Okus njegova jezika. Život u njemu. Diše ga u mene. Svojata ovaj poljubac. Uzima ga od mene. Zatim me je privukao bliže i obgrlio rukama i zagrljaj je bio posve drugačiji. Zatim, ljubio me je i iskušavao hoću li mu uzvratiti. Bilo je nemoguće učiniti išta drugo, toliko je bilo posvema divno. Svaka pomisao na sve i svakog drugog utonula je u privremeni zaborav.

Dopuštanje tog poljupca bilo je takvo olakšanje da sam, jednom prešavši tu granicu, bila puštena s lanca. Vratila sam se ujedno ljepše vrijeme, vrijeme prije no što sam bila udata, prije djece i poslova i fakulteta. Ujedno neodgovorno lakoumno nehajno vrijeme, kad se, ako to želiš, satima možeš ovako ljubiti. Zapravo, bio si uvjeren da ćeš umrijeti od tuge budeš li morao razdvojiti usne.

Dakle, to je ono što smo danas napravili, Noel i ja. Dok su moji prijatelji i kolege bili na jedva tri metra udaljenosti, na seansama s pacijentima ili za prijamnim pultom ili u kuhinji ili na zahodu ili hranili ribicu, ja sam pedeset i pet minuta ljubila Noela, uzdisala i stenjala u božanstvenom ushitu sočnog užitka.

Pedeset i pet minuta!

I razdvojili smo se samo zato što smo čuli kako se Georgeova vrata otvaraju kad je završio seansu s pacijentom. Inače mislim da bismo možda nastavili danima. Dani i dani savršenog ljubljenja. I tad je ostao blizu mene. Osjećala sam se pijanom od ljubakanja. Vrtjelo mi se u glavi. Željela sam da zašuti i počne iznova, ali on je jasno govorio: »U poljupcu ne možeš lagati, Mo, sad sam vidio istinu. Hvala ti. Gospode, tvoje lice — tvoje lice izgleda drugačije. Izgledaš kao da imaš osamnaest godina. Molim te, reci da može biti više.«

Na što sam ja veličanstveno rječito odgovorila: »Da molim te više sad brzo molim te hvala.«

Nasmijao se i otišao. Čula sam kako pozdravlja pacijenta koji ga je čekao u hodniku. Samo se tako prešaltao. U hipu. Abraka- dabra. I otišao.

Ja nisam mogla odmah otići po sljedećeg pacijenta. Morala sam se pribitati. Osjećala sam da bih nedvojbeno bila otpisana da me itko vidi ovakvu. Pijanu na dužnosti. Opijenu ljubljenjem. Groggi od užitka. Pogledala sam u zrcalo. Bio je u pravu, doista sam izgledala drugačije. Bila sam ukrašena. Samo zato što znam da sam ljubozovna. Još uvijek.

ŠEZDESET TRI

DORA

Da nije stvarno bila rije «o meni, ne bih se uop @gnjavila sa mnom. Jebeno sam beskorisna. Ne bi bila moja prijateljica, ne bi hodala sa mnom, ne bi bila moj brat ili roditelj, ili moj liječnik ili pas ili bilo što. Bila bi jedan od onih drugih ljudi koji sjede naokolo i dozivaju se i govore: »Jesi li čuo što je Dora Battle napravila na maturalnoj? Kad je izvela onaj odvratani ples u krilu Samu Tyleru i počupala se s Lottie Evans? A vidjele su joj se gaćice i sve? Kakva droljetina.« Radije bih bila to nego ja. Ako je ljudsko biće, recimo 100%, tad sam ja kao 22% ili nešto. Zapravo, za tijelo sam 6%; odjeću 12%, kosu 2%, osobnost 23%, frendove 0%.

Otišla sam posjetiti baku Pamelu jer je ona jedina koja ne zna što sam učinila. Dobro, nije znala. Sad zna jer sam joj ja rekla. Skuhala mi je vruću čokoladu da je pijuckam dok mi ona peče kolač s ananasom. Kako uvijek ima sastojke? Čak i kad ne zna da dolaziš? Mama uopće nije takva. Ako netko dolazi, mora biti pozvan pozivnicom sa zlatnim obrubom i šoping mora biti obavljen osam tjedana unaprijed kako bi ona mogla vježbati i ono, fakat se pretvarati da tako nehajno smišlja veličanstvene objede ili nešto. Ako netko samo svrati, totalno pošizi jer nema pravu hranu s kojom bi se pravila važna. Zašto nije naučila od bake Pamele? Na kraju krajeva, ona joj je majka. Njezina prava majka. Čovjek bi pomislio da će je poštovati i učiti od nje. Ja bi da sam njezina kćerka. Gospode.

U svakom slučaju, rekla sam baki Pamelu sve što se dogodilo i ona je bila, ono, totalno smiješna u pogledu svega toga, oponašala kako se Sam i Lottie spremaju na maturalnu i govorila kako će Lottie morati ponijeti Sama u torbici jer je tako sitan i to. Možda će ga čak morati držati u kutiji šibica i pustiti samo kad je vrijeme za jelo ili

tulume. Rekla je da će biti tako naporno biti njegova cura jer će, ono, stalno morati paziti da netko ne nagazi na njega i to.

Zatim je rekla: »A ta mala gospodica Lottie bolje da pazi. Zar ne zna da je hodanje s bivšim najbolje frendice vrhunac nepristojnosti i izdaje? To je pokudno. Svetac zaštitnik prijateljstva, sveti Jonathan bezgrešne narukvice prijateljstva, poslat će svoje nevidljive demonske osvetnike u njezine nosnice i oni će joj pojesti mozak iznutra i postupno joj izjesti tijelo, grickajući i žvačući je dok joj bolno ne izađu kroz rupu na guzicu kako bi je podsjetili na agoniju koju ti je izazvala. Da, to će svetac učiniti, Bog ga blagoslovio u njegovoj milosti i dobrohotnosti.«

Ona je, ono, na mojoj strani kad nitko drugi nije. Dobro, tata je, ali on se ne računa jer je jednostavno tata. Upitala me ima li razvoja situacije na području kontracepcije, jesam li odlučila što ću odabrati, ali ja sam joj rekla da ne mislim da će mi trebati bilo kakva kontracepcija narednih, ono, dvadeset godina jer svi jedva čekaju da pobjegnu od mene. Posebno dečki. Pretpostavljam da će mi se pica jednostavno upljesniviti ili nešto, ono, zapečatiti, a ako mi se u budućnosti i ukaže prilika za seks s nekime, bilo kime, samo ću morati pozvati općinsko vijeće ili nekog da je otpečati. Baka Pamela je rekla da će doći kombi s četiri momka u kombinezonima i fluorescentnim žutim jaknama i da će imati svu opremu baš za tu svrhu. Imat će zaštitnu opremu za glavu s tvrdim kacigama i bakljama i to, i svi će iz sigurnosnih razloga morati biti privezani jedni uz druge! Strašno je smiješna. Ovo je prvi put nakon sto godina da sam se smijala.

Rekla sam joj da imam tajnu koju joj želim reći, ali da je ona, ono, mora čuvati kao najveću tajnu. Obećala je da hoće pa sam joj rekla za audicije za *X-Faktor* i kako su za par tjedana, nakon mog rođendana, i kako ću onda imati osamnaest godina, neću morati imati ničije dopuštenje i to.

Upitala je želim li da pođe sa mnom. To je bilo strašno slatko, ali misllim da će mi sad kad nemam Lotts da ide sa mnom, možda biti

bolje samoj, a uostalom morat ćemo satima čekati a baka ima slaba koljena. Totalno je shvatila i upitala me da joj otpjevam moju pjesmu. Pa sam je otpjevala. Započela sam i došla do onoga »lijepa sam, ma što oni kažu«, a baka je rekla: »Oh, znam tu stvar, čekaj malo!« I prišla je klaviru i počelaje svirati, ali zapravo je ne zna pa je zvučala kao iz bezdana i totalno falš.

Na kraju je zasvirala pjesmu Eve Cassidy »Negdje iznad duge« koju voli kad ja pjevam. Tu stvar barem zna, pa smo je mogle otpjevati zajedno. Misli da bi bilo bolje da otpjevam tu stvar na audiciji, ali svi to pjevaju, a ja se fakat moram istaknuti. Držim se svog odabira. Ubila bi se da odaberem po njezinom i onda ne prođem u sljedeći krug. Na kraju krajeva, ovo je moj san. Imam san koji moram ostvariti. Moj vlastiti san. Moj život nema smisla ne uspijem li. Ne pobijedim li doista. To je sve za što živim. Jedina dobra stvar kojoj se imam radovati.

ŠEZDESET ČETIRI

OSCAR

Današnja večer bila je otkrovenje. Večer kviza roditeljskog vijeća u školi. Škola protiv nastavnika. Fatalno. Kako je jedinstveno razočaravajuće nazočiti najdubljim dubinama, najširim širinama, najvišim visinama i najgušćim gustinama šokantnih razina neznanja osoblja.

Pretpostavljam da ih ne bih trebao sve osuditi. Postoje neki koji zaslužuju poštovanje. Ustrani Shelley je u redu, ako čovjek može tolerirati njegov otrovan zadah iz usta. On je barem dovoljno znatizeljan da pročita knjigu ili dvije o nečemu izvan parametara predmeta koji podučava. Da ja podučavam njemački kao što on čini, neprestano bih čitao o apsolutno svemu ostalome. Čovjek čiji je posao po čitav dan grleno govoriti ne bi smio imati otrovan dah. Gospođa Gibson, profesorica kemije, druga je koju cijenim, iako u cijelosti shvaćam da čovjek ne bi trebao biti baš toliko zahvalan na običnoj činjenici da je ona žena, nježan i inteligentan plamičak koji treperi u tintolikoj tami katranske jame nesretne muške neprosvijetljenosti koja prožima našu školu. To su neslavni momci zbog kojih se stidim što pripadam istome spolu. Uživam u oportunim trenucima kao što su ovi, kad su oni nedvojbeni protivnici i još nedvojbeniji filistinci.

Pater i ja predstavljali smo moju godinu zajedno s malobrojnim vitezovima za našim stolom. Za manje dobro smještenom stolu malo dalje od nas uočio sam Wilsona s majkom, izrazito majušnom blijedom ženicom. Njegova je majka umilno stidljiva i vidio sam da je ova večer njezina predodžba čistilišta, toliko joj je neobično neugodno bilo. Ispričao sam se i otišao do njihovog stola. Putem sam osjetio kako me obuzima krivnja zbog mog indiskretnog

prekršaja. Hodao sam kao kroz melasu stida. Gotovo sam se zaustavio i vratio, previše posramljen da bih se suočio s njima, ali nešto me je poticalo da nastavim. Možda skrušenost?

Nagnuo sam se između njih dvoje i šapnuo: »Nadam se da ćete mi oprostiti, ali ne mogu ne primijetiti da ste za ovim stolom okruženi nitkovima i huljama, u čijem neprofinjenom društvu nemate vjerojatnosti potraživati opravdanu pobjedu do kraja večeri. Nužno je da nadmudrimo ove bijedne lopove, nastavnike, kako bismo iznova osvojili željeni Dimbleby kviz pehar koji su nam prošle godine tako nečasno ukrali. U tu svrhu, dobro bi nam došlo pozvati vas, gospođu Wilson, i vašeg očaravajućeg sina da nam se pridružite za onim tamo stolom. Dva tako cijenjena dodatka bila bi prava divota, vaša podrška bila bi neprocjenjiva. Biste li nas počastili...?«

Srećom, njih dvoje su pristali i pošli za mnom za naš daleko superiorniji stol. *Pater* je bio šarmantan i ustao kako bi ih pozdravio. Udobno su se smjestili i ja sam odaslao *Patera* do »šanka« po vrč oranžade i asortiman Family Circle kekisa da nas okrijepe.

Nadmetanje je bilo prilično žestoko, ali imalo je svoje trenutke lakoće, od kojih je meni najdraži bio kad je Cock Cooper pokazao svoju ogromnu poganost misleći da je »autokrat« »aristokrat«. Kako je zamijetio Wilson, zapravo je gotovo rekao »aristokat«. Što bi, kad malo bolje razmislim, bilo daleko bolje, u svakom slučaju mnogo zabavnije. Naš se stol pokazao beskonačno stručnijim od gotovo svih ostalih.

Nešto jake konkurencije došlo je od ravnateljevog stola. Nezakonito je regrutirao svoja vlastita dva sina koji nisu bili ni nastavnici ni škola. Obojica su postdiplomci i prilično dobro opskrbljeni na području mozga. Nepotrebno je reći, nijedan zapravo nije pohađao našu školu, što je činjenica koja se nedvojbeno pokazala njima u korist. Sama njihova prisutnost za mene je bila dovoljan dokaz upoznatosti ravnatelja s nepoštenim poslima. Ne čudi me da je naš vođa naširoko poznat kao Ravnateljdavatelj. U svima i

svakome tko ga upozna izaziva krajnje nepoštovanje, i to posve opravdano, ali začudo, njegov je stol napredovao s dragocjenim i nepošteno stečenim bodovima. Nisam mogao vjerovati koliko sreće imaju sa svojim pitanjima, od kojih je jedno bilo zbunjujuće jednostavno: imenuj premijera. Zaboga! Pričaj mi o namještaljki. Pazite, pretpostavljam da bi se to pitanje moglo kategorizirati kao zahtjevno uzme li se u obzir nedavni preobrat.

Pater je pokazao nešto stručnosti na području sporta, a Wilsonova majka bila je veličanstveno spretna u kuharstvu i povijesti. Zapravo, činilo se da se *Pater* i ona izvrsno slažu, odavno ga već nisam vidio da se toliko mnogo smije. Wilsonovu majku nikad dosad nisam vidio da se smije. Pretpostavljam da se čovjek ni ne bi smijao ako živi u stisku takve iscrpljujuće tuge. Izgledala je oživljeno, barem na neko vrijeme. Gledao sam kako *Pater* i ona junački nastoje biti druželjubivi i očito u tome nalaze iznenađujuće zadovoljstvo. Poželio sam da ponekad mama uloži malo više truda ne bi li na *Paterovom* ljubaznom licu izazvala ovakve osmijehe. On je tako silno voljan biti sretan. A ona odnedavna djeluje veoma nevoljko...

Najednom sam osjetio kako mi Wilson stiže koljeno ispod stola. »Stvarno se slažu, zar ne? Mogli bismo biti Bradyjeva škvadra!«

Bilo je šokantno shvatiti da Wilson vjeruje da je moj otac toliko raspoloživ. Je li? Doista se nadam da nije. Ne postoji veće poniženje od *Patera* podlaca.

»Ne, ne«, uvjerio sam ga, »samo mu je drago što je vani; previše je uzbuđen, samo to.«

»Da«, rekao je, ali nije bio uvjeren.

»Wilson... Luke«, šapnuo sam, »moram ti se ispričati za moju nesmotrenu indiskreciju. Žao mi je da mi ne može biti žalije zbog toga što sam učinio što sam učinio. Tvoja osobna povijest nimalo se ne tiče mog znatizeljnog nosa. Nadam se da znaš koliko se stidim. Možeš li, dragi moj dječčače, u svom srcu pronaći oprost za mene? Imaš svako pravo biti paklenski srdit. Znam to.«

»Nemoguće mi je zamjeriti ti«, rekao je. »Posve sam očaran to-

bom i znam da ćeš čuvati moju tajnu. I mene u svojoj pohrani.«

»Hoću, Luke, naravno da hoću. Trebam li ponuditi ispriku tvojoj dragoj mami?«

»Ona ne zna za to, stoga neće biti potrebno. Uostalom, vidi koliko je sretna večeras ovdje, nemojmo to upropastiti. Nikome.« S tim riječima trepnuo mi je i ja sam to opazio i sam malo zasjao zauzvrat. Da, malčice je poseban ovaj mladi Luke Wilson. Riječi mi, njegova zapanjujuća snaga i sposobnost za dobrotu uhvatile su me nesprennog. Moram priznati da je mrvicu čudesan, sad kad pogledam kako treba.

Potom je odgovorio na tri veoma teška pitanja zaredom. Tri zgoditka u jednom susretu, tako mi Jupitera, što je pobjedonosno donijelo pehar Dimbleby natrag za naš stol, i školi, gdje s pravom pripada. Pobjeda. Suvišno je reći, ravnatelj je ključao od bijesa. Bio je ljubičast. Pjena mu je išla na usta. Wilson je uhvatio njegov pogled i ustao, a zatim mu se poklonio u zapanjujuće dojmljivom činu prkosa i pristojnog ponašanja u jednakoj mjeri. Ravnatelj je bio primoran pokazati da ga je primijetio i nasmiješiti se.

Wilson je takmac. U svakom smislu. Odmah sam ga pozvao kao svog pratioca na proslavu osamnaestog rođendana Dame Dore.

ŠEZDESET PET

MO

Je li na mome licu otisnuta neka obavijest? Nosim li na tijelu plakat sa svim svojim osobnim informacijama? Kako moja majka uvijek zna? Upravo iz tog razloga nisam uživala na pomisao o ovoj tjednom posjeti. Odnedavna se sve više trudim da ti moji posjeti budu zbog NJE, ali ona me odmah pročita i poprilično isecira pitanjima. Zna da sam došla noseći emocionalnu težinu i želi da ispraznim ranac. Odolijevala sam tome zadnjih nekoliko godina. Njezino zanimanje smatram nametljivim i nekako ne mogu podnijeti da me tako dobro poznaje. Njezina briga zna biti klaustrofobična.

Neko sam vrijeme mislila da je jednostavno znatiželjna, da mora čuti sve potankosti o mom životu jer je njezin od tatine smrti postao mnogo manji i da možda indirektno živi kroz mene. Zapravo mi to nije smetalo, zapravo bih ponekad uljepšala kako bi priča bila zanimljivija i kako bih joj dala nešto u što će zagristi. Pretjerivala bih kako bi se moj život činio kompliciranijim no što jest. Koliko je to patetično? Meni zapravo ne smeta obmana sama po sebi, ali obmanjivati vlastitu mamu? S kojim ciljem? Da je zadivim? Meni ni za što ne treba mamino odobrenje. Očito, kotačiće podmaže kad je ona ponosna na moja postignuća i misli da sam u redu osoba, što znam da misli, ali ja ne tražim njezinu potvrdu. Imam je.

Otišla sam onamo kako bismo uspostavile odnos, samo to. To smo svakako učinile. Ovaj put sam je obilno upozorila da dolazim pa mi je ispekla kolač od cikle. Danas nije bilo drugorazrednih zamjena u obliku keksa. Glazura je bila božanstvena —jarkoružičasta i krajnje slasna.

Usred zalogaja, kad sam bila u mreži i u nepovoljnom položaju zbog kolača, napala je.

»Onda, što se zbiva?« Naizgled nedužno, bezazleno pitanje, ali ja znam Pamelu i znam da je željela razvaliti poklopac sa mene i pročeprkati po svim mojim privatnim stvarima.

»Ništa naročito, mama, svi smo dobro.«

»Jesmo li?«

»Jesmo.«

»U redu, ako se želiš skrivati, to je u redu, ali vidim te odavde, mlada damo moja kćerko, i mogu čekati dok ne budeš spremna izaći.«

Dosad je ovaj značajan događaj u mom životu bio poznat samo dvjema osobama, njemu i meni. Bilo je veoma teško zamisliti podijeliti ga s nekim trećim, ali čeznula sam za time. Bila sam posve razapeta. Sjedne strane, naravno da sam joj željela reći, uključiti je u ošamućujuću mješavinu svega toga. Čeznula sam za nekime kome ću se povjeriti, nekime tko će znati puko oduševljenje koje osjećam na pomisao da me netko tako divan toliko želi. Željela sam beskonačno raspredati o tome sa svim pojedinostima, i tračati i hihotati se, to je ono zabavno u novom odnosu, čuđenje svemu. Željela sam da budemo zajedno začuđene, da joj ispričam pojediniosti onoga što se dogodilo i promatram kako sve više razrogačuje oči. Da uporno ponavljam »znam, znam«. Ali nisam mogla, nije to tako lako. To bi značilo pustiti je u privatni prostor u koji ona ne pripada i gdje bi za nju bilo opasno biti. Na mjesto izdaje. U kojem ja namjerno ignoriram svoj stvarni život.

Pojele smo kolač i popile čaj u neugodnoj šutnji. Kolač i čaj bili su božanstveni. Šutnja nije. Pokušala sam nekoliko traljavih pitanja o njezinom životu, ali ona je bila površna u odgovorima, nije željela biti odvrćena od svoje nakane.

»Onda, kako je Janice?« upitala sam.

»Kao što Janice uvijek jest, hvala na pitanju«, odgovorila je.

»Da. Jesi li imala posla?«

»Da, hvala, Mo, veoma mnogo posla.«

»Jesi li bila u gradu ovaj tjedan?«

»Da, bila sam, hvala.«

Tad me je zapanjila s: »Jučer je ovdje bio tvoj muž, Mo. Ne mislim da je došao samo kako bi pojeo kolač s whiskyjem. Nije mnogo rekao, ali ono što je rekao slomilo mi je srce.«

»Oh?« Pokušala sam ostati ravnodušna.

»Da, kaže da se osjeća izgubljen i na gubitku.«

»Je li? Zanimljivo.«

»Bi li željela objasniti? Ili je to za tebe još jedna kriška poricanja?«

Trebalo bi je umočiti u ribnjak jer je vještica. Znala je. Nešto je znala. Zašto bi Suprug sam dolazio ovamo? Znam da su njih dvoje prisni prijatelji, ali ne bi li tvoja majka trebala biti na tvojoj strani, bez pitanja? Na svoju sam sramotu otkrila kako mi se osjećaji ljubomore zbog Suprugovog i maminog dosluha podižu kroz jednjak. To je bilo uvelike neugodno.

»Mama, ne bih te ni iz čega isključila da ne postoji razlog. Nije tako jednostavno.«

»Shvaćam, Mo, ali ono što ti moraš istog ovog časa znati jest da je gotovo zasigurno baš tako jednostavno. Ili još uvijek voliš svog muža, ili ga ne voliš. Toliko je jednostavno. Onda, što je od tog dvoga, ljubavi?«

Proletjelo mi je kroz glavu da nastavim s prevarom, ali svladali su me osjećaji i natjerali moje lice da se rasplače. Za početak samo lagano naviranje, koje sam djelomice uspjela kontrolirati ka- šljanjem i treptanjem, ali sa svakom novom sekundom dok me je mama gledala, sve sam više gubila kontrolu, dok najzad više nisam mogla zauzdati suze. Kad je riječ o plakanju, jednom kad dođeš do točke pražnjenja, besmisleno je opirati mu se. Gospode Bože, nisam znala da sadržim toliko mnogo vode! Olakšanje je bilo gotovo orgazmičko, bilo je tako dobro osjetiti kako napetost jenjava.

»Daj, dušo, sve mi reci. Izbaci to iz sebe, sve izbaci. Možeš imati povjerenja u mene.«

»Oh, mama...« Počela sam blebetati o onome što se dogodilo, što se nije dogodilo, o mojoj zbunjenosti, mom buđenju, mojoj sivosti, svemu. Blebetala sam i blebetala, a ona me je držala za ruku i strpljivo sjedila i slušala. Rekla sam mnogo više nego što sam trebala, ali nisam mogla zaustaviti bujicu. Bilo mi je potrebno da sve izađe, da sve bude izgovoreno, da sve bude na svjetlu dana, kao kad mačka povraća lopticu dlaka. Počela sam se osjećati bolje.

Pamela je strpljivo sjedila i na kraju, nakon što sam ispljunula i zadnjih nekoliko rečenica priče, odgovorila na svoj neusporediv, jezgrovit način. »Trebao ti je vitez i misliš da je došao, je li tako, Mo? Da te spasi.«

»Ali od čega?«

»Od razmišljanja da više nikome nisi važna.«

To je bio gadan udarac. Zabolio je. Doista zabolio. Jer možda je to istina.

Nastavila je: »Evo ti jedne činjenice da je pospremiš u torbicu i razmisliš o njoj kasnije. Meni si važna.«

To je bilo to, najjednom sam bila na njezinim grudima i jecala i jecala. »Mama, nepodnošljivo je, nepodnošljivo.«

Neko smo vrijeme tako sjedile, a ona mi je gladila kosu i tapšala me. Dobro, nisam posve sigurna koliko dugo jer sam, da ne povjeruješ, zadrijemala s glavom na njezinom ramenu, osjećajući se zahvalno sigurnom i želeći da njezina mirna snaga prokapa u mene i provede me kroz ovu šokantnu oluju.

ŠEZDESET ŠEST

DORA

Ponekad se stvari sudare s razlogom, iako ti to tad ne znaš. Nekoliko dana sve je izgledalo strašno loše, stvari s mamom, Sam i Lottie zajedno, onda ono na maturalknoj i ONDA spoznaja da je za moj rođendan praktički svatko negdje drugdje ili da nije ni odgovorio na moju pozivnicu mejlom pa se proslava svela na, ono, tri cure s moje godine koje mogu doći, a one su emocionalno poremećene.

Zato sam porazgovarala s tatom o tome i on je rekao da ne potrošimo lovnu na prostoriju u pabu i pristao mi umjesto toga dati dvjesto funti, plus on će nabaviti piće i sve tako da proslavu možemo održati kod kuće. To znači da možemo imati Kentucky Fry Chicken pa je meni tako zapravo draže. Barem što se hrane tiče. Pljuga je biti rođen usred školskih praznika kad nikoga nema u blizini. Prava pušiona. Samo, kao što je rekao tata, ja fakat volim kad frendice spavaju kod mene pa će sad tako biti.

Tri tužne emocije i ja. Super. Ne.

Onda nitko od mojih novih fejsbuk tipova nije htio razgovarati sa mnom pa sam mislila da sam ih zauvijek izgubila. S Peterom ne razgovaram jer je svog novog prijatelja pozvao na moj tulum da me nije ni pitao. S mamom ne razgovaram jer je mrzim. Tako da je sve u svemu izgledalo prilično jadno. A onda, srećom, dogodila se jedna, ono, fakat super stvar. Dobila sam post na svom fejsu i to od X-Mana. Jupi! Vratio se.

X-Man: Oprosti što se nisam javljao. Bilo mi je nekako neugodno nakon što si poslala fotku.

JA: OMG. Strašno mi je žao zbog fotke. Bila sam naroljana. Nisam je smjela poslati. Samo da se zna — prsa mi inače izgledaju tonu

bolje. Bez bronzer. Kut je bio čudan. Sori.

X-Man: Nema frke. Ne želim da misliš da sam perverznjak.

JA: Ha. Ha. Definitivno to ne mislim. Mislim da sam ja.

X-Man: Samo da znaš, odmah sam izbrisao fotku.

JA: Hvala.

X-MAN: Trebala bi biti opreznija. Svuda ima čudaka.

JA: Jesi li ti moja mama?! Zvučiš baš kao ona!

X-MAN: Definitivno nisam.

JA: Jesi li O.K.?

X-MAN: Jesam. Malo pod stresom zbog ispita.

JA: I ja. Moji su sad gotovi.

X-MAN: Ja još imam 2. AAAARGH! Onda sloboda.

JA: JUPI! Koja 2?

X-MAN: Oba iz glazbe. Najdraži predmet.

JA: I meni!! Sviraš nešto?

X-MAN: Da. Klavir i gitaru. Ti?

JA: Probala sam. Sranje.

X-MAN: Ne vjerujem ti.

JA: Ali znam pjevati.

X-MAN: Stvarno?

JA: Da. Malo. Samo malo.

X-MAN: Koju vrstu glazbe voliš?

JA: Hrpju različitih stvari. Volim pop, dance, mjuzikle. Hrpju. Navalj, bejbe! Vau! Tulum!

X-MAN: Luda curo.

JA: Nisi još ništa vidio. Možda budem pjevala na tulumu za svoj osamnaesti ročkas...

X-MAN: Vau! Zvuči super.

JA: Želiš li doći?

X-MAN: HMMM... Jesi sigurna?

JA: Bilo bi super da dođeš. Poslat ću ti adresu i vrijeme.

X-MAN: Super. Doći ću.

JA: JUPI! Hej... želiš znati jednu tajnu?

X-MAN: Reci.

JA: Nećeš nikome reći?

X-MAN: Zaklinjem se. Životom svog psa (važan mi je).

JA: Da, i ja volim svog psa. Tek što se nije oštenila.

X-MAN: Vau! Kako se zove?

JA: Poo.

X-MAN: LOL.

JA: Znam. Šuti. Ne. Reći ću ti tajnu jer ti vjerujem.

X-MAN: Možeš. Uvijek.

JA: Da. Znaš što? Za dva tjedna idem na audiciju za X-Faktor.

X-MAN: Kul! Što ćeš pjevati?

JA: Beautiful. C. Aguilera.

X-MAN: Dobar izbor. To ćeš pjevati i na tulumu?

JA: Da.

X-MAN: Kul. Nešto sam se sjetio.

JA: Da?

X-MAN: Dio mog ispita je poduka iz pjevanja. Želiš pomoć?

JA: OMG, ne mogu vjerovati.

X-MAN: Istina je.

JA: Ideš!

X-MAN: Kladim se da si vješta u pjevanju, zar ne?

JA: Zezaš me?

X-MAN: Ozbiljno, mogao bih pomoći. Jesi nervozna?

JA: Strašno.

X-MAN: Sirota stara Dora. Skuliraj se jer odsad nadalje ja ću ti pomoći. Bit će super. Obećajem.

JA: Hvala. Drago mi je da smo se sreli. Iako nismo. Još.

X-MAN: Da. Kad smo već kod toga. Hoćeš? Da se vidimo? Izađemo? Ili mi reci da odjebem ako te plašim.

JA: Definitivno ne. Vidjet ćemo se na tulumu. Poslat ću pojedivosti.

X-MAN: To, Dora. Ti si najbolja na svijetu.

JA: Ne, ti si.

X-MAN: Ne, ti.

JA: Ne, ti si.

ŠEZDESET SEDAM

MO

Nikad neću napisati ovu vražju knjigu. Stavljanje misli na stranicu nekako je njihova smrt. A što ja to pišem što već nije napisano ili nije savršeno uobičajen zdravi razum? Dok se ja osobno raspadam, možda je nemoguće napisati nešto što teži učvrstiti.

Mislim da sam se nadala da će se pisanje pokazati jednostavnim, ali naravno, ništa što je doista važno nije jednostavno. Nadala sam se da bih mogla priopćiti nešto korisno, da bi roditelji u mom *Tinejdžleri: knjiga uputa* mogli pronaći korisna zrnca mudrosti koja će im pomoći kroz provale osjećaja i intenzitet adolescencije njihove djece. Da bi mogli shvatiti tinejdžerski nalog koji adolescenta primorava da odbaci djetinjstvo i koji naravno podrazumijeva udaljšavanje od roditelja. Da se od roditelja očekuje da ih puste upravo u trenutku kad je najviše toga na kocki i kad pogreške mogu dovesti do štetnih posljedica. Upozoriti koliko je teško stajati sa strane i dopustiti im da načine te pogreške, ne spašavati ih stalno.

Ponajviše, željela sam istaknuti da je za nas kao roditelje važno prepoznati da naša djeca često daju razlog, središnje značenje našim životima pa stoga zna biti veoma teško prebaciti u novu brzinu i dopustiti im da nastave bez nas... i zato... možda se baš u ovako ranjivom trenutku, kad je privrženost onome što daje ključni smisao tvom životu pod lupom, čovjek može zateći s osjećajem izgubljenosti.

Može li se to vrijeme smatrati i previše očitim trenutkom za traženje drugih opcija uz koje ćemo se vezati? Možda drugih, opasnijih opcija koje čovjeka posve izbacuju iz ravnoteže? Kao psihologinja, uviđam kako se to može lako dogoditi. Kao žena, ne znam na što se referiram. Nije valjda da zamjenjujem svoj sve gori i

gori odnos sa svojim adolescentima jednako zahtjevnom injekcijom mladosti u obliku mladog ljubavnika? To dvoje nikako ne može biti povezano. Može li?

Jutros je Lisa za prijamnim pultom bila u punoj maskirnoj opremi, uključujući zaštitnu vojničku jaknu. To je sad normalno, nitko od nas ne postavlja pitanja. Čak ni pacijenti. Ona je naš postavljeni vođa. Nedvojbeno je naš vođa za termine, to je jasno. Podsjeća me na lik iz MASH-a po imenu Klinger, koji je u svom otvorenom pokušaju da ga otpuste iz vojne službe odijevao sve veće količine ženske odjeće. Možda suprotno od toga, Lisa nosi sve veće količine vojničke opreme u pokušaju da ostane na glavnom položaju za prijamnim pultom? Ona za razliku od nas nije školovana liječnica, ali shvatila sam da je jednako važna za poslovanje ove klinike. Shvaća da su ljudi koji nas najviše cijene oni koji nas vide kao jednake, a možda ona na ovome poslu isprva nije bila viđena kao jednaka. Ja je sigurno nisam tako vidjela. Sad je vidim. I nedvojbeno je »viđena«, u svakom smislu te riječi. Samo se nadam da u komplet neće ubaciti i strojnicu.

Kad sam ušla, Lisa je rekla: »Mo, danas izgledaš dražesno.«

»Oh, hvala.«

Mislim da izgledam... ne baš »dražesno«, ali svakako bolje nego prije nekoliko mjeseci, kad sam bila mrtva. Iznenadujuće je koliko vidjeti samoga sebe odraženog tako pozitivno u tuđim očima može tako radikalno popraviti tvoje raspoloženje. Mama je zapravo u pravu. U Noelovim očima, ja sam važna. Čak sam i više od toga. Željena sam i ljubozovna.

Jesam li samo pohlepna? Na kraju krajeva, Suprug me još uvijek smatra poželjnom i uvijek me ljubi. Ako išta, i previše me ljubi. Misli da je smiješno ljubiti me u najnezgodnijim trenucima. Čini to dok razgovaram s nastavnicima na roditeljskom sastanku, učinio je to dok smo imali sastanak zbog hipoteke u banci, čini to na blagajni u samoposluživanju. Uvijek mu se činilo silno zabavnim dovesti me u neugodan položaj i zapravo, i jest prilično zabavno.

Nije riječ o tome da se on meni više ne sviđa, samo što je sve... pomalo... okoštalo. Nekako smo prestali rasti. Malo smo nepokretni. Znam da to nije neuobičajeno. Nije zločin, ali ubija. Poznatost i sigurnost, dva aspekta koja se prikazuju kao poželjna, ali istinu govoreći, teroristi su. Tajni bombaši koji se zavuku pod okriljem vremena kako bi u tebi izazvali imploziju. Dodajte tome Potrebu i Prigodu, dva najveća preduvjeta za izdaju i pozornica je spremna za katastrofu.

Znam da bi to bilo strašno pogrešno, strašno bolno. Znam to, ali postojano plivam prema tom kaosu. Tako ga silno želim da sam odlučila ne kontrolirati svoju želju. Odlučila sam dopustiti joj da me odvede kamo god hoće, ma kako to nesigurno bilo. Zato ću lagati kako bih mogla biti s Noelom. To još nisam učinila, ali namjeravam, osjećam stezanje.

Na kraju krajeva, odjenula sam komplet donjeg rublja boje šljive.

ŠEZDESET OSAM

DORA

Dora Battle ima osamnaest godina! Fakat ne mogu vjerovati da sam stvarno stigla do ovoga dana. Mama je ispekla tortu od čokolade, ne tako dobru kao bake Pamele, ali svejedno dobru, s prskalicama, i svi su se nagurali na moj krevet da je pojedemo uz pjenušac. Svi osim mame koja se sva skockala za posao pa se nije željela unerediti.

Od tate sam dobila lovu koju nećemo potrošiti na najam prostora za tulum. To ide na banku. Ali, možda ga u subotu ponovno izvadim jer sam u Top Shopu vidjela fakat fenomenalne cipele koje definitivno moraju biti moje. Mama kaže da bi novac trebala potrošiti na nešto što će doista trajati. Ma nemoj. Mo'š misliti. Što misliš, čemu služe cipele, kretenko?! Bilo je fakat čudno jer je mama morala biti ljubazna jer je moj rođendan, ali i ona i ja znamo da se trenutačno baš ne slažemo pa djeluje lažno.

Svejedno, neću *njoj* dopustiti da upropasti moj dan. Živjela sam za ovaj dan. Istina. Zapravo sam ŽIVJELA za ovaj dan. Na planetu sam punih osamnaest godina. Tata se sav raspekmezio i rekao mi kako je bilo onoga dana kad sam se rodila i kako se on morao praviti da je pravi frajer a zapravo se strašno bojao. Nikad ranije nije vidio mamu takvu, navodno je proizvodila hrpetinu glasnih životinjskih zvukova i slično, a on je ponio jedan od onih izletničkih frižidera koje koristiš za piknike, ali za hlađenje hrane, da s njima ohladi mamu ako joj bude prevruće. Ali ono, u njemu je sakrio i limenku Guinnessa da je popije kad se ja stvarno rođim pa je kad mu je mama vikala i psovala ga »daj mi nešto hladno da stavim na glavu koja mi kuha ti idiote, za sve si ovo ti kriv!« on je posegnuo u frižider i pogreškom joj na glavu stavio tu limenku. A onda su se toliko smijali da ona nije mogla disati kako treba i tiskati, a primaljaje

stalno ponavljala »Vidim glavicu! Ne, vratila se. Vidim glavicu! Ne, nestala je.«

I navodno sam se tako rodila, predomišljajući se, usred smijeha i vrištanja. Mama kaže da je otad stalno tako. Tata je nastavio o tome kakav je svijet bio kad sam se rodila. Nešto o Jugoslaviji i Olimpijadi i nekom požaru u dvorcu Windsor kad se kraljica pojavila na telki i rekla da je imala strašan anus ili nešto tako. Onda su on i mama razgovarali o premijeru koji je izgledao kao boca za mlijeko i stalno jeo grašak.

Morala sam ih prekinuti s: »Oprostite, ali fokusirajte se na princezu. Moj je rođendan!«

Onda mi je Peter poklonio narukvicu za sreću s privjeskom u obliku slova D i rekao da će ona »usrećiti život dražesne mlade žene«. Slatko. Onda su mi mama i tata dali moj glavni dar. O. Moj. Stvarni. Bože. Sad sam ponosna vlasnica mog vlastitog iPhonea. Fakat ne mogu vjerovati jer sam ga, ono, stoljećima željela. Plus, dali su mi kredit od pedeset funti. Čitavo sam jutro provela upisujući sve svoje brojeve u njega. Lottien i Samov definitivno nisam upisala. Iako je strašno čudan osjećaj ne imati njezin broj u telefonu. Obično se pojavljuje na vrhu popisa »prijatelja«. Ona je na vrhu mog popisa. Da. Obično.

Sredina dana bila je zapravo normalna. Gledala sam telku, otvorila čestitke i to. U pet je svratila baka Pamela s pravom tortom, hvala Bogu. Odustala sam od čitave one furke s kostimom zečice pa se nisam baš morala puno uređivati, ali sredila sam kosu i obukla novu majicu kako bi se osjećala malo posebno. Ipak ću večeras prvi put upoznati X-Mana. Tati nisam rekla da ga poznam samo preko fejsa, on bi poludio i ono, ne bi ga pustio da uđe, a uostalom mislila sam, kad dođe ovamo tata će samo misliti da je buraz neke frendice ili slično.

Mama je nazvala da kaže da ima hitan slučaj i da će kasniti. Tipično. Zapravo, bolje je bez nje. Manje stresno. I tako smo ja, tata

i Peter pripremili kuću s bakom Pamelom koja nam je zapovijedala polako se nalijevajući svojim vlastitim likerom od džina i trnjina iz kućne proizvodnje, dok u osam sati nije zaspala u tatinom naslonjaču.

Servirali smo svu jabukovaču i slično, sve za bezalkoholni koktel koji se zove Shirley Temple i ja ga volim više od jabukovače. S limunadom i onim crvenim grenadinom. Mama ih je radila za naše tulume kad smo bili mali, s kišobrančićima i trešnjama i mi smo stvarno voljeli misliti da smo totalno odrasli kad bi pili tako otmjenu cugu u visokoj čaši.

Napuhali smo balone s natpisom »Dora ima 18« i pripremili bedževe s istim natpisom. Tata je postavio stroj za karaoke i ukopčali smo moj iPod u velike zvučnike i prigušili sva svjetla. U zadnji čas sam se sjetila da nisam stavila nimalo sjajnog bronzra pa sam pojurila na kat i to obavila upravo kad se oglasilo zvono na vratima. Pomislila sam da bi to mogao biti X-Man, ali jc bio Luke Wilson kojeg je dovezla majka koja je ušla i popila šalicu čaja i pričala s tatom.

Drago mi je da ga je Peter pozvao, tako će barem biti zaokupljen pa neće daviti moje frendice. Na kraju su se pojavili četiri emosice plus jedna od njih dovela je jednu Hrvaticu, prijateljicu preko pisama, koja je bila simpa ali ono, odmah je pojela sve kokice, plus Peter i Luke, i tata i baka Pamela (u nesvijesti).

Stalno sam osluškivala hoće li se začuti zvono na vratima u slučaju da je to X-man. Bila sam, ono, strašno uzbuđena da vidim kako izgleda, ali on je, ono, strašno kasnio pa smo krenuli s hranom (Kentucky Fried Chicken — jupi!) i plesom. Uglavnom smo plesali ja i Peter. Emosice ne plešu baš previše na našu muziku. Zapravo mrze Snow Patrol i Girls Aloud. Kako ih itko može mrziti? Ja nemam panku ni metala koji bi se njima svidio, ali zapravo, kad su popile malo jabukovače, sretno su plesale s nama na »Mamma Mia«, bez problema. Iako su emosice, ipak su, ono, ljudi.

Izašla sam van provjeriti je li X-Man previše stidljiv da uđe ili nešto, ali njemu ni traga. To je bilo oko deset sati. Krenuli smo s karaokama. Bilo mi je super kad su dvije emosice otpjevale »Im a Barbie Girl« i »Reach For the Stars« a onda nas, ono, preklinjale da nikome ne kažemo! Onda je Peter totalno propederio i otpjevao »Mad About the Boy«, uglavnom Lukeu, što je bilo fakat neugodno.

Onda je bio red na mene da otpjevam svoju pjesmu. Bila sam strašno tužna što se X-Man nije pojavio jer sam tu pjesmu namje-ravala otpjevati za njega, rekla sam mu to. Tata je vidio da se malo kolebam i obodrio me. »Hajde, Dora, pjevaj nam!« I tako, otpjevala sam svoju pjesmu za audiciju i bilo je, ono, fakat lijepo jer su mi se svi pridružili i tata je mahao upaljačem i to. I to je bilo, ono, kompletno jebeno ironično jer je na kraju jedna od emosica povikala: »Trebala bi ići na *X-Faktor*, sve ćeš ih poraziti, hoćeš!«, a ja sam, ono, mislila da, da samo znate.

A onda se činilo još ironičnije da moja najbolja frendica na čitavom svijetu nije na mom tulumu. Zapravo nije bilo ni ironično. Bilo je samo jebeno tužno. Onda nisam mogla prestati plakati čitavu vječnost. A kad sam prestala, ponovo sam počela jer sam morala priznati da X-Man definitivno neće doći i ono, gdje je moja mama i sve? Sve je bilo jebeno prestrašno. »Ne želim imati osamnaest godina«, plakala sam u tatino rame.

On je bio super jer je jednostavno otišao ravno u ormar u dnevnoj sobi i izvukao moje omiljene DVD-e i napravili smo ogroman krevet od vreća za spavanje na podu, ugasili svjetla i gledali *Malu sirenu* i *Briljantin* i svi smo pjevali uz, ono, svaku svakcijatu pjesmu dok nam je tata donosio kakao i grickalice. Čak sam vidjela kako jedna od emosica siše palac!

Negdje oko jedanaest i pol, baš kad je John Travolta zapeo u drive-inu i osjećao se kao budala, najednom sam se nečeg sjetila. Brzo sam otrčala u garažu i donijela svoju kutiju s petardama za zatvorene prostore koje sam danas otišla kupiti jer mogu, jer imam

osamnaest godina. Sve sam ih zapalila u kuhinji, na pladnju, kao što piše, i odnijela u dnevni boravak gdje su svi bili. Od tog trenutka nadalje, sve se malo prebrzo događalo. Petarde su bile malo trzave i neke su fijuknule s pladnja. Emosice su počele vrištati. Jedna od raketa zapela je u sofi i izbio je požar. Tata je donio aparat za gašenje i ugasio vatru, ali je ostala velika rupa. Jedna od onih zujavih petardi odletjela je tako brzo da se zabila u strop i sve su se iskre salile svima po glavama. Mora da je jedna iskra zapela u kosu bake Pamele i zapalila je jer se ona probudila i počela skakati naokolo vičući »Sranje! Sranje!« i lupajući se po glavi.

Peter je bio prvi koji ju je čuo. Gurnuo je Lukea na pod i ležao na njemu da ga zaštiti od iskri kad nam je svima glasno rekao da zašutimo. Bio je u pravu, čula se buka. Zvučalo je kao dječji plač, ali nije bio ljudski. Bilo je fakat jebeno sablasno. »Poo!« viknuo je Peter i otrčao stubama. Sigurna sam da su emosice mislile da ima iznenadni napad eksplozivnog proljeva. Svi smo došli u njegovu sobu i ona je bila ondje, izgledala je sva potresena i Šokirana i sretna što nas vidi, ležeći pokraj Peterove ladice s čarapama.

Tata se progurao i prišao joj na sve četiri. »Hej, Poo, u redu je, dušo, smiri se. Što to imamo ovdje?« Gurnuo je ruku u ladicu s čarapama i izvukao jedno malo smeđe krzneno stvorenje svo mokro i čudno s nečim nalik sluzi. »Jao, Poo, strašno mi je žao. Kakva šteta.« Tata nas je pogledao. »Bojim se da ovaj mališan nije preživio«, i nježno je položio mlohavo malo tijelo u jednu od Peterovih čarapa. Vidjela sam njegovo zgodno malo lice s ogromnim čelom i zatvorenim očima. Više je izgledao kao krtica ili nešto, a ne kao štene, tako je bio majušan. I tako mrtav. »Sretan rođendan, Dora«, promrmljala sam samoj sebi. Tad je tata rekao: »Čekaj malo, tko je ovo?« Desna mu je ruka bila u dnu ladice i čuli smo neko grebanje. Kad je izvukao ruku, vidjeli smo da drži rep. Crni rep. Zatim crne noge i polako, kako je izvlačio, vidjeli smo sve više i više novog šteneta koje je bilo ogromno i crno i... živo! Definitivno živo.

Nevjerojatno veliko. Otprilike kao pola Poo i četiri puta veće od mrtvog brata. Kako ga je istisnula? Nikakvo čudo da je štektala. Tata mi je pružio štene i rekao: »Sretan rođendan, Dora!«, a psić me je polizao po licu i sisao mi nos svojim ružičastim desnim novorođenog šteneta. Da, SRETAN ROĐENDAN. Dražesno.

ŠEZDESET DEVET

OSCAR

Oh da mi je turska kupelj. Moj život bio bi neizmjerljivo bolji da samo živim blizu turske kupelji. Čovjek ne želi cjepidlačiti, ali doista, Pangbourne je Bogu iza nogu. Kao da živim na izgubljenom zmaju, toliko sam nepovezan. Odmah bih otišao da nije mog nedovršenog obrazovanja, potajne naklonosti prema mojoj obitelji i obećanja novog momka. Prokletstvo, jednostavno čeznem za nečim sugestivnim i zanimljivim duhu, što Pangbourne nikad neće ponuditi.

Moja želja za trljanjem jednostavna je. Čišćenje. Želim se osloboditi svih prijašnjih prljavih želja i pripremiti se za čistu ljepotu koja je preda mnom. Želim biti čist u mislima, riječima i djelima. U svakom slučaju, u mislima i riječima. No dobro. U riječima.

Oduvijek sam smatrao da bi turska kupelj pripomogla izbacivanju čovjekovih manje ugodnih uspomena. Možda bi se ludost prošlih nedjela neparila, istrljala i izbacila iz svake pore? Možda bi energično ribanje očistilo čovjeka od neprimjerenih zamišljanja? Možda. Čovjek bi volio tu opciju barem da je iskuša. A za to u blizini postoji veoma malo šanse.

Želio sam biti škripav i mirisan na proslavi Delinkventne Dore, koja je u osnovi bila moj prvi pravi randevu s Wilsonom. Jednostavno ne mogu pojmiti kako sam ga u prošlosti budalasto previdio. Moje Noelovske naočale loše su pristajale i imale posve pogrešnu dioptriju.

Umjesto turske kupelji, odlučio sam se oprati u maminoj kupatilonici budući da je ona bila prikladno odsutna i budući da nedvojbena ima najbolje proizvode u kući. Zapalio sam novu svijeću i namočio se u nečem uljastom, jasminastom i božanstvenom.

Upotrijebio sam zrcalo za povećavanje sa svim njegovim zabrinjavajućim otkrićima. Nikad nisam posve shvatio koliko su mi dlačice obrva zastranile. Nedvojbeno su drske. Neke od njih pretpostavljaju da imaju pravo rasti između dvije obrve. Mislim da neće ići. Odmah sam ih napao pincetom. Odstupite, gospodine! Odstupite! Dobit ćete svoje, nitkove! Strpljenjem i mrvicom vještine bile su ukroćene. Kad je potrebno, mogu biti privlačno nepopustljiv.

Primjereno odijelo za sestrinu proslavu osamnaestog rođendana? Posve iskreno, odgovor je dakako skromni kućni haljetak. Ponovno. Čovjek jednostavno ne može ne zadiviti se njegovom klasičnom bezvremenom efektnošću. Doista je idealna odjeća za dokolicu, otmjeno dnevno odijelo i elegantno odijelo za proslave, i vjerujem da je uistinu sinonim za udobnost.

Očito, ja još ne posjedujem svoj vlastiti primjerak visoke mode, ali zasad će morati dostajati po mjeri šivan ogrtač. Crne svilene hlače, papuče od brokata, velikodušna količina *Paterove* kreme za kosu, nehajni broš i bio sam spreman.

Draga Dora doista je bila divna čitav dan i silno zahvalna na narukvici koju sam joj darovao. Trebao bih kukati. Ta me je stvarčica koštala četrdeset pet engleskih funti. Gotovina koju sam bio u bolnom iskušenju potrošiti na veliku debelu kubansku cigaru koja će pristajati uz moju jaknu. Međutim, čovjek navodno samo jednom postaje punoljetan i, ma koliko me ona kinji i živcira, ne mogu ne voljeti to luckasto stvorenje. Mislim da je to zato što znam da će ona uvijek priteći na moju stranu pozovem li je, kao što bih i ja na njezinu. Sam Gospodin zna za koju ekipu sad igram...

Wilson je promptno stigao na proslavu, a dovezla ga je njegova mila majka koja je ušla na lagano osvježenje s *Paterom*. Teško mi je obraćati mu se s »Luke« kako je zatražio od mene, samo zato što mi se to čini tako značajno prisnim, a dovraga, dosad se nismo ni primili za ruke. Iako, naravno, suspregnutog daha iščekujem taj blaženi scenarij. Pristao sam na njegovu ponudu i obraćao mu se

krsnim imenom, i to veoma solidnim, biblijskim, dobrim i istinskim imenom. Kako mu dobro pristaje. U njemu ima prozračnosti, prikladne anđelu, ali istodobno i dubine, prikladne muškarcu. A on je uistinu oboje.

Odmah sam primijetio da je uložio veliku pomnju u svoj izgled i osjetio se polaskanim da bi to moglo biti zbog mene. Odjenuo je košulju boje trešnje s prevelikim okovratnikom i ljubičastom kravatom s prevelikim čvorom. Pomislio sam da ta prevelikost obećava... Imao je hlače uskih nogavica od crnoga trapera i veliki pojas sa zakovicama. Izgledao je poput mladog Jarvisa Cockera, ali manje štreberski i s mnogo više lepršavosti u zlatnoj kosi. Ima toliko mnogo dražesne kovrčave plave kose. Mora da je kao dijete bio kerubin. Zamijetio sam da je obuo kaubojske čizme s kubanskom potpeticom i bestidno ga zamislio samo u njima. Toliko o kupki čišćenja...

Većinu večeri držali smo se za sebe budući da je Očajna Dora pozvala krajnje neobičnu skupinu. Mislim da je od raskida s Lottie pomalo Dora bez vodstva. Međutim, plesali smo zajedno na pjesmu »Sound of the Underground« skupine Girls Aloud, ona i ja, kad sam zamijetio da Wilson... Luke... ne može otrgnuti pogled od mene. Ubacio sam nekoliko svojih PlayStation plesnih pokreta za njegove oči i nimalo nisam naškodio svom ugledu vještog plesača.

Kasnije, kad su započele karaoke, pomno sam odabrao i otpjevao Eearthu Kittinu inačicu pjesme »Mad About the Boy«.

Usmjerio sam je čitavoj prostoriji uz povremeni kradomični pogled u njegovom smjeru. To je bilo krajnje suptilno, ali znao sam da me taj momak čita kao mnogo puta pročitano sočnu knjigu. Cijenio je moju posvetu, u to sam siguran. Nije mi trebao dodatni dokaz kad smo se smjestili jedan pokraj drugoga na sofi ispod deke kako bismo sa svim djevojkama gledali *Malu sirenu*. Bili smo primorani sjediti jedan tik uz drugoga, rame uz rame i bedro uz bedro. Bilo je silno uzbudljivo.

Šapnuo mi je: »Znaš da imam veoma visoko mišljenje o tebi, Oscare, znaš to, zar ne?«

»Doista znam, dragi dječake. U prošlosti si me naveo na uvjerenje da nisi posve ravnodušan prema meni.«

Nastavio je: »Posve sam odlučan prihvatiti te, trebao bi me zamoliti da izađem s tobom, dovoljno već dugo to odgađaš.«

Nasmijao sam se. »Osjećam se obaveznim reći ti, Luke, da sam održao dug sastanak sa svojim ja na velikom iskušenju, vjeruj mi...«

»Oh, Oscare, daj začepi i pitaj me.«

»Luke Wilson, bi li razmotrio...?«

Brzo kao munja, prekinuo me je s: »Da, razmotrit ću. Razmatram. Jesam. Što god.«

Neko smo vrijeme sjedili bez riječi i samo gledali kako sirena uči koristiti noge ne bi li pošla za svojim princom. Uvukao je ruku u moju ispod deke. Odvažio sam se: »Smijem li iskušati malu pokvarenost?« na što je on odgovorio: »Ne ovdje, Oscare, ne. Ali znaj ovo, nikad ti neću oprostiti ne pokušaš li ponovno.« Kako veličanstveno drzak momak. Kako divno bezobrazan.

Dakle, dogodilo se na osamnaesti rođendan moje sestre. Napokon imam partnera. Skinuo sam kućni haljetak i ovio ga oko njegovih ramena. »Želim da ga uzmeš, Luke. Ne mogu podnijeti da ti ikad više bude hladno ili da budeš sam.«

SEDAMDESET

MO

Krivnja. Definitivno neugodno vreba. Ispunjava svaku budnu misao do samoga ruba. Više nema prostora ni za što drugo. Posebno ne za još više krivnje. Ako moj um procuri i nešto lakoumnosti isteče, ostavljajući centimetar na vrhu za nove misli, samo bih dopustila da u njega bude utočeno još čarobne, pjenušave lakoumnosti. Oblivena sam njome, ispunjena njome onako kako je balon ispunjen zrakom, tik do samoga ruba. Ne postoji nijedna pukotina ni procijep u kojem bi se smjestila makar trunka krivnje. Pokušava, ali ja sam odlučna. Nepopustljivo branim svoje pravo na ovoliko poricanje. Itekako dobro znam što činim odlukom da ne želim osjećati neugodne osjećaje. Ono što još ne mogu posve razabrati jest granica između ove divne pustolovine i mog stvarnog života.

Na Dorin osamnaesti rođendan otišla sam na posao kao i obično, nakon krasnog početka dana kad mi je mrzovoljno dopustila da sudjelujem u čestitanju. Činilo se da joj se iskreno svidio njezin dar, iPhone za kojim čezne već godinu dana. Kupiti joj ga je bila Suprugova zamisao, protiv moje prosudbe. Ja sam mislila da treba dobiti nešto trajnije, nešto nezaboravnije. Neki važan prvi komad konkretnog nakita, na primjer? Ali bio je u pravu, iPhone je ono što je ona doista željela, njezina sreća kad ga je ugledala bila je opipljiva, neosporna.

Dan je bio kao svaki drugi. Bolno spor dan koji kao da je imao kočnice. Sva moja usredotočenost i energija bila je svezana u napetosti onoga što će uslijediti. Iskreno, trebala sam svojim pacijentima dati povrat novca zbog drugorazredne usluge koju sam im pružila. Mislim da oni to nisu zamijetili što me je, ironično, razočaralo, ali svejedno znam da nisam bila u cijelosti prisutna, a to

nije dobro. Ne biti ondje je loše, ali ne mariti zbog toga još je gore. A to je ono što se meni događa: nije me briga.

Obično prezirem ljude kao ja. Da, mislim da se trenutačno iskreno prezirem, ali teško je to istraživati kad se u njegovim očima vidim odraženom kao opreku odbojne. Njegove oči. Moj Bože. Njegove oči jedino su mjesto koje želim gledati i jedino mjesto na kojem želim biti viđena. Želim biti zadržana ondje snagom tog nedvojbeno nepokolebljivog pogleda, zadržana u divnoj napetosti. Želim da me on drži. Jedva to čekam.

Lisa nas je na kraju dana sve izvela van i ja sam hinila svojevrsnu nevoljkost da odem. Nisam sigurna zašto sam to učinila, osim možda u traljavom pokušaju da je skrenem s traga za koji čak i ne mislim da je na njemu. Možda sam previše ozbiljno shvatila njezine lovačke i tragačke vještine. Sad nosi kacigu. Nekakav šešir za safari prilagođen da se na njemu nosi gomila alatki i instrumenata, mali noževi, odvijači i vadičepovi, zajedno s nečime nalik asortimanu medicinskih ili stomatoloških naprava. Uočila sam čak i čekić poštene veličine. Istjerala nas je van pastirskom zviždalkom, a mi smo je nagurujući se poslušali. Ušla sam u svoj automobil i odvezla se.

Kad sam se zaustavila na praznom parkiralištu igrališta za kriket, disala sam brzo i plitko i stalno sebi u bradu ponavljala mantru »O moj Bože, o moj Bože« kako bih pokušala sačuvati usredotočenost i kontrolirati uzbuđenje. Brzo sam izvukla neseser sa šminkom i hitro unaprijedila lice za dan u lice za večer. U jedno blještavije lice zadimljenih očiju koje će možda ponovno biti poljubljeno. Noel me je vidio prije samo pet minuta, neće li zamijetiti razliku? Naravno da neće. On je muškarac. Ruka mi se tresla, retrovizor bio premalen, premračan, nespretn. Diši, Mo, diši.

Do hotela sam se vozila četrdeset pet minuta, što je dovoljno daleko od grada da bih bila sigurno anonimna. Suprug i ja često smo komentirali upravo ovaj hotel. Kako bismo voljeli otići onamo

posebnom prigodom, ponekad se počastiti.

Blagi Bože. Istjeraj ga iz svih misli, brzo. Smjesti li se igdje u ovom scenariju, neću moći nastaviti. Čvrsto stisni oči (nastojeći ne upropastiti novu *smoky* šminku) i otjeraj svaku pomisao na njega. Odlazi, Supruže. Ovo nećeš željeti vidjeti. Ovo će te povrijediti.

Nekoliko minuta nepomično sam sjedila u automobilu. On čeka unutra. Zašto sam sjedila ondje? Nisam morala prikupiti hrabrost, definitivno sam namjeravala ući, u to nema dvojbe. Pogodila me strašna pomisao da možda sjedim ondje kako bi bilo dramatičnije? Kako strašno. Jesam li sjedila ondje jer je to ono što ljudi rade kad su na rubu? Po prvi put u životu, sama sam se ošamarila. I to prilično žestoko.

Saberi se, Mo, ako kaniš ovo učiniti, ako kaniš sve riskirati, barem imaj autentično iskustvo. Osjeti ga. Omiriši ga. Dodirni ga. Upoznaj ga. Mogao bi biti jedini put da se to ikad događa, zato budi u cijelosti u sadašnjosti. Saberi se!!

Izašla sam iz automobila s obrazima koji su bridili i proškripala preko šljunka do ulaza u hotel, gotičku građevinu koja je svijetlila crvenim svjetlom u srdačnoj dobrodošlici. U ruci sam osjećala remen torbice i konkretnu kožnu dršku male torbe za jednu noć. U toj je torbi bio dokaz moje nakane. Nova, svileni spavačica s naramenicama i toaletna torbica. Dva predmeta koja su sve govorila. U njima je bila sadržana prevara.

Kad sam ušla, odmah sam ga ugledala kako sjedi uz kamin u malom baru, u naslonjaču visokog naslona s drugim sučelice, praznim, za mene. Ondje je bilo još samo dvoje ljudi osim njega, neki vremešni par koji je sjedio u kutu i kartao, i koji me je ovlaš pogledao. To je sve.

Noel je ustao kako bi me pozdravio i privukao me u ležeran, poznat zagrljaj. Dok me je ljubio u obraz i pozivao da sjednem, pitala sam se kako djelujemo? Mi smo... što? ... muž i žena? Ljubavnici? Čak i u toj maloj gesti dobrodošlice prešli smo veoma važnu

granicu. Pretvarali smo se da smo nešto što nismo. Još. Sjetio se da pijem jabukovaču i naručio mi pola pinte.

»Znači, došla si«, tiho je rekao.

»Da, došla sam.«

»Tako mi je drago da si došla. Znam da nije lako.«

Oh, Noele, koliko griješiš. Zapravo je veoma lako jer nisam povezana ni s čime što bi to otežalo. Otplutala sam od svega toga. Usredotočena sam samo na tebe, ništa drugo. Hvala ti što si odjenuo tu svježju, čistu, modru košulju i što mirišeš na nekoga tko se veoma nedavno obrijao. Hvala ti što sjediš u tom naslonjaču gdje se odsjaj vatre odražava na tvom licu i tako nježno naglašava tvoj dražesni osmijeh. Hvala ti što si s Novog Zelanda koji je tako daleko da sam ga pretvorila u nešto egzotično. Daljina je mjesto na kojem ja djelujem. U njoj se mogu dovoljno izgubiti. A naročito ti hvala što se koncentriráš samo na mene, isključujući sve i svakog drugog. Ti i ja. To je jedino što je važno. Mi.

Nagnuo se prema meni. »Nisam želio da se na bilo koji način osjećaš kompromitiranom, ali mislio sam da će biti lakše ako rezerviram sobu tako da je spremna kad god smo mi spremni... Možda bismo ondje imali više privatnosti? Ili ne, ako bi ti radije ostala ovdje? U redu je kako god odlučiš. Iskreno. Nema problema.«

Tako je bilo u svakoj fazi dosad. Osim onog izravnog poljupca, pomno je i obzirno dopustio da sve prihvatim svojim tempom. I zato nije bio problem progutati jabukovaču u jednom muškaračkom gutljaju i krenuti prema stubama, s rukom u njegovoj ruci, u roku od trideset sekundi. Slijedila sam ga do sobe i u nju. Preko praga. Daleko preko praga.

Soba je bila smiješno romantična. Dekor je bio crven i boje kestena, u bojama seksa. Gotovo je bilo premračno i bila sam sretna što je posteljina na krevetu tako svježe bijela da je malo osvijetlila prostoriju, malo je definirala. Ogroman krevet (gdje nalaze plahte za ovu veličinu? — veći je od velikog bračnog kreveta? — kakav je to

krevet? — krevet za Boga?) s haremskom količinom jastuka i jastučića. Bio je tu i jedan stolac i stol, zbog čega je krevet bio jedino mjesto za sjedenje. Međutim, na stolu je bio šampanjac na ledu i dvije čaše. Zamijetila sam malu vazu nečega što je nalikovalo modroj crnjiki.

»To je crni kim. Jesi li znala da označava očaranost?«

Nisam znala. Svuda po sobi bile su male zavjetne svjećice koje su treperile u staklenim držačima otpuštajući božanske mirise. Da sam bila pri zdravoj pameti, to bi me zacijelo odbilo. U cijelosti. Muškarci koji išta znaju o dobrim svijećama, da ne spominjemo crni kim, obično bi izazvali vjedra prezira. Ali sad, u ovom slijepom i zasljepljujućem trenutku, nije mogao biti savršeniji. Mora da je odvojio znatno vrijeme da sve ovo pripremi. Ganuo me njegov trud. Sva ta pozornost pojedinostima, samo za mene. Napola sam očekivala, napola se nadala mahnitom pipanju kojim ćemo jedno s drugoga strgnuti odjeću i brzo se zavući među one hladne bijele plahte. Njegovo mlado snažno tijelo u tim snježnobijelim plahtama, pokraj mojega... ali umjesto toga, on je tiho progovorio.

»Sjedni, Mo. Bi li radije da ja sjednem na stolac?«

»Ne, molim te, sjedni ovdje, pokraj mene. Želim da budeš... pokraj mene.«

»Mislim da neću odmah otvoriti onaj pjenušac. Ne želim pretpostaviti da...«

»Ne«, rekla sam, želeći upravo suprotno.

»Znaš«, nastavio je spustivši se tik pokraj mene, veoma blizu mene, na krevetu, dok su nam se bedra dodirivala, »ne želim ovo zabrljati, razumiješ? Želim da bude kako treba, inače neće dovoljno značiti i neće potrajati...« Uhvatio je moju ruku i čvrsto je uhvatio objema svojima, intenzitetom muškarca koji je čitav život bio lišen dodira. Poljubio ju je i položio na svoj obraz. Gledao je ravno u mene i šutio.

»Znači, želiš da ovo traje?« Znala sam da je to krajnje plodonosno,

visoko voltažno pitanje.

»Da, zar ti ne želiš? Nisam ovdje zbog brze ševe, Mo. Između nas se nešto dogodilo, ja to znam i prilično sam siguran da i ti to znaš. Kad malo razmislim, točno znam u kojem trenutku, sjećaš se?«

Kimnula sam glavom, ali zapravo nisam bila posve sigurna da se sjećam. Pomislila sam možda, moguće... na onom pikniku? Nisam se usudila reći od bojazni da ću ga uvrijediti pa sam samo spustila pogled na pod. Lijep pod. Parket s tamnocrvenim perzijskim sagom.

Zapanjila sam se kad je on rekao: »Bilo je to u onom trenutku kad si ušla u Georgeov ured kad si se vratila na posao nakon gripe. Prvi put kad sam te vidio. Izgledala si nekako natečeno i izmikano i kao da ti treba ozbiljna doza nježne ljubavi i brige. Tad, kad si progovorila, bila si super učinkovita, prilično šefovski nastrojena, nikakve gluposti. Svidio mi se taj nesklad. Prostor između.«

»Ma nemoj?«

»Da, i od tog trenutka želim stalno biti ondje. U tom zabačenom predjelu. Mislim da bi mogao biti... nekako... neistražen i mekan...«

To rekavši, nagnuo se i poljubio me. Ništa hitno ni zahtjevno, samo nježno... i... polako. Nestala sam u tom poljupcu i nekako usred ljubljenja napredovali smo od sjedenja do ležanja na krevetu, zaokupljeni jedno drugime.

Promrmljao je: »Ovdje sam kad god i ako ikad budeš spremna, volio bih da to vrijeme bude sad, ali neću imati ništa protiv čekati ovdje tisuću dana ako je toliko potrebno...«

Ostala sam bez teksta.

»Ako se u međuvremenu kalcificiram, molim te, oprosti mi... Možda bi me mogla dobro protresti kad odlučiš...? Nema žurbe.«

Sad se smijao. To je bilo zarazno pa sam se i ja počela smijati. »Bio bi spreman okameniti se?«

»Da. Ja ću biti tvoj osobni kip.«

»Ležao bi ovdje, posve ukočen, i čekao me? Da tako kažemo?«

»Da.«

»Kao neki *rigor vitae*?«

»Da. U tome i jest bit, Mo, *vita est brevis*. Kasnije je no što misliš. Uskoči.«

»Oh, Bože.«

»Budi sa mnom.«

»Noele, što se dogodilo? Ne razumijem.«

»Tad nemoj ni pokušavati. Prestani to kontrolirati.«

»Misliš li da bih ležala ovdje da kontroliram?«

»Slušaj, ja sam izgubio svaki razum i pamet istog trenutka kad sam te vidio, a ne znam zašto. Ali nije me briga ako to nema smisla, slijedim dublji poriv. Moram, nemam izbora. Nikad u životu nisam doživio ništa slično, Mo.«

»Nisam ni ja.«

»Jebeno je krasno. Ti si jednostavno...jebeno... krasna.«

Ponovno me poljubio.

Najednom se začuo glasan zvuk dolazne SMS poruke. Stvarnije život bučno zahtijevao da bude primijećen. Željela sam ga ignorirati i biti ova nova osoba, ljubavnica, ljubilica, bezbrižan duh, predmet njegove želje. I samo to. Ali taj jednostavan zvuk s muklimje trzajem katapultirao moj um natrag u modus Gospođa

Battle. Dodatno sam se prizemljila kad sam nakon sto godina petljanja po dnu moje torbice napokon pronašla nesretni mobitel i vidjela da je poruka od Dore. Da, ja jesam gospođa Battle — majka. Dora je zacijelo spuštala kursor svog mobitela dok nije pokazivao »MAMA« kako bi mi poslala kratku, jezgrovitu, učinkovitu poruku koja je glasila: »Gdje si ti? Moj je 18-ti ročkas. Sebična kravo. Mrzim te.«

To sam tad bila ja, satelit istrgnut iz Noelove orbite. Čarolija prekinuta. Uspravili smo se i izravnali odjeću. On je sjeo na stolac. Ja sam otišla u kupaonicu i otpila malo vode iz priljubljenih dlanova kako bih dobila na vremenu i vratila se u svijecama neosvijetljen cvjetovima neurešen svijet izvan ove prostorije, za koji sam i protiv

svoje volje znala da se u njega sad moram vratiti.

Kad sam se vratila u sobu, zagrlio me ogromnim medvjedolikim zagrljajem, posve ovivši ruke oko mene. »Dobro. Slušaj. Moraš ići. Shvaćam. Ne brini. Ovo je samo prvi od tisuću pokušaja, sjećaš se? Drugi pokušaj je u ponedjeljak. Na istom mjestu, u isto vrijeme. I tako dok... zapravo, zauvijek, ili dok ne budeš sa mnom. Štoga se prvo dogodi.«

»O.K.... O.K.« Nisam znala što da učinim.

Što kažeš kad ti vlastita kćerka nehotice ugrabi radost?

Tiho sam otišla i ušla u svoj automobil, neotvorene toaletne torbice. Ja, neotvorena. Osjećala sam se posve ispuhanom. Krenuvši kući, moj se um stalno premotavao natrag, zastajao i odigravao sve što se upravo dogodilo. Doživljavala sam to uvijek iznova i svaki put osjećala isto uzbuđenje. Višestruko uzbuđenje. Tek što nisam prošla parkiralište kriket kluba, kad sam najednom skrenula i zaustavila automobil, ugasila motor i nepomično sjedila kako bih dopustila da mi pobjegnu nadirući jecaji koji su me gušili. Osjetila sam njihovo bubnjanje u dubini želuca od trenutka kad sam pročitala onu poruku, ali sad je taj mukli osjećaj nadirao i postajao hitan. Pekao mi je oči i odmah sam se pretvorila u šokantnu hrpu nekontroliranog drhtanja i suza.

Bila sam do samog ruba grebena. Stajala sam na krhkom rubu bezdana i vidjela ljupki mračni duboki ponor koji buja bljeskovima duginih boja ljepote i obećanja. Bila sam tako veoma spremna skočiti, voljna strmoglaviti se u njega slobodnim padom i riskirati. A sad, evo me na prokletom parkiralištu kriket kluba, ponovno na visokom debelom grebenu. To su bile suze samosažaljenja. Vodopad tih suza, cjeloživotna količina. Rast uzbuđenja i adrenalina tijekom dana i shodno tome ogromno razočaranje uzeli su svoj danak i bila sam mrtva umorna. Pogledala sam u retrovizor i vidjela da u mene zuri riba-žaba, lice mi je bilo toliko natečeno. Morala sam čekati da otok splasne prije no što se odvezem kući.

Dok sam čekala, suze su pokušavale navrijeti iznova i crvenilo se vraćalo. I tako je to trajalo duže od sat vremena, dok se nisam dovoljno pribrala da odem kući, kad sam već, naravno, itekako zakasnila na Dorinu proslavu.

Ušuljala sam se u kuću i zatekla prizor smućujuće poharanosti. Kuhinja je bila do vrha pretrpana tanjurima i čašama i smradom brze hrane. Među inim stvarima nalazilo se i ogromno prazno postolje za tortu, prekriveno ostacima ljepljive čokoladne torte. Naizgled osam tijela hrkalo je i vrpaljilo se u zadimljenoj zagušljivosti dnevnog boravka. Vonj je bio odvratn — mješavina mirisa tijela tinejdžera i prdeža i zlokoban miris paleži. Neka od naokolo raštrkanih tijela bila su ljudi koje nikad ranije nisam vidjela. Manga tinejdžerke gavranocrne kose s naušnicama u nosovima i razmrlijanom crnom šminkom na očima. Jedna od njih prebacila je ruku i nogu preko... moje majke, u bizarnom mutantskom zagrljaju. Luke Wilson zaspao je šćućuren u Oscarovom krilu, a na mojoj veoma skupoj sofi nalazila se ogromna rupa koja je tinjala. John Travolta još uvijek je isplaženog jezika skakutao za tanjom no što je ljudski moguće Olivijom Newton-John u crnim pripijenim tajicama na plazma ekranu. Isključila sam televizor i krenula na kat, što dalje od smrdljivog pokolja.

Dorin krevet bio je prazan i zatekla sam je kako spava na podu Oscarove sobe pokraj njegove ladice za čarape s nečim što se pri pomnijem pregledu pokazalo nepoznatim divovskim crnim štenetom ispruženim preko njezina lica koje je uz to glasno hrkalo. Samo se Poo probudila i patetično mi zamahala repom, na polusvjetlu. Potapšala sam je po glavi. »Odlično, stara curo. Od ovoga su ti oči sigurno zasuzile.« Izgledala je jednako izmikano kako sam se ja osjećala. Uvukla sam se u sobu i prišla ladici svog toaletnog stolića.

Stavila sam svoju staru, ljubljenu, samo jednom nošenu tijaru na Dorinu usnulu glavu. Ni ona ni štene nisu se ni pomaknuli. Šapnula sam: »Žao mi je, Dora, doista jest. Sretan rođendan, božanstvena

moja mrzovoljna Infanto.«

Kad sam se uvukla u krevet, Suprug se odmah priljubio uz moja leđa i ovio ruku oko mene mrmljajući »Da. Da. Tako. Da« iz dubina nespješnog, zadovoljnog sna. Momentalno sam mu pozavidjela. Nakon nekog vremena, utonula sam u san, srce mi je kucalo u ritmu njegova disanja. Tonuli smo sve dublje i dublje, zajedno.

SEDAMDESET JEDAN

DORA

Jednostavno, ono, totalno obožavam svoje novo štene. Odlučila sam nazvati ga Elvis jer je tako ogroman i crn. Kao što je to pravi Elvis. Tata se smijao kao lud kad sam mu to rekla. Ne znam zašto, ja mislim da je to savršeno ime. Neće biti dobar pas za torbicu i to, ali ono, puno je bolji od toga. Silno me voli. Voli me najviše, više od bilo kog drugog jer sam ja bila prvo ljudsko biće koje ga je primilo kako treba i spavalo s njim, pa vjerojatno misli da sam mu prava mama ili nešto. Patke to rade, zar ne? Naravno, Poo je ta koja ga hrani i slično, bilo bi bolesno da ja to radim, ali inače me Elvis totalno obožava. Nikad me neće izdati. To sa sigurnošću znam.

Jutros smo morali imati masivno čišćenje nakon što su svi otišli kući. Mama je morala dati emosicama lovnu za bus jer su one previše kul da nazovu svoje starce. Ona Hrvatica malo se pogrešno izrazila i rekla tati »zahvaljivam vam na divnoj orgiji« nakon čega je mami trebalo malo objašnjavati. Ja s mamom uopće ne razgovaram nakon što se sinoć nije potrudila doći.

Misli da ću je voljeti zato što mi je dala onu svoju staru krunu. Neću. Briga o meni učinit će da je volim, a to trenutačno uopće nije u njezinom rasporedu. Tko propusti osamnaesti rođendan svoje vlastite kćerke, za Boga miloga?! Nikad nisam ni čula za toliku okrutnost. Da nemam osamnaest godina, mogla bi, ono, nazvati Plavi telefon ili nešto, jer to je takav strašni nemar. Već sam ih jednom nazvala kad sam bila bolesna, nakon što se mama izderala na mene, ali rekli su da »pospremi svoju sobu istog ovoga časa mlada damo jer ću ti u protivnom propisno naklepati stražnjicu« ne mogu klasificirati kao životno prijeteće zlostavljanje. DA, ali oni nisu vidjeli sve žile koje su iskočile na njezinom zastrašujućem

jarkocrvenom licu.

Nakon pospremanja, morala sam fizički izgurati Petera s kompa gdje je bio na skajpu s Lukeom s kojim se oprostio samo pola sata ranije. Blebetali su o tome što će odjenuti kad se vrate u školu kako bi prekršili pravila o školskoj odori. Mislim, molim vas, dajte si nađite život.

Otišla sam ravno na fejsbuk i pronašla šest poruka od X-Mana da razgovaramo. Namjeravala sam ga pustiti da čeka, ali zapravo sam umirala od želje saznati zašto nije došao.

Bilo je tako slatko...

JA: Onda frajeru. Nisi se pojavio?

X-MAN: Hvala bogu da razgovaraš sa mnom. Mislio sam da možda nećeš htjeti.

JA: Objašnjenje potrebno prije no što se sve vrati u normalu.

X-MAN: Bože. 200% mi je žao. Imao sam veliku svađu s mamom koja mi nije htjela dati lov za vlak. Nemam druge love. Sve sam dao za onu akciju *Potrebita djeca* na telki. Gadno sam opsovao mamu. Zaključala me u kupaonicu. Spremila ključ.

JA: OMG. Ja mrzim svoju mamu. Zlostavlja me. Jesi OK?

X-MAN: Da. Upravo me pustila. Dala mi je 5 funti za doručak, ali štedim ih da te vidim.

JA: Joj. Slatko.

X-MAN: Kad se možemo vidjeti? Mogu svaku večer sljedeći tjedan.

JA: Što kažeš na ponedjeljak?

X-MAN: Kul. Na nekom mirnom mjestu.

JA: Sad sam punoljetna. Pab?

X-MAN: Ne. Preglasno. Park Jessop's? Donijet ću jabukovaču.

JA: OK. Kad?

X-MAN: 9?

JA: Dobro.

X-MAN: Još jednom, oprosti.

JA: U redu je.

X-MAN: Hoćeš donijeti muziku za pjesmu za *X-faktor*? Ja ću donijeti iPod. Možemo je proći ako želiš.

JA: Kako si ljubazan.

X-MAN: Naravno.

JA: Fala.

X-MAN: Jedva čekam.

JA: I ja.

X-MAN: Hoćeš reći starcima?

JA: Ne. Previše stresa.

X-MAN: Da. Samo mi.

JA: Da. Vidimo se.

X-MAN: Vidimo se. I Dora?

JA: Da?

X-MAN: Sretan rodendan, jebena odrasla osobo!

JA: JUPI!

O moj stvarni Bože. Zadnju je lovu dao za *Potrebitu djecu*! Ono, totalno ga volim.

SEDAMDESET DVA

OSCAR

Čudovišna tvrđnja Neuljudne Dore da ja »prisvojim« računalo u cijelosti je neutemeljena. Ta smiješna jadnica sklona je pretjerivanju koje je osam milijuna liga onkraj snošljivog. Kakva drskost te pustopašnice. Kako nesvjesno nepravedno što me to masno govedo tako optužuje. Što me silom udaljava s mog sjedala ispred prije spomenutog zaslona mašući svojim ogromnim nedamskim vimenima i time me izbacuje sa sedla, neizrecivo neotesano. S kojim ciljem? Kako bi nastavila beskonačno besmisleno cvrkutavo baljezganje sa svojim navodnim »prijateljima«? Imao sam prigode pročitati njezine neprestane brbljarije i ne da se vjerovati. Njihova prepiska je intelektualni vrtlog i nemilosrdna odvodna jama vremena. U njoj se ne događa ništa ni najmanje čarobno. Sve je jeftino i vulgarno. Uzmite, na primjer, sljedeći smušeni poredak riječi koji sam jednom uočio kad sam upao na njezinu stranicu (naravno da znam njezinu lozinku, samo je imbecil ne bi pogodio — SEKSIDORA. Proturječeje pojmova, bojim se). Glasio je ovako:

»Provela čitavo jutro pušeci Samu.«

Da ne bi! Naravno da nije, bila je s *Mater* u Marks & Spencer'su kako bi kupila svoju određenu marku povećih gaćica. Kako izrazito neuljudna i ružna konfiguracija lažljivih riječi. Zašto bi, Cat Deeley mi, željela svijetu objaviti tako bezbožnu strahotu? Zar je moguće da je negdje u svom jednostaničnom mozgu pomislila da će joj to priskrbiti malo poštovanja? Od koga? Možda od čete marinaca koji se vraćaju iz obilaska bez pratnje najtmurnijih isturenih položaja u talibanskoj pustinji? Da, možda bi nekim slučajem oni, očajni i usamljeni, i gladni bilo kakvog ženskog društva, mogli biti zainteresirani, zadivljeni ili prevareni. Svakoj drugoj živoj duši

zacijelo bi došlo na povraćanje od gađenja ili bi učinila što sam ja učinio i grohotom se smijala nevjerojatnosti te izjave do kasno u noć i čitav naredni dan. Pretpostavljam da bi se čovjek trebao diviti monumentalnoj drskosti te cure.

Jadan ja. Kako je sve to naporno. Srećom, imao sam sočna sjećanja na blaženo spajanje prethodne večeri *avec* božanski romantičnim mladim gospodinom Wilsonom, kojima sam se mogao pogostiti u njegovom odsustvu. Sanjam o ponedjeljku. Oh ponedjeljak, kad ćemo ponovno biti združeni u našoj vlastitoj božanskoj očaranosti. Kako li ću izdržati dotad? Strpljenjem, dragi dječaće, i mnoštvom drugih stvari koje će ti skrenuti misli. I doista, imao sam DVD *Zoolandera* da me zabavi i pogledao sam ga od početka do kraja, vraćajući snimku u ključnim trenucima nogostupa. Mislim da bi mladi Ben Stiller mogao biti itekako voljan slijediti Dorothy čitavim putem do Oza ustreba li joj prijatelj...

Prezasićen gledanjem, vratio sam se do sad slobodnog računala kad sam zamijetio da je Vrtoglava Dora ponovno ostavila svoju Facebook stranicu otvorenu da je vidi čitav svijet i šire. Tad sam primijetio da je dogovorila tajno ljubakanje s nekim tko se izdaje za X-Mana. Otišao sam po *Patera* da se i sam osvjedoci.

Sad će ona dobiti svoje.

SEDAMDESET TRI

MO

Nedjelja je, a ja sam oduvijek uživala u nedjelji. Dan je dražestan, sav bubri. Prepun obećanja ostatka. U kući je tiho. Dobro, ne baš »tiho«, ali relativno mirno i pod nadzorom. Sjedim za kuhinjskim stolom i pijuckam »hipijevski« čaj, kako ga Suprug naziva. Ovaj je mješavina bobica. Voljela bih slatki bijeli PG Tips čaj, ali ovaj napola čaj, a napola Ribena za mene je bolji. Ne želim mlijeko u sebi, začepi mi mozak, a sad moram biti budna.

Čujem Oscara u radnoj sobi. Ponovno gleda *My Fair Lady* i pjeva zajedno s Audrey koja sa svoje strane loše otvara usta na nečije tuđe pjevanje. Čujem prigušene zvukove Dorinog tutnjanja po njezinoj sobi s upaljenim Radio 1. I ona na mahove pjeva uz glazbu, u skladu s pjesmama i uz previše dodatnih vibrata kako bi eksperimentirala sa svojim glasom. Čujem kako Suprug u radnoj sobi razgovara s računalom. Ta se nesretna stvar pokvarila i on je pokušava laskanjem namamiti natrag u život. Misli da ga očijukanjem može uvjeriti da proradi.

Dakle, to su zvukovi moje obitelji u mojoj kući u nedjelju ujutro. Uz koje čujem brektanje perilice za rublje u njezinom beskonačnom nastojanju da naše hlače budu poletno svježije. Čujem i Elvisovo mljaskanje dok siše Poo. (E to je rečenica za koju nikad nisam mislila da ću je napisati!)

Da, zvukovi Battleovih u nedjelju ujutro, kad su samo normalni. Učinih li što znam da ću učiniti, sve će se ovo veoma brzo promijeniti i više nikad neću čuti ove zvukove ovako kako ih sad čujem. Od sutra ništa više neće biti jednako jer sad sa sigurnošću znam da ću sutra skočiti s grebena.

SEDAMDESET ČETIRI

TATA

Mislim da je to nešto čega se svi muškarci najviše boje. Zvijer u tebi. Ne prilazim joj često. Možda ponekad na ragbijaškom terenu. Sportska zvijer nekako je mnogo više obuzdivija. I dobrodošli klipani da ga odvališ nogom. Da ga doslovce odvališ nogom. A teren za igru, doslovan ili ne, ravnopravan je. U manijaku koji se pravi da je gotovo dvadeset godina mlađi i dogovara naći s mojom kćerkom u nekom mračnom parku, bez znanja njezinih roditelja, nema ničeg ravnopravnog.

Što je mislio? Da nisam na oprezu? Čak i ako spavam, druškane, uvijek ležim preko ulaza tako da nitko ne može ući ili izaći iz brloga bez mog znanja. Je li mislio da me možda nije briga? Da me nije briga za moje prvorodeno i najranjivije mladunče? Da neću veoma čvrsto prikovati pogled posebno na nju? Nju koja je tako bezazlena i živopisna? Nju koja tako lako privlači poglede i koja ima toliko mnogo ponuditi? Drugo mladunče mnogo je prizemnije, ma koliko ekscentrično bilo. I dječak je. Ovome treba moja puna usredotočenost. Pogotovo zato što je dirljivo zahvalna i na najmanjoj mrvici pozornosti. A to je ono što joj je X-Man ponudio. Najmanju mrvicu. To je ono što on jest. Ono najmanje. Zar je makar na sekundu pomislio da je za nju u redu prihvatiti najmanje? Ja to nikad neću dopustiti dok god je daha u mom tijelu. Radije bih dao svoje tijelo nego da nju umanjim netko tako podao. Jedan takav prevarant i spletkaroš. Misli li da ću stajati sa strane i gledati kako svrha mog života klizi u njegove spremne ruke? Netko tako naivno lakovjeran? Tako lijep? U takvoj Božjoj milosti? Da otrči k njemu — prljavom lažljivcu? Moj je pogled bio veoma čvrsto prikovan uz tu loptu. Imala je moju nepodijeljenu pozornost. Moj puni fokus. Da,

doista.

Stigao sam u park Jessop's prije sedam. Promijenio sam vrijeme sastanka, glumeći nju. Morao sam slijediti instinkt. Nadao sam se da silno griješim. Da ću ugledati prištavog mladog derana s previše gela za kosu, u majici s kapuljačom i teniscama, kako nervozno čeka. Čak sam se ponadao da bi u ruci mogao čvrsto držati čokoladu za nju. Ili barem limenku jabukovače. Sjeo sam malo dalje od ljuljački kako bih mogao neopaženo promatrati. Smračivalo se i postajalo prilično hladno. Točno u sedam, jedan je lik ušetao u park. Bilo mi je drago kad sam vidio da doista nosi kapuljaču navučenu preko bejzbolske kape, i načas sam se malo opustio, ali veoma sam ga pomno promatrao. Sjedio je pogrbljen na ljuljački. Glava mu je bila pognuta i prčkao je po nečemu što je izgledalo kao iPod ili nešto sa slušalicama. Obećavajuće. Uvjerljivo. Načas...

Tad sam počeo zamjećivati male pojedinosti koje su izazvale moju sumnjičavost. Traperice mu nisu bile kako treba. Bile su previše otmjene, previše... izglaçane. Ruke mu nisu bile kako treba, bile su previše... elegantne. Ni držanje mu nije bilo kako treba, bilo je previše... samouvjereno. Prišao sam bliže. Ogledavao se oko sebe, promatrajući park, ali nisam ga mogao dovoljno dobro vidjeti ispod njegove kape i čvrsto navučene kapuljače. Morao sam izvesti odvažan potez. Bio je to jedini način. Prišao sam mu s leđa. Začudo, nije me zamijetio duže no što sam očekivao. Kad sam bio prilično neugodno blizu, najednomje okrenu glavu u stranu kako bi pogledao prema ulazu u park i ja sam uočio njegovo lice u profilu.

To nije bio nikakav tinejdžer. To je bio odrasli muškarac. Bore na njegovu licu i njegova koža otvrdnula od sunca i vjetra bile su u opreci s njegovom odjećom. Sve je bilo pogrešno. »X-Man?« upitao sam. On je naglo skočio i okrenuo se. Prije no što se posve okrenuo, snažno sam zamahnuo i fino ga pogodio desnom šakom u lijevi obraz. Bilo je to nenadano i nagonski. Nisam želio razgovarati, želio sam djelovati. Šokirao sam se koliko je zaboljelo, šokirao sam se

pukom silinom i brzinom moje reakcije. Ovako nikoga nisam odalamio od svoje pete godine. Podigao je ruke kako bi obranio lice, zaštitio ga. Iz nekog razloga, taj me je kukavičluk dodatno rasrdio i u tom času se dogodilo. Ne prije prvog udarca. Dotad je bilo pod djelomičnim nadzorom. Svjesno nisam želio ići dalje. Ali kad je on onako patetično, obrambeno podigao ruke pun krivnje, i kad sam opazio strah u njegovim očima, tad se nešto u meni promijenilo. Zamislio sam kako je to lako mogao biti strah u njezinim očima u trenutku kad bi otkrila što je on, kad je sama i ranjiva, kad bi je mogao ozlijediti.

U tom trenutku nisam mu mogao oprostiti njegovu namjeru i osjetio sam kako se podvajam. Odvojio sam od sebe tatu, supruga. *Taj je* tip odstupio i ja sam dopustio da se oslobodi moj najdublji razjareni bijes. Istrgnuo se iz mene surovom snagom i poput groma me usmjerio na njega kao projektil. Ne znajući ni za kakav strah, izbubetao sam ga udarcem za udarcem. Želio sam ga rastrgati na komadiće. Zabio sam se u njega punom težinom svog tijela i oborio ga na tlo. Bilo je lako — sitniji je od mene, bio je u šoku i nije bio obuzet usključalom jarošću bijesnog oca bika. Udario sam ga nogom i zatim nastavio udarati sve jače dok se nije sklupčao kao beba ne bi li se zaštitio. Zgrabio sam ga za vrat i podigao. Kapa mu je pala s glave i krvarilo mu je iz usta, pijuckao je i slinio. Disao je brzo i teško. Gurnuo sam mu glavu u stranu i zabio je o drvo na klupi. Čuo sam kako mu lubanja pucketa i vidio da mu zubi postaju labavi i klimavi. To je bilo dovoljno. Ali nisam mogao prestati. Želio sam ga razbiti. Mrviti dok se ne pretvori u prah. Dokrajčiti ga.

Ali više nisam mlad i počeo sam se umarati i hvatati dah. Želio sam se oporaviti i prikupiti novu snagu, ali trebalo mi je nekoliko sekundi samo kako bih disao. Glupi stari muškarac bez kondicije. U onom vremenu koliko je meni trebalo samo da se teturajući uspravim, on je ustao i posrćući se udaljio. Pojurio sam za njim, ali je nekako preskočio preko ograde i nestao među stablima. Znao sam da ga ne mogu uhvatiti. Bio je u kondi, a ja sam bio zadihan. Srušio

sam se na ljuljačku i tad sam osjetio neku bol pokraj desnog oka i pulsiranje u člancima na obje ruke. U ustima sam osjetio metalni okus i jezikom prešao preko rasječene usnice koja je krvarila.

Kad se to dogodilo? Negdje u tučnjavi izgubio sam svaki razum. Koliko je dugo trajalo? Pet minuta? Trideset minuta? Dva dana? Sjedio sam na ljuljački i noć mi se prikradala. Boljelo me, jednako kao što me boljelo kad bih se povremeno potukao kao momčić od pet godina. I evo me, ponovno sjedim u parku s ljuljačkama. Na istom borilištu. Pedeset godina kasnije. Bilo mi je drago što izranjam iz magle slijepoga bijesa. Već dugo živim sa spoznajom da on postoji u meni. Bojim ga se. Stidim ga se. Stidim se njegova ružna nasilja. Ali danas mi je drago što je ondje. Da odbije sve grabežljivce. Gubi se od moje obitelji. Gubi se ili ću te ubiti. Jednom kad je obarač pritisnut, više nemam nimalo nadzora.

Zazvonio je moj mobitel. Opipao sam hlače — nije bio u njima. Gdje je? Slijedio sam zvonjavu i pronašao ga na tlu ispod klupe. Zvao je Oscar. Ne, zvala je Dora. Bijesna. Mrzi me. Nema veze. Samo ti budi ljuta, Dora. Jer ti si slobodna. I tako treba biti. Čuvaj se svakoga tko ti pokuša oduzeti tvoju slobodu, djevojčice moja mala. Morat će imati posla sa mnom, tvojim starim tatom. I zvijeri u njemu. U meni.

Nakon toga je ta zvijer odšepesala do punice po flaster i kolač s whiskyjem, prije no što se vratila u svoju spilju.

SEDAMDESET PET

DORA

Ponedjeljak. Najneugodniji dan u mom jebenom životu. Sad tatu mrzim još više nego što mrzim mamu, a mislila sam da je to nemoguće. Dvostruko ih mrzim oboje i tako sam jebeno sretna što imam osamnaest godina pa više ne moram ostati ovdje u ovoj kući zatvoru s ijednim od njih. Ako se ne prestanu jebeno uplitati, nikad neću imati život!! Više nisam dijete, zašto to ne shvate? I ostave me na miru.

Prvi dio dana bio je dobar. Spavala sam, ono, do dva ili tako nekako. Onda, kad sam ustala, u kući nije bilo nikoga jer su svi bili na poslu ili vani i ja volim kad sam sama. Uključila sam iPod u liniju i ono, fakat glasno puštala muziku. Pronašla sam Pop Tartse koje tata skriva za mene iza svojih napitaka za dodatak prehrani jer zna da tamo mama nikad neće provjeriti. Ja i Poo i Elvis svaki smo pojeli po jedan i ja sam ležala na podu s njima da svi možemo jesti zajedno i ono, satima se igrati.

Volim se praviti da sam pas, a i oni to vole. Poo se zbog toga smije. Uvijek znam kad se smije. Zašto ljudi kažu da se psi ne smiju kad se psi, ono, definitivno smiju? U svakom slučaju, ona se smije. Malo se zbunila kad sam pila vodu iz njihove zdjelice. Oboje su nakosili glave u stranu pokušavajući shvatiti. Čak ni ja nisam stvarno shvaćala zašto to činim, osim što sam se zanjela i to mi se činilo fora idejom. Nije bilo. Totalno mi se zgadilo. I morala sam otići oprati zube.

Onda sam se obukla i otišla frizeru da mi sredi ekstenzije jer su sad, ono, odvratne. Bila sam totalno shrvana kad mi je cura rekla da ih moram odrezati jer su se skroz pofucale i popljesnivile i to. Ne mogu si priuštiti nove ekstenzije jer jebeno čudovište od moje majke

ne želi platiti za njih pa sam se morala vratiti na normalnu dužinu moje kose koja je, ono, fakat patetična. Sad mi je kosa jedva do ramena, izgledam kao neki jebeni paž iz starih vremena ili tako nešto. Barem sam sredila izrast pa sam, hvala Bogu, još uvijek plavuša, jer kasnije sam se trebala naći s X-Manom, a nikad ga ranije nisam vidjela i nisam željela da misli da imam smeđu kosu ili to. Kako bi mu se onda ikad sviđala? Jednostavno ne bi i to je činjenica. Zapravo prilično boli farbati izrast u plavo jer od blajha pecka koža na glavi. Prije sam čak znala imati mjhure, ali itekako vrijedi.

Onda sam otišla kući i okupala se u hladnoj vodi jer nisam htjela da mi se od pare zakovrča kosa. Ostala su mi samo dva sata da se uredim. Čula sam kako Peter ulazi i viknula mu da mi skuha čaj. Trebala mu je čitava jebena vječnost, ali donio ga je u moju sobu i sjedio na krevetu i čavrljao sa mnom dok sam se spremala. Voli me gledati dok se šminkam. Mislim da bi on obožavao našminkati se, i vidjela sam ga kako isprobava maminu toniranu kremu za lice i čak malo maškare, ali jednostavno znam da bi volio otići i dalje kad bi mu u školi to dopustili. Je li on neki pederčić ili nešto? Zapravo me nije briga dok god ne krađe moje stvari.

U svakom slučaju, klepetao je o Lukeu i Lukeu i još o Lukeu i fakat mi išao na živce. Rekla sam mu da zapravo umirem jer već tri dana nisam mogla na komp jer je pokvaren, a povrh toga, tata je uzeo moj iPhone jer navodno ima neku grešku pa su ih sve povukli ili nešto i on sad to sređuje za mene. Zato nisam mogla razgovarati s nijednim mojim prijateljem ni ništa s nikim. Prava je sreća da sam se već ranije dogovorila za sastanak s X-Manom.

Onda se Pete najednom oglasio s »Ili ti tako misliš...« što je bilo itekako iritantno. Pokušao je otići iz sobe dramatično zamahnuvši maramom, zapravo maminom maramom, ali sam ga ja ščepala i bacila na krevet i ono, sjela na njega. Sav se raspekmezio, praćakao i odbijao mi reći što se događa. Ne mogu podnijeti kad to radi

pa sam morala sliniti po njemu da ga natjeram da mi objasni. Na kraju, tek što slina nije pala na njegovo lice, povikao je: »U redu, u redu, skini se sa mene ti blesava bijednice i reci ću ti!« Pa sam usisala slinu natrag u usta.

»Računalo nije pokvareno, ti podmetnuto dijete iz pakla. *Pater* je to rekao jer ne želi da budeš na njemu, na Facebooku. Zato ti je zaplijenio i mobitel. Ne želi da kontaktiraš sa svojim prijateljem X-Manom. Zabrinut je što si se dogovorila za sastanak s nekim koga ne poznaješ. Pa je sam otišao na Facebook, glumeći tebe, i promijenio vrijeme sastanka na dva sata ranije. Dosad je već sigurno upoznao tvog druškana X-Mana.«

»Moooloolim?!!«

»Da. Prihvati to, sestro. Na kraju krajeva, samo se želi uvjeriti da momak nije nitkov.«

»Moooloolim?!?!?«

»Pokušaj pronaći alternativnu reakciju, budi zlato. Ta vrištava već postaje zamorno repetitivna.«

Počela sam trčati po sobi navlačeći odjeću i grabeći cipele.

»Peter, daj mi svoj mobač. Odmah!«

»Ne dolazi u obzir. U njemu su moje najdraže drangulije informacija...«

»ODMAH!!«

Dao mi ga je i ja sam pritisnula gumb za brzo biranje tatinog broja, a tata je odmah odgovorio.

»Bog, Oscare.«

»Ne tata, ja sam. Kog vraga radiš? Gdje si? Kako si mogao?«

»Dora, uspori.«

»Ne, ti jebeno uspori! Što se događa?«

»Došao sam upoznati tvog prijatelja, Dora.«

»Da, MOG prijatelja. U tome i je čitava jebena poanta, MOG prijatelja!!«

»Polako. Smiri se.«

»Ne, ti se jebeno smiri.«

»Slušaj, ja sam tvoj tata. Morao sam ga provjeriti. I drago mi je što sam to učinio.«

»Mooolim?!!«

»Dušo, on nije ono što misliš da jest. Mnogo je stariji. To nije u redu. Vjeruj mi. Porazgovarao sam s njim i otišao je. Više ti se neće javljati. Oprosti, dušo, ali morao sam ga provjeriti. Jednostavno sam imao špurijus...«

Nisam znala što reći.

»Dora? Jesi li dobro?«

»Koliko je star? Kako to misliš? Rekao mi je da ima osamnaest godina, kao ja.«

»Upravo tako. Vidiš, nema. Bliže je četrdesetoj, dušo. Nije dobar čovjek. Nije pošten.«

Sjela sam na krevet posve zapanjena.

»Slušaj, Dora, svratio sam nakratko do bake Pamele, ali vratit ću se kasnije, dobro? Mama bi trebala brzo doći kući. Tad ćemo porazgovarati kako treba. Strašno mi je žao, princezo. Da naručimo pizzu, može?«

»Da... hvala tata... hvala.«

»U redu je, Dora, volim te, pudingiću. Moj je posao paziti na tebe. I više no moj posao, da budem iskren, to je moj, ono..., to je moj... znaš, svrha mog postojanja.«

»Ovaj... u redu.«

Dakle X-Man je jebeni perverznojak ili nešto! Neki starac koji ide naokolo i pokušava se naći s osamnaestgodišnjakinjama? O moj stvarni Bože! Kako sam mogla napraviti tako jebeno glupu pogrešku? Zašto svi čudaci dolaze baš meni? Trebao mi je pomoći s audicijom i to. Rekla sam mu stvari, tajne stvari. Nikakvo čudo da nije došao na moj tulum. Jebeni idiotski perverznojak! O moj kompletni krajnji stvarni Bože. Vidio mi je sise! Jebemu. Kakva sramota. To neću reći tati. Kako je tata uspio ući na moj fejs? Je li on neki vladin špijun ili nešto? Neki haker? Ne bi to zapravo smio — ne bi smio njuškati po tuđim stvarima. Ali drago mi je da je. No voljela bi da nije. Je li i tata vidio fotku mojih sisa?! Molim te,

Bože, molim te da nije. Hvala Bogu da je tata danas učinio to što je učinio. Ali, znate, kako se usuđuje? Jebeno ga mrzim zbog toga, zbog njuškanja po mojim privatnim poslovima. Ne toliko koliko mrzim mamu. Gdje je koji kurac ona kad je stvarno trebam? Nikad nije ovdje. Oboje ih mrzim jednako. Ali nju više. Ne, njega. Oh Bože, ne znam, tako sam zbunjena.

Pete mi je skuhao veliku slatku (osam žličica šećera) vruću čokoladu i sjeli smo na moj krevet i on me zagrlio. Na to sam se rasplakala. Preko čitavog njegovog ramena. I to još na njegovu najdražu majicu i stvarno se trudio praviti da mu to ne smeta. Drago mi je da imam barem njega. Hoću li ikad dovesti svoj jebeni život u red?!

SEDAMDEST ŠEST

MO

Sjedila sam u sobi, u veoma crvenoj, otvoreno ovozemaljskoj sobi. Činila se neobično drugačijom bez njega ondje. Bila je previše obična i loše osvjetljena. Pitala sam se bi li on ponovno postavio sve one svijeće, donio kim i učinio je jednako senzualnom? Možda sam ja to trebala učiniti? Nisam se sjetila. Zamišljala sam da će on biti ondje, strpljivo čekati, čekati da ja dođem k njemu.

Doista sam došla k njemu. Sjedila sam na stolcu u sobi, u hotelu, sva spremna promijeniti svoj život. Vani, u prtljažniku mog automobila, bio je kovčeg u kojem je bilo spakirano sve što bi mi moglo zatrebati za bijeg. Nisam mogla biti posve sigurna sadrži li doista ono što bi mi moglo istinski zatrebati kako bih započela novi život s ovom veličanstvenom uzbudljivom novom osobom jer sam ga spakirala u grozničavoj izmaglici naglosti. Znala sam da sadrži obilje novog donjeg rublja i tri tubice depilacijske kreme kao i parfem i Nurofen i kremu za zube i najlonke. Ali to je sve što sam pomislila da bi mi moglo trebati. Jer ljubav će začeptiti sve rupe, neće li? Svi previdi, veliki ili mali, važni ili trivijalni, izbljedjet će do beznačajnih jer ću biti obavijena snagom moje nove uzbudljive ljubavi i ona će otkloniti sve nedostatke ili dvojbu. Ljubav će mi biti zaštita od stvarnosti.

Da, bit će... ali u ovom određenom trenutku, sjedila sam u... iskreno rečeno, prilično otrcanoj maloj crvenoj sobici. Posve SAMA. Kasnio je. To nisam očekivala. Na kraju krajeva, ja sam ta koja ima ozbiljan, posve hektičan obiteljski život koji treba organizirati i napustiti. On je samac s apsolutno nikakvim odgovornostima. On bi definitivno trebao biti prvi ovdje. Osjetila sam jasnu frustriranu tutnjavu razočaranja. Počela sam mu nalaziti mane, a to

mi se nije svidjelo. Nisam željela da išta omete ovu izvanrednu noć... a njegovo kašnjenje išlo mi je na živce.

Osvrnula sam se oko sebe. Soba je i nadalje bila neporecivo nevesela i sa svakom minutom koja je prolazila postajala je sve običnija. Bez svjetla svijeća, vidjela sam da je pokućstvo prilično jeftina reprodukcija i okrhuto i loše prebojano. Vidjela sam neugodne mrlje na jastucima od kojih je moja mašta počela lutati prljavim uličicama kojima nisam željela putovati. Vidjela sam koliko su sagovi otrcani i vidjela sam prljave tragove dlanova na boji na zidovima. Sve ovo, i vrijeme koje sam neočekivano imala za razmišljanje, podsjetilo me je što je hotelska soba zapravo. Unajmljeni prostor za nebrojene ljude da se okaljaju svojim raznoraznim životinjskim potrebama. Ni približno onakvo čarobno mjesto kakvim sam ga pamtila otprije samo nekoliko dana ranije, najednom je bila onečišćena i tako razočaravajuće očit odabir za zavođenje. Pomisao na mnoge koji su bili ondje prije mene počela je kaljati njezinu ljepotu u mojim očima. Jaz između mog sjećanja, želje i mašte, i ove prilično inferiorne stvarnosti počeo se širiti. Pojavljivale su se manjkavosti, ali stanem li kako bih ih priznala, znala sam da će to biti kraj svemu. Nisam željela da završi. Tek je započelo, tek sam se predala, nisam mogla gajiti sumnje u tom presudnom trenutku.

Osim toga, u torbici na stolu bile su brošure ladanjskih kuća koje sam dobila prije nekoliko tjedana kad sam mladom lažljivcu agentu za prodaju nekretnina lagala da sam potencijalni kupac. Ponijela sam ih sa sobom. Možda bismo ih mogli pregledati, moj ljubavnik i ja, i maštati? Ili još bolje, pogledati ih i planirati? Ovako ili onako, znala sam da je to što sam ih donijela siguran znak. Napuštam svoj stari život. Više neću biti ona žena, ona majka. Bit ću što god se vidim da jesam odražena u tvojim očima, Noele, moj božanstveni, opojni mladi ljubavniče od kojeg mi zastaje dah. Međutim, kako bi ti bio moje laskavo zrcalo, moj dragi... moraš se... u osnovi...

POJAVITI!

Čekala sam duže od sat vremena i proputovala kroz litaniju osjećaja od uzbuđenja do očaja, putem se zaustavljajući na sumnji i poniženju. Gdje je on? Uhvatio me strašan, nemoguć strah da je možda imao automobilsku nesreću ili ga je ubio neki psihotičan pacijent. Nisam se više mogla pretvarati da mi nije važno. Nazvala sam ga na mobitel koji je samo zvonio i zvonio. Bez odgovora. Držala sam se svih mogućih razloga i klopotala kroz njih u svojoj glavi.

Zaglavljjen je u olupini automobila?

Iz nekog se neobičnog razloga onesvijestio?

Možda ga je netko hipnotizirao?

Možda je uhićen?

On je vrhunski špijun kojeg su pozvali na važnu misiju? Da, tu sam apsurdniju pomisao naširoko istražila. Možda mu je gospodin Tracy dao da koristi Thunderbird 3 ili mu je »Q« dala novi automobil koji se pretvorio u pištolj i on se upucao?...

Sva ova sve apsurdnija opravdanja bila su mala distrakcija kako si ne bih dopustila pomisliti vjerojatniji razlog za njegovo nepojavljivanje. Sve je očitije postajalo sve vjerojatnije da se jednostavno ustrtario ili je upoznao nekog očaravajućeg, nekoga svojih godina, i najednom shvatio sm ješne implikacije života koji ga čeka sa sredovječnom sijedom ženom koju jedva poznaje. Dobro, zapravo pola života, jer ona je već svoga polovicu proživjela. Nije li? Nisam li?

Skuhala sam šalicu čaja koristeći hobitski smiješan mali čajnik i vodu iz glasne pipe u kupaonici koja je vonjala na lavandu za zahode. Ubacila vrećicu čaja. Ubacila dvije vrećice bijelog šećera. Jedna nikad nije dovoljna, a za zauzdavanje druge potrebno je previše snage volje. Moč moč. Vrećica čaja van. Grozno UHT mlijeko iz malene kapsule s nevoljkim poklopcem unutra. Promiješaj. Otpij. Odvratno.

Dok sam sjedila ondje čvrsto držeći šalicu s odvratnom masnom

tekućinom, postupno me je počela obuzimati beznadežnost situacije. Nisam znala zašto on nije došao, ali činjenica da nije došao bila je jedina nejasno ispravna stvar u definitivno pogrešnoj situaciji. Ništa u njoj nije bilo kako valja. Čaj, soba, loše spakirana torba, pojedinosti o ladanjskim kućama, čitava ta smiješna, štetna, krajnje razorna stvar. Osjećala sam se glupo... i kao da mi je netko izvadio utrobu. Uхватила sam svoju sliku u zrcalu u kupaonici dok sam izlijevala talog nepitkog uvaraka. Izgledala sam poharano i potreseno, kao osoba zarobljena u uraganu. To sam bila ja u tom trenutku, jahačica oluje.

On je dotad već gotovo dva sata kasnio. Osjetila sam prvo komešanje podrugljive odlučnosti koja se budila u dnu mog želuca. Bila je to prava Mo odlučnost stare škole. Nije se još posve razvila, ali čak i u svom embrionskom stanju bila je rječita i ja sam je čula. U tom važnom trenutku odlučila sam da je čitava ova stvar gotova. Totalno gotova, kako bi rekla Dora.

Dora! Oh, Dora. I Oscar... Moji klinici. Zašto bih ikad poželjela pobjeći od svojih klinaca? Zbog njih mi srce radi. Oni su moj smisao. S njima počinjem i završavam. Ma kako disfunkcionalni ili naporni ili obični luđaci, moja su obitelj i njima sam važna. Ne Noelu. Koji se nije ni pojavio. Oni se pojave svaki dan. Kao i Su-prug. Svaki dan. Godinama. Oni su ovdje. Doista ovdje.

Najjednom sam očajnički željela otići. Spustila sam se do recepcije na kojoj sam, na svoju ogromnu neugodu, shvatila da moram platiti budući da sam se praktički odjavljivala iz sobe.

»Je li sve u redu sa sobom?« upitala je mala gospođica zabadalo.

»Da. Soba je dražesna. Doista sam lijepo... dremnula. Upravo ono što mi je... (*laftno zijevanje*)... trebalo. Znete, strašno sam naporno radila...«

Zašto sam se uopće trudila prodati joj loše izlike? Stid svega toga kapao je s mene na pult recepcije dok sam potpisivala račun i izvlačila kreditnu karticu iz stroja. »Transakcija završena«, objavio

je stroj. Da. To je točno. Završena je.

Praktički sam otrčala do automobila i odjurila kući. Kući. Svom stvarnom životu. Pokraj onih istih kuća i trgovina. Lijevo, desno, ponovno desno, lijevo. Sve poznato, sve normalno. Eno je, moje kuće. Moje normalne stare nepromijenjene kuće u kojoj je moja normalna stara nepromijenjena obitelj. Normalna. Ispravna. Kako treba. Prirodna. Normalna. Dobra.

Kad sam se približila ulaznim vratima, čula sam glasno jecanje iz unutrašnjosti. Ušla sam i Suprugu nisam zatekla traga, a Dora je nekontrolirano plakala u Oscarovom naručju.

Isprva mi nije željela reći što ju je toliko uzrujalo, samo se derala na mene: »Velika ti hvala što nikad nisi ovdje!«

»Žao mi je, Dora. U pravu si, nisam bila ovdje, znam da nisam. Ali sad jesam, dobro? Reci mi što ne valja. Što se dogodilo?«

»Tebe se to jebeno ne tiče budući da ti nije naročito stalo. Hvala Bogu da je tata tu, barem on mari... iako sam, ono, fakat ljuta i na njega.«

Nazvala sam Supruga koji je po svemu sudeći bio kod mame. Ponovno. Objasnio mi je što se dogodilo i kako tip s kojim se Dora dogovorila naći nije bio ono čime se predstavljao. I nije bio osamnaestogodišnjak.

»Moj Bože, jedna Dora. Tko je zapravo bio?«

»Ja... ovaj... da budem iskren, nisam ga pitao. Ja... samo sam mu dao do znanja da bi trebao, znaš, odmah otići. Daleko. Čim prije.«

»Moj Bože.« Zнала sam što to znači, uvijek sam bila svjesna da tik ispod kože skriva eksplozivnog Neandertalca. Kad sam ga tek upoznala, njegova mi je majka rekla da on »ima temperament dobermana na lancu, ali prgaviji«. Svih ovih godina nikad nisam vidjela taj temperament, ali nisam nimalo sumnjala da vreba u njemu.

»Je li živ?« Samo sam se napola šalila...

»Da... Nažalost.«

»Jesi li ti dobro?«

»Da, imam oveću modricu i Pamela mi je zašila usnu. Inače sam u redu.«

Tipična Pamela. Otkad pamtim, mama nam nikad nije dopuštala da igdje drugdje idemo na šivanje, sačuvala je pribor iz svojih bolničarskih dana i uvijek se pobrine za svaku našu manju posjekotinu. Bolja je švelja od ijednog liječnika, tvrdi, i u pravu je.

»Dobro... dođi brzo kući...« Mislila sam to ozbiljno. Željela sam da bude kod kuće, željela sam da se vrati. Kući... gdje oboje pripadamo.

»Da. Upravo jedem veliku krišku...«

»Voćnog kolača s whiskyjem?« prekinula sam ga.

»Da. Fenomenalan je. Čak i s rasječenom usnicom.«

»Znam. Nemoj dugo. Dora je izvan sebe. Misliš li da bismo trebali nazvati policiju?«

»Nisam siguran. Razgovarat ćemo kad se vratim.«

Spustila sam slušalicu i vratila se razgovarati s Dorom. Čuveno nepomirljivom Dorom.

Duboko sam udahnula. »Znam da si ljuta na mene, gospođice Dora, ali dopusti mi da u svoju obranu kao tvoje majke kažem sljedeće — ako IKAD više pristaneš potajno se naći s nekime koga ne poznaješ, ubit ću te. Dok ne budeš mrtva, u redu? Dok ne budeš, ono, TOTALNO mrtva. Jer ja, ono, fakat te volim i ti si me, ono, sad FAKAT raspizdila. Jer mogla si nastradati ili nešto. Ili si mogla poginuti i to. A da se to dogodilo, ja bih te, ono, fakat bih te ubila. Ti luda štrebso!«

Nije mogla odoljeti. Nasmijala se. Fakat to nije željela, ali fakat je morala. Zatim se rasplakala i srušila u moje naručje i blebetala o svemu lošem u njezinu životu otprilike sat i pol vremena dok nije došao Suprug. Dora je plakala na meni. Ponovno sam se osjećala kao kod kuće, kao da sam se istinski vratila. Ponovno sam u ljupkom kaosu.

Kasnije, u krevetu... kasnije... šapnula sam u Suprugovo uho.

»Hvala ti što si ovdje. I što si bio ondje.«

SEDEMDESET SEDAM

OSCAR

Ne može svaki momak tvrditi da mu je otac junak, ali ja to u ovom času mogu. *Pater*, naravno, na svoj uobičajeni samozatajni način odbija svaku pohvalu. Mislim da je potrebna veoma fina priroda kako bi čovjek odolio takvim ponudama, posebice kad kliću inače strašno zlovoljne guske kao što je čovjekova vlastita budalasta kćerka i sebična supruga, koje se tako rijetko potrude zamijetiti nečija časna djela. Po svemu sudeći — dobro, sudeći po njegovim riječima koje su morale biti prisilno iščupane iz njega — bio je više no mrvicu čudesan u svojoj obrani sigurnosti Dore Dokoličarke.

Zašto se ta šašava nesretnica uporno tako često dovodi u opasnost onkraj je mog razumijevanja. Mislim da bi za Lukea i mene moglo biti razborito u budućnosti se aktivnije uključiti u njezin ljubavni život. Siguran sam da bi svaki momak koji bi morao proći našu predloženu strogu audiciju i razgovor bio mnogo bolji kandidat od ijednoga na kojeg bi ona mogla naletjeti u cyber prostoru... Ili to, ili bismo joj mogli pružiti usluge pratioca i time iskorijeniti i eliminirati sve riskantne kandidate s povoljne pozicije drugova i špijuna. Tako bi bijedan ljudski talog žučljive ljudske juhe interneta bio otplavljen na neku daleku, neznanu obalu i ne bi predstavljao prijetnju mojoj luckastoj sestri.

Mlađi gospodin Wilson i ja blagoslovljeni smo prokletstvom. Prokletstvom besprijekornog ukusa. Mi bismo, u to sam siguran, odmah prepoznali sve hulje ili divljake koji bi se usudili njuškati oko nje i brzo bismo ih mogli otproviti otrežnjujućim i drskim dobrim potezom ili dva. Ništa ne zatire odvažnost momka toliko kao domišljat protuodgovor. Ako je netko tako okretan i brz u odgovorima kao što bi se čovjek usudio pretpostaviti da jest, tad je

nedvojbeno njegova dužnost ući u zajedljivo šaljivo bockanje i zadirkivanje najčešće što može. Kako bi inače drugačije izoštrio duh?

U tome je temeljna razlika između *Patera* i mene. Ondje gdje on pušta s lanca mišiće, ja bih lanaca radije oslobodio svoju zajedljivu duhovitost kao odabrano oružje. Svakako bih ismijao tog morskog grabežljivca i istjerao ga iz onog parka baražom domišljatih, rafalnih dosjetki. Dug je put između zamaha i dosjetke. Ali tata se uvijek mora uzdati u svoje prirodne životinjske nagone i uteći njima, Bog ga blagoslovio.

Međutim, iznova moram ponoviti da je čovjek, nađe li se kompromitiran na takav način, zahvalan na pukoj tjelesnoj hrabrosti jednog običnog plitkog momka kao što je on. Iz tog plemenitog razloga, predlažen da *Pater* bude uzdignut na položaj u primarnim redovima Čarobnih. Možda se dam uvjeriti i da mu izradim medalju. Ili... ne... radije neki ukras s draguljom, ures u stilu regalija, možda s naborima i volanima, drangulijama i bižuterijom. To bi svakako bilo kicoški nositi kao glavni ukras, značku s impresivnim motom. Možda obiteljskim motom, ili priznanjem za njegovo junačko postignuće. Nečim što nam govori da je on kralj među muškarcima i neprijeporni Glavar obitelji Battle. »Rex inter homines. Dux familius Battalius«... ili nešto slično. Da! Odmah ću se dati na posao tako da mu bude spremna za sutra ujutro kad ide na posao.

SEDAMDESET OSAM

DORA

Tata izgleda propisno naleman. Ima debelu crvenu usnicu sa šavovima i ono, modrice po čitavom tijelu. Mama kaže da će sutra imati ogromnu masnicu na oku. Ali očito je bio pobjednik, mislim. Po prvi put sam pogledala tatu i pomislila da, O.K., nije on neki tata razbijač ili nešto, ali dajte, ono, fakat je podesan za to. Onog je perverznojaka sredio pravim geto stilom.

Željela sam se odmah vratiti na fejs i reći X-Manu gdje si može zabiti čitavu tu stvar i sve, ali tad sam se sjetila da je komp pokvaren. Ali onda je tata rekao da zapravo nije pokvaren, samo ga je onespobio ili nešto, i uzeo moj mobitel koji također nije pokvaren, miroljubivo, tako da ne mogu kontaktirati X-Mana. To je bilo veoma lukavo od tate. Ali sad shvaćam zašto je to učinio i presretna sam što je to napravio. Sad fakat jedva da ću razgovarati s ikime na fejsu jer stvarno ne znaš tko bi mogao biti totalni luđak ili nešto, ili netko.

Svi smo ostali budni do fakat kasno i umjesto da naručimo pizzu, mama je napravila tostirane sendviče što je bilo tonu bolje. Moji su bili s bananom i Nutellom. To je moje totalno najdraže jelo koje bi fakat odabrala da me sljedeći dan čeka vješanje ili nešto. Bila sam sretna što je mama bila u blizini da joj sve kažem. Po prvi put u sto godina razgovarale smo kako treba i ona je slušala i gledala me i sve. Kad sam joj rekla o svemu ružnom što mi se dogodilo, samo me je gladila po kosi i govorila »Žao mi je, Dotty, mora da je to teško i mora da je strašno« i takve stvari.

»Činjenicaje da si jednostavno pogriješila«, rekla je. »Svi griješe. Svi mi. Čak je i Poo pogriješila — ali vidi što smo dobili — Elvisa! Ja stalno činim hrpu pogrešaka. HRPU.«

Bilo je fakat čudno čuti je kako to govori jer je ona inače super-perfektna osoba koja, ono, nikad ne zabrlja. Ali rekla je neke dobre stvari o tome kako sam se sigurno osjećala usamljeno i to i kako sam zbog toga mislila da se mogu izložiti opasnosti kojoj se nisam smjela izložiti, kao što je pristanak na susret s X-Manom iako ga ne poznajem. I to je, mislim, istina. Nisam imala nikoga s kime bi razgovarala. I ona se ponovno ispričala zbog toga, a onda sam joj ja rekla za audicije za *X-Faktor* i ono, fakat sam se iznenadila jer je ona rekla svakako odi!! To nisam očekivala! Rekla je čak i da će ići sa mnom i to, ili ono, čak me odvesti onamo ako želim! To bi bilo super jer iako se često svađam s njom, još uvijek mi je jebeno potrebna da bude u blizini za važne stvari. Ne ono doslovno u sobi sa mnom, nego vani, da mi čuva šminku i naočale i ručak i to. Svima je potreban netko za te stvari, znate, da bude majka povlaka sluškinja.

Rekla je da ne brinem, da ćemo, ma što se dogodilo, uvijek biti »povezane na dubokoj razini«, sviđalo se to meni ili ne. Dobro. Zapravo. Sviđa mi se.

Upravo sam dobila sms od Lottie, kaže: »Napucala Sama. Idiot. Ogromna pogreška. Oprosti. Trebam te. Molim te?«

Da, svi mi griješimo...

SEDAMDESET DEVET

MO

Znam da je gotovo. Znam to, ali iskreno, kako je nepristojno to ni ne priznati. Bez poruke, bez poziva, bez ičega. Osjećam se posve odbačenom i nevjerojatno budalastom. Poniženom. Zar to sve doista nije značilo apsolutno NIŠTA? Jesam li ja tako krajnje odbaciva?

U automobilu, na istom, dobro poznatom putovanju, lijevo, desno, lijevo, druga desno. Iste trgovine, škola, igralište za kriket, spomenik poginulima u ratu. Ne tako upečatljivo blještavo kao ranije, kad sam bila... što? Zaljubljena? Ne, pohotna? Ne, izgubljena? Da, možda. Ne tako živopisno kao kad sam bila izgubljena. Ne smeta mi što nije tako blještavo jer to je očito bila varka svjetla. Moje srce prevarilo je moje oči. Ali sad, danas, moje oči ponovno vide sve ove poznate stvari, prelaze preko svih njih i pronalaze utjehu u tome što je sve još uvijek jednako. Sve je ostalo jednako osim mene. Ja sam neko vrijeme bila negdje drugdje i eksperimentirala s time da budem netko drugi. Jesam li se promijenila? Nisam sigurna.

Kad sam se parkirala ispred klinike, usta su mi se najednom osušila i osjetila sam veliku tjeskobu. Sad ću ga vidjeti. Bih li ga trebala ignorirati? Praviti se da nisam došla u hotel? Biti hladna? Ne, pokušala sam ga nazvati, znat će. Bismo li trebali imati neki obračun? Zakazati seansu kako bismo mogli »završiti« čitavu tu stvar? Koliko je to klinički i hladno? Bih li se trebala smješhati?

Ili mrštiti? Kako će ovo ispasti?

Lisa je bila ondje, iza svog prijamnog pulta na kojem je bila postavljena neobična naprava. Metalna zdjela prekrivena ogromnim listom jedne velike lončanice, postavljena navrh malog kamperskog

plinskog kuhala. Kroz list je virila prozirna cjevčica koja je završavala u Lisinoj šalici za kavu (na kojoj je pisalo »Preživi ili umri«). Nešto je ključalo u metalnoj zdjeli i kapalo kroz cjevčicu u njezinu šalicu. Zaustavila sam se probaviti što vidim.

»To je pustinjska pecara. Pretvara paru u frišku vodu. Nikad ne pij morsku vodu ili mokraću, Mo, ukoliko nije ovako destilirana.«

»A to je...?« Zašto sam uopće pitala. Znala sam odgovor.

»Mokraća. Moja vlastita. Za sat vremena bit će dobra voda za piće. Bi li mi se pridružila?«

»Hm. Bih, ali u torbi imam bočicu arsena i mislim da bi mi on bio draži. Bez uvrede.«

»Nisam se uvrijedila.«

»Je li George došao?«

»Je.«

»Veronica?«

»Da.«

»... Noel?«

»Ne.«

»Oh... Dobro.«

»Zar nisi čula?«

»Molim?«

»Nazvao je jutros da kaže da se ne vraća, što je totalna gnjavaža jer ima beskrajno mnogo pacijenata koji su tek na pola terapije... zapravo, o tome i jest riječ, neke od njih moram preraspodijeliti na tvoj popis, Mo...«

»Ne vraća se? Kako to misliš?!«

»Oh, nazvali su ga od doma i netko je jako bolestan — možda njegova majka? — ne sjećam se, ali mora odmah otići. Neće doći ni po svoje stvarčice u radnom stolu. Mislim da će negdje u vrijeme ručka već biti u avionu za Novi Zeland.«

»Tako dakle. Shvaćam. U redu.«

Krenula sam prema svom uredu ošamućena. Samo tako odlazi?

Bez objašnjenja? Samo odlazi...

Već sam umalo stigla do svojih vrata kad sam se okrenula prema Lisi i čula samu sebe kako govorim:

»Lisa, zapiši mi, molim te, njegovu kućnu adresu. Odvest ću mu njegove stvari, jadničku. Mogu, imam sat vremena prije prvog pacijenta.« To rekavši, otišla sam ravno u Noelovu malu stražnju prostoriju i počela s njegova radnog stola skupljati sve što je izgledalo osobno. Neke knjige, fotografija njega u mlađim godinama s mnogo starijom sjedokosom ženom u pregači i mrzovoljnog izgleda. Pretpostavila sam da mu je to baka. Na stolu je bilo i nekoliko olovaka i bilježnica s maorskim uzorkom mahovine na naslovnici i nekoliko načrčkanih zabilješki u unutrašnjosti, ali to je bilo sve. Veoma malo.

Izjurila sam iz sobe, zgrabila papirić s njegovom adresom iz Lisine ruke i zaputila se prema svom automobilu.

Stanovao je u Station Roadu. Nisam točno znala gdje se ta ulica nalazi, ali svakako je morala biti negdje pokraj željezničke postaje. Gurnula sam ključ u motor, nisam stavila pojas, odmah sam odjurila s parkirališta. Što to činim? Ovo je ludo... ali... morala sam znati. Zašto nije došao? Je li ova bolest iole stvarna ili nije? Nije moguće da je riječ o njegovoj majci — sam mi je rekao da je mrtva. Bježi li? Od mene? Gospode, ako je to istina, ovo će biti neugodno. Nisam marila, morala sam se suočiti s time.

Odvezla sam se do postaje i raznim ulicama u polumetodičnom pokušaju da pronađem njegovu ulicu. Station Roadu nije bilo traga. Zaustavila sam se pokraj jedne trgovine na uglu gdje su mi rekli da je Station Road ulica koja vodi do stare postaje na drugoj strani grada, iza onog novog industrijskog naselja. Prokletstvo! Trebala sam upotrijebiti GPS, ali patološki sam alergična na njegovu samodopadnu točnost. Zaputila sam se prema naselju i ugledala je s lijeve strane — Station Road. Dobro, koji broj? Broj 8, zapisala je Lisa. Znači, bit će s lijeve strane na drugom kraju. Prilično dug put

uzbrdo, negdje do onog mjesta gdje se sad nalazi onaj automobil... onaj taksi. Vozač je ukrcavao naizgled zadnji kovčeg u prtljažnik, a neki je muškarac zaključavao ulazna vrata. Muškarac koji je bio, da, bio je Noel, ali drugačiji — njegova zgužvana, ćelava inačica, neobično pogrbljena. Tek što nije otišao. Pritisnula sam trubu i pokušala nezgrapno parkirati automobil na jedinom mjestu koje sam uspjela pronaći, a koje je bilo premaleno. Iskočila sam iz automobila kojemu je stražnji kraj još uvijek stršao na cestu i pohitala prema njemu.

»Noele! Noele?«

Vukao se prema taksiju. Što mu je? Gdje mu je kosa? Kad sam se približila, vidjela sam da se pokušava vući brže, ali mu to ne uspijeva. Hodao je na štaki, a druga mu je ruka bila izvan rukava jakne, povezana. Glava mu je bila obrijana s brojnim šavovima na ljubičastocrvenoj rasjekotini. Bio je sav slomljen i u modricama. Jedno mu je oko bilo napola zatvoreno i vidjela sam da u ustima ima neke žice opakog izgleda.

»O moj Bože, Noele. Što se dogodilo?«

»Žao mi je...« Bilo je teško shvatiti što govori kroz željezo u ustima.

»Jesi li imao sudar?«

»Moram ići. Žao mi je...«

Po prvi me je put otvoreno pogledao.

»Žao mi je... jednostavno sam... izgubljen... nisam htio... nikakvo stvarno zlo... nikad ne bih.«

Netremice me je gledao u oči. Njegov je pogled imao onaj isti poznati intenzitet, ali ovaj put okužen nekim zlokobnim stidom. Svaka njegova promrmljana riječ pogodila me je kao udarac. U tom prevažnom trenutku, znala sam. On je X-Man. Pobrinuo se da ne budem na putu, da bijedno čeznem za njim u jeftinoj crvenoj hotelskoj sobi, i otišao se naći s Dorom... I umjesto s njom, našao se sa Suprugom.

Odmah sam se zarazila njegovim stidom jer je bio i moj. Tako sam

neoprostivo, tako lako popušila čitav taj patetičan scenarij i uletjela ravno u njegove odvratne ruke.

Pokušao je govoriti...

»Sviđaš mi se...«

Žestoko sam ga ošamarila po isprebijanom licu.

Taksist je bio šokiran...

»Hej, gospođo! Polako. Ozlijedio se!«

»Da. Ozlijedio se. I sve druge... Odjebi. Odmah odjebi, istog ovog časa!«

Ušao je u automobil i oni su se odvezli. Ja sam se tresla. Od ka-
janja, od bijesa, od sramote.

OSAMDESET

MO

DVA MJESECA KASNIJE...

Dakle. Listopad. Zima se još nije posve približila, ali stabla se razmeću svojim predzimskim kaputima. I ja se razmećem svojim novim zimskim kaputom. Pamela i ja smo otišle u kupovinu u Bath kako bismo se počastile i željela je znati što bih za pedeseti rođendan. Odmah sam znala...

»Mislim da bih voljela novi kaput, mama. Ništa sivo ili smeđe. Nešto drečavo i optimistično.«

Pronašle smo ga u maloj trgovini za visoke ljude. Zapravo je ironično da je trgovina tako malena da u nju stane samo jedna visoka osoba odjednom zajedno s krakatom trgovkinjom. Pamela je morala čekati vani na hladnoći i podizala palac ili ga spuštala s druge strane izloga vireći kroz staklo. Ma kako to iskustvo bilo neugodno, svakako je ubrzalo stvari. Uočila sam jedan kaput na vješalici i već opazivši samo rukav znala sam da će on biti moj drug za zimu. Ima ogromne crvene ruže s jarkozelenim listovima na pozadini crne boje, koja samo služi kako bi ruže djelovale dramatičnije. U takvom uzorku možeš izgledati kao hodajuća sofa ako je pogrešan, ali i kao osoba prepuna samopouzdanja, ako je kako treba. Ovaj je kako treba. Apsolutno ga obožavam. Napravio ga je netko po imenu »Ann-Louise Roswald« čija je zgodna etiketa rukom ušivena na poleđini ispod zgodnog malog lanca za vješanje. Neobično ime. Jednako živahno kao i kaput. Želim je zagrliti, tko god ona bila, jer je napravila nešto tako posve veselo, što mi tako

dobro pristaje. Doista. Ovaj bih kaput zapravo trebala nositi samo za »najbolje prilike«, ali neću to učiniti. Nosit ću ga svaki dan tako da se više nikad ne moram vidjeti u izlogu neke trgovine kao turobnu sablast. Ako se sad vidim, bit ću ogroman buket cvijeća. Što je beskonačno bolje. Kad smo napokon sjele na čaj i »ne baš tako dobar kao moj, to ne možeš poreći« kolač, Pamela je bila jezgrovita i mudra kao uvijek:

»Jesi se sad sredila?«

»Jesam, hvala, mama.«

»Nisi više bez tla pod nogama?«

»Ne. Vratila sam se na greben. Osjećam ga pod nogama. Čvrst kao i uvijek.«

»To je dobro jer u onim dubokim vodama ima morskih pasa.«

»Da. Ima ih.«

»Mogu odgristi velike komade tebe. Imaju ogromne čeljusti. Pet redova natrag okrenutih zubiju. Tri tisuće zubiju.«

»Znam. Ne brini. Samo su me gricnuli. To je sve.«

»U redu. Samo da si ti dobro.«

»Jesam.«

»Znaš koji je najbolji način da se obraniš od napada morskog psa? — Opali ih ravno po nosu.«

»Da. Dobro. U tom slučaju, posao je obavljen.«

»Da, ili im iskopaj oči oštirim štapom.«

Na povratku kući, zamolila me da svratim s njom do tatinog groba i neko smo vrijeme mirno stajale rukom pod ruku i prisjećale ga se.

»Kladim se da ne može vjerovati da imaš pedeset godina, Mo.«

»Nisam sigurna ni da ja mogu.«

»Silno je želio curicu. Izbezumio se od sreće kad si se ti pojavila. Rekla bih da su mu se prsa proširila pola metra, toliko je bio ponosan.«

»Lijepo. Primjećujem da dobri muškarci doista vole svoje kćerke.«

»Da. Oboje te veoma volimo. Svih tvojih metar osamdeset i pedeset godina.«

»Znam, mama. Hvala ti. Za sve. Za... znaš... kolač... i sve.«

»Daj začepi, sentimentalna budalice.«

Odvezla sam je kući i nije mi dopustila da odem dok nije pročeprkala po svojoj »specijalnoj« kutiji ispod kreveta i pronašla tatin stari ručni sat. Gurnula mi ga je u ruku i rekla: »Pronađi dobar dom za njega, hoćeš li? Negdje gdje će biti siguran.«

Malo smo razgovarale o Dorinoj audiciji za *X-Faktor* tjedan dana ranije. Objasnila sam da sam je odvezla onamo i da je bila veoma nervozna. Skinula je naočale, ušla u prostoriju i vratila se dvije minute kasnije, objašnjavajući da je ušla u sljedeći krug, što je značilo da će pjevati ispred Simona Cowella i ekipe. Bila je oduševljena, suze su joj se slijevale u bujici.

Na povratku kući, najednom je povikala: »Ni koraka dalje!«

Počela sam usporavati ne bih li zaustavila automobil, pomalo šokirana.

»Ne, nemoj stati! Nisam mislila, ono, sad, u autu, zar ne? Mislim na *X-Faktor*. Ne idem ni koraka dalje jer ako sad stanem, uvijek ću misliti da sam mogla uspjeti, a ako nastavim dalje, vjerojatno ću biti odbijena i samo se osjećati posve običnom, kao svatko drugi. Radije bi stala sad i sanjala o tome, ali i dalje bila ja... shvaćaš što želim reći?«

To je bilo tipično za njezinu iskrivljenu, pesimističnu logiku, ali ujedno je bilo veličanstveno. Čuvala je svoje težnje i brusila svoju tehniku preživljavanja i napokon bila realistična. Samo tako, Dora! Čitavim putem do kuće, blebetala je o tome koliko će biti fantastično studirati prehrambenu tehnologiju na Manchester Metropolitanu i kako je čula da su dečki tamo strašno zgodni. Čini se da je moja bebica malo odrasla.

Sam moj rođendan bio je diskretan, baš onakav kakav sam tražila da bude. Imam pedeset godina. I mogu to vjerovati, jer je istina.

Klinci i Pamela donijeli su mi u krevet šampanjac i kolač od cikle sa zgrušanom kremom. Prežderali smo se i bilo nam je mučno.

Odlično. Nakon toga uslijedili su darovi. Izvanredni, predivni darovi. Pamela mi je napokon dala onaj božanstveni kaput, koji sam odmah odjenula i čitav dan nosila na sebi, i u kući i izvan nje. Oscar mi je dao pjesmu koju je sam napisao, uvelike prema Shakespeareu, veličajući vrline svega na meni. Moja usta, dvije tanke usne čokoladnocrvene boje; dva zelena oka s vjeđama, jedan vrat, osam podbradaka i tako dalje... Mali drznik.

Dora me je totalno oborila darovavši mi svoj završni rad iz likovnog, odnosno triptih od tri crteža koje je opisala kao »Ljepota preko razvoda vremena«. Sastojao se od ugljenom nacrtanog Pamelinog, mog i njezinog portreta, i najviše od svega me je obradovalo što je pod naslov koji sadrži riječ »ljepota« uključila i sebe. Napokon je popustila. Predala se istini. Evo nas. Tri naraštaja naše obitelji, sve tri žene, sve povezane na tako dubok način. Sve je tri nacrtala s velikom ljubavlju, velikom pozornošću pojedinostima. Svi nedostaci koje sam ranije vidjela na maminom licu i u zrcalu bili su prisutni, ali ih je Dora protumačila kao ljupke. Ovo su lica koja su je stvorila i koja je vole, pa je na ovaj način zauzvrat pokazivala svoju zahvalnost. Bila sam duboko, iskreno dirnuta tom divnom gestom i plakala kao budalasto dijete. Kao i mama, i zatim Dora, i na kraju Oscar. Suprug je bio jedini suhijh očiju, a onda... Bio je red na njega da daruje.

Pružio mi je jednu kutijicu. U njoj je bio običan zlatni prsten.

»Pa to je prsten.«

»Dobro si to uočila.«

»Je li to prsten vječnosti?« upitala sam.

»Da, valjda jest... ali pročitaj što je ugravirano.«

Pročitala sam. Pisalo je jednostavno »NE ZABORAVI«. Pogledala sam ga, njegovo dražesno nervozno, utučeno lice.

»To je prsten sjećanja tako da nikad ne zaboraviš... da nam značiš sve na svijetu...«

I to je bilo to, sad je i on cmizdrio! Bilo je presmiješno, svi smo

patetično izgubili nadzor nad svojim reakcijama. Smijali smo se i plakali zajedno. Iskočila sam iz kreveta. Dobro, izškripala sam iz kreveta onoliko živahno koliko to jedna netom pedesetgodišnja žena može:

»U redu. Prestanite. Ovaj rođendan označava svakojake divne stvari — kao — na primjer, prešla sam otprilike polovicu života i zato, kanim li išta mijenjati, bolje da živnem i odmah to učinim, zar ne? Zato danas, draga moja obitelji, želim požuriti i dati VAMA darove pa vas molim da istupite po njih kad prozovem vaše ime, pristojno, molim. Prva. Baka Pamela. Tebi dajem ovaj pleh za kolače u kojem je plod mog jučerašnjeg truda, kolač od kave i oraha načinjen po receptu bake Marjorie. Znam da neće biti dobar kao njezin, ali ispekla sam ga s ljubavlju koju je tvoja mama kroz tebe prenijela na mene. Nadam se da će ti se svidjeti. Volim te.

Drugi neka priđe Oscar Battle. Ova kutija je za tebe. U njoj je najfiniji kućni haljetak, ili radije *robe de chambre* koja se novcem može kupiti, načinjen od svile 'gospodski zelene boje'. Vjerujem da ćeš paziti na njega i želim vam oboma dugu i sretnu zajedničku budućnost. Volim te.

Sljedeći dar je za tebe, Supruže. Molim te priđi. Dajem ti ovu predivnu, dragocjenu stvar. To je sat mog vlastitog oca koji je nosio na zapešću čitavog svog odraslog života. Mama me je zamolila da pronađem siguran dom za njega i, dušo, nigdje nije sigurniji nego kod tebe. Što je činjenica koja čitavoj ovoj obitelji daje naš neupitan osjećaj sigurnosti. Volim te volim te volim te.

I na kraju, za tvoj dar, gospođice Dora Pamela Battle... bojim se da ćeš se morati odjenuti i biti u automobilu za pet minuta... hitro!«

Po prvi put u životu, Dora je bila spremna na vrijeme i odjurile smo u Reading. Izgarala je od uzbuđenja da sazna o čemu je riječ. Ja sam bila strašno nervozna. Na kraju sam zaustavila automobil. »Dora. Nisam se mogla natjerati pouzdati u ikoga u 'Pangbourne Inku', ali vjerujem da su dečki ovdje doista sjajni...«

Bio je to salon za tetovažu koji mi je preporučila Lisa. Dora je zavrištala.

»O moj stvarni Bože, mama! Zar ćeš mi dopustiti?«

»Da. Štoviše, i ja ću se tetovirati. Dođi.«

Nakon punih sat vremena mozganja o zmijama i ružama i zvijezdama i zmajevima i šiljastim keltskim pleterima, odluka je bila donesena. Za mene malo srce, na leđima, točno na sredini, između lopatica, i posve isto za nju. Prokleta je boljelo, doista jest, ali sad smo povezane jedna uz drugu. Zauvijek. Mama i kćerka. Za sva vremena.

I tako sam za pedeseti rođendan bila obilježena kao mama i sretna zbog toga.

Navečer smo svi izašli na objed u lokalni talijanski restoran. Suprug je stavio svoj novi sat plus sjajnu novu medalju kućne izrade. Oscar je odjenuo svoj kućni haljetak... i zabrinjavajuće, pridodao mu turban. Pamela je stavila najbolje zečje krzno. Dora je odjenula majicu s droljinski dubokim izrezom na leđima kako bi pokazala svoju tetovažu, očito još uvijek prekrivenu flasterom, a ja čitavu večer nisam izlazila iz novog kaputa. Svi smo se napili kao ljudi od previše limoncella i galamili o svemu vraćajući se pješice kući. Kad smo stigli, izvela sam Elvisa i Poo u zadnju šetnju tog dana i baš se vraćala u dvije minute do ponoći, kad sam stala s druge strane ceste i pogledala svoju kuću. Osjećala sam ogromnu zahvalnost što je ondje. Ta kuća, u kojoj su svi ti ljubljani manjkavi ljudi. Zadrhtala sam na pomisao koliko sam bila blizu tome da ih sve izgubim. Da se to dogodilo, zacijelo bih izgubila samu sebe. Ponoć. Više nije bio moj rođendan i sad, znala sam, imam dopuštenje nastaviti s ostatkom mog života. Bez kajanja.

EPILOG

U nedjelju ujutro ustala sam veoma rano, oko pet sati, prije ikog drugog. Odjenula sam se. Popila sam šalicu čaja i zaputila se prema automobilu. Okrenula sam ključ, ubacila mjenjač u brzinu i izvezla se na cestu. Nigdje nije bilo nikoga. Kroz noć je padala kiša pa je bilo veoma svježe i sunce je tek počelo osvjetljavati svijet. Zaustavila sam se na kraju naše ulice i parkirala. Izvadila sam povez za oči iz džepa. Bila je to jedna od onih maski koje dobiješ u zrakoplovu kako bi mogao spavati. Ako mi trebaju uzbuđenje i izazov, tad bih ih trebala dobiti sad, u svojim pedesetim godinama života. Uvijek sam se pitala — bih li ovo učinila da se ne bojim? E pa više se ne bojim. Zato hrabro naprijed, Mo, odvezi se do posla zavezanih očiju. Učini to.

Zadnji put sam pripremno pogledala cestu ispred sebe, stavila povez i polako se izvezla na cestu. Budi mirna, promijeni brzinu. Zaustavi se. Lijevi žmigavac, polako kreni pomno osluškujući ima li u blizini drugih automobila. Srce mi je lupalo tako brzo da sam ga osjećala u grlu. Ubrzaj, drži volan, drži volan. Pokraj neviđenih trgovina, pokraj neviđene škole. Desni žmigavac kod spomenika poginulima u ratu. Procijeni kad treba skrenuti. Sad? Ne... vozi dalje. SAD. Skreni. Čini se u redu, ispravi vozilo. Ogroman promašaj, automobil se s trzajem penje na pločnik. Nagazi kočnicu. Stani. Skini povez. Da, pogrešno sam procijenila skretanje i umalo se zabila u proketo veliko stablo sučelice igralištu za kriket, ali hej, bez greške sam odvezla gotovo pola puta. Ti vraga! Pa to je divno!

Osvrnula sam se oko sebe, nigdje ni žive duše. Hvala Bogu.

Dok... pogledala sam u retrovizor i vidjela kako se iza ugla na trkaćem biciklu s odgovarajućom ergonomskom kacigom pojavljuje... Suprug. Iza mene. Slijedi me čitavim putem kako bi se uvjerio da se neću ozlijediti. Uvijek u blizini. Na sigurnoj udaljenosti. Pazi na mene. Da. To je moj momak.

Srećom, čini se da sam zaljubljena u nekoga za koga sam slučajno i udana. Planinu na koju se nisam u cijelosti popela. Mog supruga.

Dena.

Iz knjige recepata bake P

OSCAROVA PITA S BANANAMA

Za podlogu

200 g digestivnih keksa

100 g pekan oraha

100 g rastopljenog maslaca

Za karamel 100 g maslaca

150 g smeđeg šećera

250 g vrhnja za šlag

Za kremu 3 velike banane

300 ml vrhnja za šlag

1 žica šećera u prahu

1 žličica ekstrakta vanilije

Crna čokolada, naribana

1. Stavite kekse i orahe u plastičnu vrećicu i smrvite ih valjkom za tijesto. Umiješajte rastopljeni maslac.
2. Stavite smjesu na dno kalupa za kolače i ravnomjerno je raspodijelite po čitavoj površini. Ohladite u hladnjaku 30 minuta. Dok je smjesa u hladnjaku, počnite raditi karamel. Otopite maslac i šećer zajedno. Kad je maslac otopljen, dodajte vrhnje i pustite da krčka 5 minuta dok se malo ne zgusne, a nakon toga pustite da se ohladi.
3. Rasporedite karamel na podlogu od keksa. Banane ogulite i narežite na tanke kolutove i složite ih preko karamela.
4. Istucite vrhnje za šlag sa šećerom u prahu i ekstraktom vanilije i rasporedite ga po bananama.
5. Ukasite ribanom čokoladom i odložite u hladnjak do posluži-

vanja. Plosnatim nožem nježno uklonite kalup.

6. Trgnite domaći liker od džina i trnjina. Za kuharicu.

MOIN KOLA ý OD CIKLE

180 g šećera
3 srednje velika jaja
180 g brašna
180 g mljevenih badema
50 g kakaoa u prahu
1 žličica praška za pecivo
prstohvat soli
200 g kiselog vrhnja
 žličica ekstrakta vanilije
200 g sirove, oguljene i sitno naribane cikle

Glazura

170 g šećera u prahu, prosijanog
 žlice vode
¼ žličice vinskog praška za pecivo
 srednje veliki bjelanjak
½ žličice ekstrakta vanilije
kapljica ružičaste prehrambene boje (po želji)

Šaka nasjeckanih lješnjaka za dekoraciju

1. Zagrijte pećnicu na 180°C. Lim za kolače promjera 20 cm namažite biljnim uljem i dno prekrijte papirom za pečenje.
2. Miješajte jaja i šećer pet minuta električnim mikserom dok smjesa ne postane lagana i prozračna. Dodajte brašno, bademe, kakao u prahu, pecilni prašak i sol. Miješajte dok se sastojci ne prožmu.
3. Umiješajte kiselo vrhnje i ekstrakt vanilije. Iscijedite svaki višak tekućine iz ribane cikle i umiješajte ciklu u smjesu.
4. Izlijte smjesu u kalup i pecite 50 minuta. Izvadite iz pećnice i

ostavite da se ohladi.

5. U međuvremenu, napravite glazuru. Stavite sve sastojke u zdjelu i stavite zdjelu na lonac kipuće vode dok se šećer ne rastopi. Povremeno miješajte. Uklonite lonac s vatre i stavite na površinu otpornu na toplinu i sa zdjelom još uvijek na loncu, miješajte najvećom brzinom električnim mikserom dok ne dobijete čvrstu kremu.

6. Prekrijte kolač glazurom i ukasite nasjcekanim lješnjacima.

7. Trgnite domaći liker od džina i trnjina. Za kuharicu.

DORIN NAOPAKI KOLA ý S ANANASOM

Za gornji dio

½ ananasa

55 g sitnog smeđeg šećera
glaziranih trešanja

Za kolač

170 g brašna s praškom za pecivo

100 g šećera

žličica mljevenog cimeta
razmućena jaja

200 ml mlijeka

½ žličice sode bikarbone

1. Zagrijte pećnicu na 220°C. Namastite kalup za kolače promjera 23 cm i prekrijte papirom za pečenje.
2. Ogulite ananas i narežite ga na 6 kolutova, svaki približno ½ cm debljine. Izrežite svakom sredinu i zatim složite ananas u veliku teflonsku tavu zajedno sa šećerom. Kuhajte na blagoj vatri dok se šećer ne rastopi, a zatim pojačajte vatru i pustite da krčka 10 minuta uz povremeno okretanje.
3. Rasporedite kolutove ananasa u kalup za kolače, uredno oko ruba, s jednim kolutom u sredini. Sredinu svakog koluta ispunite glaziranim trešnjama.
4. Promiješajte brašno, šećer i cimet u velikoj posudi i načinite udubinu u sredini. U tu udubinu dodajte jaja i mlijeko i miješajte, malo pomalo umješavajući svo brašno.
5. Umiješajte sodu bikarbonu i zatim prelijte smjesu preko ananasa. Pecite 15 minuta dok se smjesa ne ispeče i ne dobije zlatnu boju.

6. Ostavite da se hladi u kalupu 5 minuta i zatim okrenite na rešetku da se posve ohladi.
7. Trgnite domaći džin s trnjinama. Za kuharicu.

DENNYJEV KOLA ý S WHISKYJEM

150 g ribizla
150 g groždica
200 g mi ješanog kandiranog voća
 žlice viskija
1 žlica soka od naranče plus korica pola naranče
100 ml vode
180 g šećera
180 g maslaca
 jaja srednje veličine
180 g brašna s pecilnim praškom
1 žličica sode bikarbone
1 žličica mi ješanih začina
prstohvat soli
100 g nasjeckanih oraha

Glazura

60 g razmekšanog maslaca
210 g šećera u prahu
1 žlica soka od naranče
 žlica whiskyja

1. Namočite suho voće u whiskyju, narančinom soku, korici naranče i vodi. Ostavite da se namače najmanje 30 minuta.
2. Zagrijte pećnicu na 180°C. Namastite maslacom dva lima za kolače promjera 20 cm i prekrijte papirom za pečenje.
3. Miješajte maslac i šećer dok ne dobijete laganu, pjenušavu smjesu, a zatim umiješajte jaja, jedno po jedno.
4. Umiješajte brašno, sol, mješavinu začina i sodu bikarbonu.
5. Na kraju umiješajte orahe, suho voće i tekućinu u kojoj se na-

makalo. Razdijelite mješavinu u dva lima za pečenje i stavite u pećnicu na 30 minuta, ili dok štapić iz nje ne izađe čist.

6. Ostavite da se hladi 5 minuta i zatim okrenite na rešetku da se posve ohladi.

7. U međuvremenu napravite glazuru. Stavite maslac u veliku zdjelu i prosijte u njega trećinu šećera u prahu, miješajte dok se sastojci ne prožmu i na isti način dodajte preostali šećer. Na kraju umiješajte sok od naranče i whisky. Rasporedite tanki sloj glazure na jedan kolač, stavite na njega drugi kolač i vrh mu prekrijte preostalom glazurom.

8. Trgnite domaći liker od džina i trnjina. Za kuharicu.

ZAHVALE

Hvala:

Louisi Moore, jer se upustila u ovaj pothvat. I na kolaču. I na tajnama. Emmi Kilcoyne, na stalnom ohrabrenju i savjetima o tunjevini. Sue Perkins, jer me pokrenula.

Kathy Burke, na brzom čitanju i poticaju.

Sue Hunter, jer joj nije smetao moj rukopis, i na beskonačnom tipkanju.

Ianu Williamsonu, na savjetima i vijećanju .

Doktorici Cassie Cooper, koja me uputila u Kleina.

Diane i Nigelu Brayu, jer su bili moj vrhunski tim podrške.

Millfield Val, na savjetima iz prehrambene tehnologije.

Debb Gabb, jer je čuvala moje pilence na sigurnom u svom ko-košinju.

Reevesy, Claire, Liz, Johnu, Šarah, Colinu, Šarah i čitavoj ekipi u Penguinu za takvu brigu.

Moćnom B.F. na toliko mnogo toga. Doista mnogo.

Garethu Carrivicku, koji je uvijek bio tako pun života.

I na kraju, Lenu i Billie, na njihovom strpljenju i ljubavi.

Sjajno viđenje obiteljskog života. Smijati ćete se stranicu za stranicom.

The Times

Opuštajuće i izuzetno smiješno!

Sunday Times

Smiješno, opušajuće — toplo preporučamo. Ona je sjajna spisateljica, duhovita, mudra i pronicljiva.

Daily Mail

Strašno duhovit roman o obiteljskom životu.

Woman & Home